

БРАНДИ ТОЛЪР КОСТЮМАРЯТ

БРАНДИ ТОЛЪР КОСТЮМАРЯТ

Превод: readlife.eu

chitanka.info

Какво се случва, когато две мечти се сблъскат?

Разстроен от фермерския живот и неговата някогашна любов да тренира коне, Джон Уилсън заменя своите окъсани ботуши и дънки за властни костюми и копчета за ръкавели. С упорита работа и решителност, Джон току-що се е дипломирал право и се е фокусирал върху ново начало. Отказвайки да позволи на своето горчиво минало да попречи на бъдещето му, Джон е решен да продължи напред към новия си живот.

С изключение на едно последно нещо, което трябва да направи — да изплати стар дълг, преди да може наистина да продължи.

За нещастие, изплащането на стари дългове включва, той да се върне към живота, заради който е работил усилено, да го забрави.

Скучната лятна работа във фермата за коне го очаква и той е ужасен от всяка проклета минута от това.

Еди Джеймс скърби за загубата на дядо си, когато Джон Уилсън се показва в неговия перфектно скроен костюм, излъчвайки сексапил и градска елегантност — всичко, което тя не е. Тяхната среща не е много приятна, докато и двамата отворено се преценяват един друг.

Тя мисли, че той е арогантно юпи с бяла якичка.

Той мисли, че тя е обикновено, добродетелно и честно фермерско момиче.

Преди да почине, дядото на Еди е направил ново завещание, поставяйки условия на Еди, за да наследи семейната ферма. И ако това не е достатъчно предизвикателство, костюмарят трябва да работи във фермата заедно с нея за три месеца, за да изплати дълга, който дължи на дядо й.

И той се премества при нея.

С трудно начало, двамата, на пръв поглед пълни противоположности, сключват примирие и се опитват да станат приятели. Докато тяхното неочаквано приятелство разцъфтява, привличането се увеличава и двамата осъзнават, че тяхното първо впечатление един от друг е далеч от истината. Сега това единствено страховито лято ще стане най-горещото и най-незабравимо, което някога са имали.

ГЛАВА ПЪРВА

ЕДИ

Тази вечер *Ърл*, местният бар и грил на Холи Спрингс, бе доста пълен. Някои хора, които присъстваха днес на погребението, пиеха бира и хапваха хамбургери, все облечени в техните официални дрехи. Нямах търпение да съблека роклята си и да се метна върху любимите ми дънки, и просто да остана за момент сама.

— О, Еди. Съжалявам за загубата ти. — Елма Харт взе ръцете ми в своите и ги стисна, докато сложи силна целувка на бузата ми. Точно се връщах на масата си от тоалетната, когато ме улови.

— Мамо, това е Еди... като, Едiii — синът ѝ, Джейсън, подчерта последната буква от името ми, коригирайки я вместо мен. Погледнах го с одобрителен поглед.

Тя наведе главата си и отново я повдигна.

— Точно каквото казах — отвърна тя, докато го отрязва със строг поглед, и той поклати глава, докато ми даде извинителен поглед.

— Благодаря Ви, госпожо Харт. Оценявам милите Ви думи — казах аз не желаейки да наблюдавам как разискват. И двамата ми дадоха приятелско кимване и тръгнаха към изхода.

Плъснах се в сепарето с въздишка и вдигнах чашата си.

— Как се справяш? — попита Ники, моята най-добра приятелка, докато бутна рамото ми с нейното.

— Честно...

Спрях. Голяма част от мен иска да стоваря всичко върху нея, да споделя болката и страха си с някого, но не мога. Вината не е на Ники, че последните тринадесет години от живота ми са изпълнени със загубата на всеки, който е означавал нещо за мен. Заклевам се, животът ми звучи като нещо, което излиза от някакъв еротичен, трагичен, романтичен роман — с изключение на липсата на еротичната романтична част. Освен това, Ники има своя собствена прецакана ръка в живота, с майка, която я е напуснала, и баща, който изглежда, че ни най-малко се интересува дали тя съществува, или не.

— Бирата помага. — Усмихвам се и изпивам голяма глътка.

— Сигурна ли си? — Ники ме поглежда с притеснен поглед.

— Не се притеснявай. Няма да се превърна в алкохоличка, защото съм тъжна. Но, тази вечер може да се напия — предупредих я аз.

— Тогава трябва първо да хапнем. — Тя се усмихва. — Тогава ще се напием — каза тя, докато праметна своята дълга руса коса над едното си рамо.

— Винаги гласът на разума, госпожице Рийз. — Побутнах я с рамото си.

— С размирница като теб някой трябва да бъде — пошегува се тя. И двете се засмяхме, защото, ако попитате някого в града за мен, те ще ви кажат, че аз съм добра и благоразумна. *Еди Джеймс, сладка като ябълков пай и любима внучка на Бъд Джеймс.* Въпреки че това описание е мило, винаги малко съм го мразела. Дълбоко има една част от мен, която иска да стана дива, да поживея малко. Да правя неща, които никой не мисли, че ще правя.

Два часа по-късно Джоуи Харис и Дирк Рейнолдс седнаха срещу нас и ни накараха да се кискаме като две идиотки. Дори не знам какво казаха. Толкова бях пијана, но каквото и да беше, бе забавно.

Джоуи беше приятел от много години и работи във фермата на дядо ми — *или* сега вече моята ферма. Той винаги ме е наглеждал и един вид го смятам за свой брат. Ники и Дирк имаха този продължаващ флирт, всеки път, когато бяха един около друг, но никога не правеха нищо по въпроса. Ники, градската красавица, и като казвам красавица, имам предвид, че беше спечелила всички конкурси, докато растеше: кралица на красотата; кралица на бала — схващате картинката — и имаше репутация, че е закачлива. Дирк беше достатъчно умен да не си пада изцяло по лудориите ѝ, но това не го спираше да се включва в игрите ѝ. Повечето от мъжете не можеха да се спрат да не полудеят по нея; руса коса, сини очи, големи гърди, тънък кръст... в общи линии тя е Барби.

— Кога ще ме попиташ да изляза с теб, Дирк? — кикоти се тя, преди да захапне долната си устна. Извъртях очи към Джоуи и той само се ухили самодоволно, преди да отпие от бирата си. С Джоуи трябваше да бъдем свидетели на тази закачки между Ники и Дирк прекалено много пъти.

— Скоро, след като коленичиш на ръце и колене, и ме помолиш да го направя, Ник — каза той, преди да отпие от бирата си.

Дирк бе също толкова добре изглеждащ като Ники. Черна коса, сини очи, които никога не съм виждала, и тяло, за което можете да кажете, че измъчва всеки ден във фитнеса, за да бъде толкова перфектно. Със сигурност заедно биха имали красиви бебета, но и двамата бяха от тези типове, които никога не са работили за нищо. Ако нещо не падаше в скутовете ми, те нямаше да го вземат, но тъй като това е типично за повечето заможни, добре изглеждащи деца, докато растат, те рядко не получават това, което поискат; с изключение, когато става въпрос един за друг. Те обичат да се измъчват един друг и никога няма да се предадат.

— Предполагам това означава, че никога няма да се случи, а?

— Каква срамота. — Дирк се наведе към нея през масата. Неговите невероятни устни — *да, забелязала съм ги* — се извъртяха в лека усмивка. — Мисля, че бих могъл да ти покажа едно-две.

Джоуи изсумтя и Дирк го изглежда с остър поглед.

— Много си самонадеян — прекъснах го аз.

Мъжете винаги говорят, сякаш те са дар Божии на секса и жените трябва да треперят в присъствието им. Не съм най-опитната в областта на секса, любовниците ми възлизат на обща стойност — *чакай... чакай...* един. Не мога да кажа, че сексът беше лош с Мик — *моят бивш*, но не беше толкова добър, за да умолявам да повтори изпълнението си. Фантазиите ми, що се отнася до мъжете, бяха далечни и всеотдашни от това, което беше на разположение тук в Холи Спрингс. Според Ники това е защото чета прекалено много глупави романтични книги и това ме е накарало да си създам този образ на мъж, който не съществува. Може би това бе истина, но предпочитам да изчакам за шанса, да имам идеалния, отколкото да се задоволя с посредствен.

Дирк се облегна назад, погледът му се спря върху мен.

— Ти просто не си била още с истински мъж, Еди Нямам нищо против да ти покажа едно и две.

Той облиза устните си и ме огледа съблазняващо. Дирк говореше така на всички, но дълбоко в себе си знаех, той ще ми покаже точно това, което ми предлагаше, ако му позволя. Повярвайте ми, мислила съм един или два пъти за това, но също така и всяко друго момиче в

града, и единствената разлика между мен и тях бе, че не действах според тези мисли.

— За Бога, Дирк — Джоуи бутна ръката му. — Дядо й току-що умря. Задръж го в панталоните си.

— Съжалявам — отговори той и протегна ръце в знак на капитулация. — Но ако имаш нужда от рамо, на което да поплачеш, да знаеш, че са ми казвали, че мога наистина да *накарам* мъката да изчезне — каза той с уверена усмивка и Джоуи изстена.

— Дирк... — Ники спря, поклати глава, сякаш не беше сигурна откъде да започне. Имаше толкова сбъркани неща в неговия куц опит да направи сексуални намеци.

— Звучи толкова изкушаващо — казах саркастично аз. — Мисля да пасувам. Ще отида да взема за нас още няколко питиета — казах аз на никой специално, докато се изнизвах от сепарето. Ники дори не забеляза, че се махам, докато набираше съобщение на телефона си.

Криволичех към бара и изчаках, докато Ърл ме забележи, веждите му се сбръчкаха в съчувствие. Получавах този поглед от всеки тези дни.

— Как се справяш, захарче? — Изправен със своите 1, 82 м., Ърл беше най-високият човек, чийто живот можеше да се проследи по бръчките на лицето му. С дядо ми бяха добри приятели, партньори в риболова и знаех, че ще му липсва почти толкова, колкото и на мен.

— Бирата помага — усмихнах се и погледнах встрани от него. Не бях плакала от деня, когато почина дядо Бъд преди три дни. Той поиска от мен да не го оплаквам. „Един добър плач, скъпо момиче, и тогава брадичката горе“, накара ме той да обеща. Ако се взирах много дълго в тревожните очи на Ърл, можех да рухна и в този момент замайването ми беше единственото нещо, което ще ме отскубне от болката.

— Ще ти донеса още една халба — промърмори той и тръгна надолу по бара. Предположих, че той разбра желанието ми да не говоря. Плъзнах се върху столчето и се вгледах в себе си в огледалото, което беше на стената зад шишетата с алкохол. Бях само на двадесет и две, е, двадесет и три до месец, но, по дяволите, ако не се чувствах по-стара. Животът някак ме похаби по начин, по който знаех, че не бива. Не и когато бях толкова млада.

— Какво ще правим сега? — попитах себе си — *мислех, че тихо* — но явно замъглеността ми променяше способността ми да преценя

собствената височина на гласа.

— Мисля, че целият град се пита това — отговори гладък, дълбок глас и аз извърнах глава в негова посока.

Първото нещо, което видях, бе идеално ъгловато лице, изрязана челюст и невероятно кафяви очи. Но тогава... виждам останалото от него. Облечен в черен костюм, който му прилепваше точно, подчертавайки неговите широки рамене, непознатият гледаше надолу към мен и горещина покри кожата ми, докато го оглеждах целия. Защо сърцето ми заби толкова бързо? Не бях сигурна дали някога бях реагирала по този начин при вида на някой мъж. Холи Спрингс не беше Подунк, имахме най-различни хора, включително и такива, които обличаха костюми, така че не беше, сякаш преди не бях виждала мъж в костюм, но непознатият, той не просто беше облякъл костюм; той изглеждаше като някакъв шибан модел на костюми или нещо подобно. Върхът на това, че той беше изключително привлекателен, гладко избръснат и висок.

Мамка му. Взирах се. Спри да се взираш, Еди.

— И откъде знаеш за какво се пита градът? Не си някъде отгук — попитах небрежно, сякаш неговата изключителна сексуалност не накара кожата ми да изтръпне.

— Не трябва да бъда някъде отгук. Всички говорят за това. Горката Еди Джеймс. Мразя да ти го кажа, но повечето от тях мислят, че ще полудееш — Той ме дари със съчувствен поглед, преди да отпие от уискито със сода.

Главата ми се отметна назад. За кого, по дяволите, се мислеше този, за да ми говори по такъв начин? Изведнъж мъглата от неговата сексапилност, от която бях очарована, изчезна. Може би това беше от алкохола или от факта, че цялата ми седмица беше ужасна, но не бях в настроение за самонадеяност или съжаление особено от напълно непознат — независимо сексапилен или не. Със сладникава усмивка, колкото успях да наподобя, попитах:

— Съжалявам, Вие сте?

— Джон Уилсън.

Той протегна ръка, за да се здрависа с моята, но аз само я погледнах, преди погледът ми да срещне неговия. Наистина бе срамота да кажа на този мъж да се разкара, защото той имаше най-невероятните кафяви очи. Очи, които гледаха така, сякаш можеха да

проникнат в мен и да открият моите най-дълбоки тъмни тайни. Не че имах много, но ако имах.

— Съжалявам за загубата Ви.

— Познавахте ли дядо ми?

Той се усмихна леко.

— Да. Познавах Бъд. Беше добър мъж.

Сърцето ми се присви от думите му. Дядо Бъд беше най-добър от мъжете. Така или иначе, костюмарят не ме познаваше и не трябваше да ми казва как градът мисли, че ще „полудея“.

— Е, господин Уилсън, оценявам загрижеността Ви, но моята лична работа не е ваша работа — казах дръзко аз. *О, да, официално бях пияна.* — Ако ме извините, трябва да се погрижа да полудея.

Слязох от стола и той каза:

— Не казах, че съм съгласен с тях.

Обръщайки се, присвих очи към него:

— Защо говориш с мен?

— Изглеждаш... изгубена. Знам какво е — каза сериозно той, докато гледаше надолу към мен. Не бях сигурна какво означаваше изражението му, но той изглеждаше почти... разбираш.

— Изгубена? И какво? Ти ще ми покажеш пътя, господин Уилсън?

Защо казах това? Защото той изглеждаше като неприятност. Секси, изтънчен накара пръстите на краката ми да се присвият от възторг заради един вид — проблем. Нямах нужда от такъв вид стрес в живота си. Бях почти сигурна, че ще тръгне към мен, затова отговорът ми изглеждаше подходящ. Изглеждаше като мъж, който обича жените, получава ги лесно и също толкова лесно си отива. Когато той не отговори, аз продължих, за да му кажа, да се маха по моя воюващ начин:

— Не съм от типа жени, които имат нужда някой да им „покаже пътя“, но съм сигурна, че някоя от другите дами тук, може да захапе стръвта по тази линия. *Боже, толкова съм умна.* Глупавият мъж си мисли, че може просто да полъхне в града и да ме вземе, когато съм тъжна и уязвима, и да ме очарова с неговия сексапил от големия град.

— Ясно е, че всичко си разбрала — отговори той и се усмихна самодоволно и мразех колко секси изглеждаше. — Беше прекрасно да

се запозная с теб, Еди. — Той взе ръката ми, която стоеше отпусната отстрани, и я целуна.

Взирах се в него неразбиращо, кожата на ръката ми боцкаше там, където току-що устните му я бяха докоснали.

— Има ли някакъв проблем тук, Еди? — попита Ърл, докато слагаше халбата с бира на плота до мен.

Най-накрая откъснах погледа си от невероятно сексапилния мъж пред мен и отговорих:

— Не, Ърл. Просто приятелски разговор, който вече приключи. Приятна вечер, господин Уилсън.

С нахална усмивка, взех халбата си и тръгнах към масата ми. Кожата на ръката ми, където я докоснаха устните му, гореше, но по хубав начин — или наистина лош начин, зависи как ще погледнете на това.

— Кой беше това? — попита Ники, взирайки се в костюмаря, докато заемах мястото си.

— Познавал е дядо Бъд — прошепнах.

— Какво хубаво парче! — Ники кимна одобрително.

— Спри да го гледаш! Държиш се очебийно! — изсъсках към нея.

— Той не вижда — добави Дирк. — Прекалено зает е да наблюдава теб, Еди.

С това, погледнах към костюмаря и очите ни се срещнаха. Горещина покри лицето ми и отместих погледа си.

— Изглежда ми безвкусен — изсумтя Джоуи.

— Ако „безвкусно“ означава, че би могъл да чука всяко момиче в този бар, ако реши да го направи, тогава да, той изглежда безвкусно — подразни го Ники, сините ѝ очи все още оглеждаха костюмаря.

— Точно това имах предвид — каза сухо Джоуи. — Този мъж изглежда като играч — каза той с фалцет.

Всички се засмяхме, докато отпивах. Имаше прекалено много неща от този ден, които исках да забравя. Исках да забравя загубата на дядо Бъд, неговото погребение и върха на това, сексапилния непознат, който по някакъв начин влезе под кожата ми, след като едва разговарях с него. Имах нужда от пиене, за да забравя.

— Тази вечер ще закарам и двете ви у дома — предложи се Дирк, докато продължавах да пия от бирата си.

— Това вероятно е добра идея — кимна Ники.
И това беше последното нещо, което си спомням.

ГЛАВА ВТОРА

ЕДИ

Удари. Защо главата ми се удря? Имах чувството, сякаш нещо удря съзнанието ми с бухалка.

— Спри!

Изкресях на себе си, докато се претърколих от леглото и ударих твърдия дървен под с трясък. Главата ми щеше да се сцепи на две всяка секунда. Докато се насилвах да се надигна, ударите продължаваха. Какво, по дяволите, е... *вратата*. Някой удряше по входната ми врата.

— Идвам! — изкресях гневно. Запълзях към вратата на спалнята си, *да, казвам ви, запълзях*. В такова състояние бях. Когато я достигнах, я отворих и се взрях надолу по коридора.

— Някой ще вземе да умре, докато стигна до входната врата — измърморих на себе си. Най-накрая се изправих и пристъпих по коридора.

След като се добрах до входната врата, я отворих, след известна борба с ключалката, и прехапах езика си, за да се сдържа от проклинане с всяка ругатня, която има в английския език, и започнах да крещя:

— Кой, по...

— Добро утро, слънце.

Посрещна ме самонадеяна усмивка, зашеметявайки ме мълчаливо. *Костюмарят*. При вида ми усмивката му спадна и главата му се наклони, така че неговите авиаторски очила се спуснаха надолу по носа му, докато очите му пробягаха нагоре и надолу по мен. Той бутна към мен кафява хартиена чанта и пластмасова чашка с тапа, докато очите му продължаваха да танцуват нагоре и надолу по тялото ми. — Реших, че ще се чувстваш тежко днес, затова помислих да дойда подготвен. Имаме много за какво да говорим. — Той прочисти гърлото си.

Устата ми висеше отворена. *Затвори устата си, Еди*. Бързо щракнах устата си и се взрях в костюмаря като идиот. Защо той е тук и

как знае къде живея? Мамка му. Как, по дяволите, той знае къде живея? Преследвач! — Как...? — Препънах се назад, без да изпускам чантата и кафето, които той ми даде.

Той се подсмихна тихо.

— Мога да обясня всичко за един момент. Може би, след като се облечеш?

Очите му отново ме огледаха, преди да срещнат моя недоумяващ поглед. Следвайки линията на очите му, погледнах надолу по себе си и бързо скръстих ръце пред гърдите си, сякаш сега би имало някакъв смисъл. Все още съм пияна. Трябваше да бъда, защото как, по дяволите, ще се претърколя от леглото и ще отворя входната врата, без да осъзная, че не съм облечена с нищо друго, освен дръзки дантелени бикини и твърде тясна бяла тениска без сутиен.

— О, боже мой — изстенах и се завъртях, така засрамена изоставих входната врата широко отворена, докато бягах надолу по коридора, като дадох на костюмаря страхотна гледна на задника ми. С голяма бързина се хвърлих върху дънките, които бях облякла снощи и лежаха смачкани на пода и миришеха на коне и остаряла бира, а от закачалката в гардероба свалих суитшърт. Когато се върнах обратно до входната врата, тя беше затворена и открих костюмаря да седи на края на масата в трапезарията, куфарчето му отворено пред него, докато той сортираше някакви документи. Беше свалил сакото си и го беше праметнал на облегалката на стола, на който седеше. Ръкавите бяха навити и излагаха мускулестите му ръце, а горните две копчета до яката му бяха разкопчани. Изглеждаше като някой от GQ, който седи на масата ми. Кафето, което ми беше подал, когато първия път отворих вратата, стоеше до огромен кроасан върху салфетка близо до него.

Когато най-накрая ме забеляза, той се изправи.

— Моля, Еди, седни. — Той посочи към един стол и се намръщих към него.

— Благодаря ти, че ми предлагаш стол на моята собствена маса в трапезарията ми. Какво, по дяволите, правиш? Ти просто влезе в дома ми неканен. — Скръстих ръце и останах до рамката на вратата. Добре изглеждащ или не, ти не влизах просто така в къщата на някой друг.

Небрежно той пхна ръце в джобовете на панталоните си.

— Ти остави вратата отворена — припомни ми той. — Предположих, че ми казваш, че нямаш против да вляза.

— Предположил си погрешно. Знаеш какво казват за хората, които предполагат? — противопоставих се аз.

Устата му се изви на една страна, докато той ме отрязва с къс поглед.

— Седни. Имаме много да обсъждаме.

Точно когато отворих устата си, за да го сложа на мястото му, очите на костюмаря потъмняха и челюстта му се стегна, погледът му премина сякаш над мен. Когато се обърнах, намерих Дирк да стои зад мен само по една кърпа. Капки вода все още стояха по неговата стегната кожа, а от разрошената му коса падаха капчици по раменете му. Взирах се в него като идиот. Не бях сигурна дали това беше от шока, или от високата оценка за тялото му. Сериозно, това би трябвало да е незаконно за двама мъже, толкова добре изглеждащи, да бъдат толкова близо до една жена по едно и също време.

— Дирк — името му излезе от устата ми с едва шептящ дъх. *Какво, по дяволите, Еди? Познаваш този мъж през целия си живот, спри да се държиш така, сякаш си една от неговите фенки.*

— Добро утро, красавице — той се усмихна и прокара кокалчетата на пръстите си по бузата ми. Буквално се слисах в мълчание. Какво се случваше? Дирк ме заобиколи и тръгна към костюмаря, който очевидно се беше втренчил в нас. — Аз съм Дирк. — Протегна ръка към костюмаря.

Костюмарят, Джон, погледна към ръката му, сякаш обмисляше дали да я приеме, или не. След един момент той я пое и разтръска ръката на Дирк.

— Джон Уилсън — каза той, но не звучеше много приятелски.

— Има ли нещо, с което мога да Ви помогна? — каза Дирк, а устата ми се отвори от шок. Какво, по...

— Не. Няма — каза просто костюмарят. — Работата ми е с Еди.

Обръщайки се към мен, Дирк наклони глава на една страна.

— Имаш ли нужда да остана, прекрасна?

Мда. Сънувам *или* имам кошмар. Не бях сигурна кое от двете. Снощи някой ми е сложил нещо в питието. Това бе! Дрогирана съм. Как иначе костюмарят ще бъде тук, изглеждащ много секси, и Дирк, най-сексапилният мъж в града, стоящ само по една кърпа, с тези проклети капки вода навсякъде по него, които повечето от момичетата

ще си умират да попият с езиците си. Това бе мокър сън. Имах женския еквивалент на мокър сън.

Добре, аз не сънувам. *Това е истинско.*

— Добре съм. Благодаря, Дирк. — Кимнах, докато прочиствах гърлото си.

— Тогава отивам да се преоблека. Извикай, ако имаш нужда от мен. — Дирк мина покрай мен и ръката му се отърка в моята, докато излизаше.

Костюмарят прочисти гърлото си и седна. Преди държанието му изглеждаше приятелско, но сега той изглеждаше така, сякаш дори не искаше да погледне към мен.

— Бих искал да се заемем с работата, ако е добре, госпожице Джеймс. Не разполагаме с много време.

Госпожице Джеймс? Преди наричал ми е така?

Седнах до него и взех да опитам вкусно изглеждащия кроасан. Колкото повече време прекарвах с нето, толкова по-малко го харесвах и след като той вече започна с неудобството, аз също мога да бъда също толкова неприятелски настроена, повярвайте ми, посветена съм в южняшкото гостоприемство:

— Може ли да споделиш за какво ние нямаме време, костюмар?

Погледът му срещна моя и изви въпросително вежди.

— Костюмар?

— Мда. — Повдигнах небрежно рамене. Наричайки го „костюмар“, беше грубо, по стандартите на Юга, но не бях в настроение днес да бъда особено любезна. — Изглеждаш като някой от онези мъже, които никога не ги свалят. Сякаш ти е втора кожа. — Изхилих се на остроумното ми наблюдение.

Той се облегна назад в стола си, погледът му не изпускаше моя.

— Ами, бих могъл да кажа, че това е първо впечатление и може би не трябва да си толкова бърза, да съдиш въз основа на него. Все пак, твоят приятел прекара по-голямата част от вечерта, флиртувайки с твоята приятелка на твоята маса, но по някакъв начин е приключил нощта, идвайки с теб тук. Чудя се какъв сладък прякор бих могъл да измисля въз основа на това наблюдение?

Устата ми, пълна с кроасан, се отвори широко, а горещината обагри лицето ми.

Това, мои приятели... беше удар под кръста.

Добре, така се случи, че отворих вратата на практика гола, когато костюмарят се появи. И се случи така, че Дирк ни прекъсна в трапезарията, на практика гол, но такива неща се случваха през цялото време. Нали? Как би могъл някой да предположи, че ние сме спали заедно? Аз не съм такова момиче. Щеше да ми хареса да му кажа коя съм аз, аз съм Еди Джеймс. Сладка като ябълков пай и внучка на Бъд Джеймс. Къде бяха моите съграждани, възхваляващи моята неопетнена репутация, когато имах нужда от тях? Но нещо ми подсказа, че това нямаше да има значение за него.

Вместо това казах с липсата на красноречие:

— Това... ние не сме... не е това... — *Какво да кажа?*

— Какво ми каза, преди твоят приятел да ни прекъсне? Нещо за... хората, които предполагат?

Добре, добър е.

Трябва да е адвокат или нещо такова. Той напълно хвърли обратно думите ми в лицето. Бузите ми пламтяха, докато се чудех какво умно да кажа. Нямах нищо. Затова изтърколих най-добрата защита:

— Той не ми е гадже.

Докато думите не бяха напуснали устата ми, не ми дойде наум, че това ще прозвучи така, сякаш просто се чукам с някой случаен мъж.

— Дори по-добре. — Костюмарят изсумтя и отново започна да се рови в документите си.

— Искам да кажа, че ние не спим заедно. Той е приятел. Снощи ме докара у дома. Безполезните ми опити да защита репутацията на моето целомъдрие, изглежда попадаха в глухи уши.

— Това не е моя работа, госпожице Джеймс — заяви просто той, докато затваряше своето черно кожено куфарче. Искях още да защита себе си, но той беше прав. Това *не* беше негова работа. Кой се интересуваше от това, което мисли той? Аз със сигурност не.

— Добре, костюмар — отговорих презрително. Ако той искаше да предполага най-лошото за мен, аз щях да предположа същото и за него. — Кажи ми, защо ме огряваш с присъствието си.

— Аз съм доктор по право в Райли.

— На какво?

— Това означава, че се дипломирам по право.

Мда, това го заковах.

— Твоят дядо се срещна с мен преди няколко месеца, за да му помогна да състави завещанието си. Той завърши завещанието си в Райли, заедно с адвоката, с когото работех като летен сътрудник. Тук съм, за да обсъдим неговите желания за теб и собствеността.

Рязко се изправих и присвих очи към него.

— Той има адвокат тук, в града. Господин Уейуърд. Ние вече прочетохме волята му. Оставил ми е всичко.

Подозрение присви стомаха ми. Кой е този мъж? Дали не беше някакъв мошеник, измамник?

Той плъзна малка купчина с документи пред мен и аз ги взех.

— Това завещание, тъй като е най-ново, ще обезсили това, което е направил при господин Уейуърд. Твоят дядо има някои условия относно това какво да направиш, за да наследиш фермата завинаги.

Сърцето ми падна при думите му. Как е могъл дядо Бъд, да се притеснява за това? Че бих пропиляла парите му и земята му? Винаги бях скромна никога не съм си позволявала скъпи неща, въпреки че съм можела. Работех усилено, винаги помагах във фермата. Грижих се за него. Болеше ме да мисля, че той се е притеснявал, че бих станала безотговорна, след като него вече го няма.

— Не разбирам.

Костюмарят отново се облегна назад в стола и се вгледа в мен.

— Той ти остави всичко и от видяното би могла да продадеш всичко това и никога да не ти се наложи да работиш и ден в живота си.

Бих могла да кажа, че от погледа му, докато ми казваше своите предложения за това, какво бих могла да направя, той мислеше, че имах намерение да направя точно това.

— Никога няма да направя това — изплюх към него гневно. — Обичам фермата. Това е домът ми. Той ме огледа тук.

Преди да осъзная, че се случва, сълзи започнаха да напират в очите ми. Костюмарят ме поздрави с присвити очи след декларацията ми, давайки ми време, за да се овладее.

— Предполагам, че той е вярвал, че някъде дълбоко в теб, ти се нуждаеш от план за бягство от тази нова собственост.

Той плъзна плик към мен с „Еди“ изписано отгоре. Знаех, че е от дядо ми, защото разпознах неговия почерк. Дъхът ви секна при вида му.

— Виждате ли, госпожице Джеймс, сигурен съм, че вие вече сте получили съобщения от клиенти, които възнамеряват да отведат конете си другаде, където да бъдат тренирани.

Стомахът ми се разбунтува при думите му. Повечето, защото бях получила пет съобщения за четирите дни, откакто дядо Бъд почина. Очевидно тези клиенти не вярваха, че двадесет и три годишна жена може да тренира бегачи, но смятаха, че болен, осемдесет и пет годишен мъж може. Аз бях, с помощта на няколко хора, които задържахме, която движеше тази ферма и тренираше конете ѝ.

— Само пет — отговорих смирено.

— И, ако трябва да бъдеш реалистка, ще има още. Правилно ли е?

Погледнах го. Знам, че той само вършеше работата си, но думите му ме ужилиха. Разбира се, както се казва, от истината боли, нали?

— Ако трябва да предположа, мисля, че може да има още две — отговорих честно. Но това все още щеше да ме остави с петнадесет, които да тренирам през следващата година. Освен това имаше още малко пари, които ще останат, след като платя данък наследство, които да ме поддържат на повърхността, докато си върна клиентелата отново.

Костюмарят ме погледна за дълго време. Не можех да определя изражението на лицето му.

— Бъд очакваше тази реакция от вашите клиенти, Еди. Не, защото той се съмняваше в способностите ти, а защото ти си млада жена и той се страхуваше, че клиентите ще сметнат младостта ти за неопитност. — Той замълча и прокара ръка през косата си. — Неговото завещание посочва, че в рамките на шест месеца ти трябва да задържиш най-малко седемдесет и пет процента от бизнеса на фермата, откакто е починал. Също така, един от вашите коне трябва да се класира в топ три на състезание за коне, които не са спечелили още нищо, в рамките на тези шест месеца.

Взях се в него неразбиращо. Сериозен ли е? Да поставя кон в топ три на подобно състезание бе възможно, определено реалистична цел, но да постигна този процент за бизнеса в рамките на шест месеца, щеше да бъде предизвикателство.

— И какво, ако не успея?

— Фермата ще бъде продадена и парите ще бъдат вкарани в тръст за теб, с които да живееш удобно през остатъка от живота си.

— Какво? — изкрещях аз. Това не можеше да се случва. — Защо е направил това?

— Не съм чел писмото до теб, но предполагам, че то обяснява причините и също така обяснява моето участие. — Костюмарят се изправи и започна да прибира документите в куфарчето си. — Да те видя, ще е първото нещо утре сутринта и ще можем да обсъдим всички въпроси, които може да имаш.

— Добре — отговорих вцепенено с кимване, без да мисля да го питам защо той ще ме види на сутринта.

— Много добре — отговори костюмарят и мина бързо покрай мен на път към входната врата. Когато вече го нямаше, аз се взирах в плика, който все още лежеше на масата. Знаех, че каквото и да беше написал дядо Бъд, то бе важно. Той не беше от тези мъже, които обичат да вдигат голяма врява заради всичко, затова сигурно трябва да се е тревожил за това, което ще се случи, след като него вече го няма.

Дядо ми, Бъд Джеймс, известен за мен като дядо Бъд, ме отгледа, от както бях на девет, когато майка ми беше убита по време на катастрофа. Живях с него в близо 810 хил. кв. м. ферма, точно извън Райли, Северна Каролина, в малко градче на име Холи Спрингс.

Дядо ми притежаваше земята от преди майка ми да се роди и тук се научих да отглеждам и тренирам коне. Тренирането на коне беше заветът на семейството ми, моето рождено право се предаваше от поколение на поколение. Дядо ми взел земята и уменията си от баща си и т.н. Обичам всяка минута от живота си тук, но когато бях млада, се чудех дали някъде там има нещо повече. Дали бях предопределена да бъда следващото поколение треньор на коне, или звездите ми бяха написали нещо друго? И така, когато се дипломирах в гимназията, заминах с всичките ми приятели в колеж в голям град, решена да видя какво друго може да предложи светът. Отне ми само две години, преди да се прибера у дома. С влошаването на здравето на дядо Бъд и моето току-що разбито сърце, завръщането у дома беше най-лесното решение. Освен това, дядо Бъд се нуждаеше от мен. И осъзнах, че нямах нищо против да се прибера у дома. Всъщност, бях щастлива. Обичах да работя във фермата; да тренирам коне. Това бе моята страст.

Именно тава правеше мисълта за загубата толкова трудна за преглъщане.

С треперещи ръце отворих плика.

Еди, буболече,

Знам, че сигурно си изненадана от срещата ти с господин Уилсън. Условиата ми за теб, за да можеш да задържиш фермата са прости. Въпреки че те са описани с повече юридически термини в документите, които ще ти предостави господин Уилсън, аз ще ти ги обясня в това писмо, за да можеш по-добре да разбереш защо изисквам тези неща от теб.

Първо, ти винаги си била толкова признателна към мен, затова че те приех. Нека просто кажа, че аз бях признателен, обично буболече. Ти беше благословия отвъд думите. Дядо никога не е имал по-добра внучка. Знаех, че когато настъпи времето да направиш нещо в живота си, като да отидеш в колежа, ти се върна. Мислеше, че ще се проваля с гръм и трясък без теб. Може би щях и беше егоистично от моя страна да ти позволя да се откажеш от мечти по-големи от тази ферма. Радвам се, че се грижиш за фермата толкова, колкото и аз. Това е живот, който не пасва на всеки.

Е, това е моята воля, за която те умолявам. Помисли за нещо по-голямо от тази ферма. С твоето наследство и от продажбата на земята, ти би могла да живееш удобно за остатъка от живота си. Би могла да пътуваш, да видиш света. Но, ако пожелаеш да я задържиш, поставих няколко условия. Не е достатъчно да обичаш фермата, Еди. Тя ти принадлежи по всеки възможен начин. Данъкът върху наследството, ще отнеме огромна част от парите, които ти оставих и остатъкът лесно може да пресъхне, ако не си способна да поддържаш достатъчно приходи от тренировките. Ето защо съставих волята си по този начин. Шест месеца, за да докажеш, че можеш да го правиш и да решиш дали наистина искаш да правиш това.

Господин Уилсън е внук на скъп приятел, който почина преди няколко години. Като в услуга на мен, господин Уилсън се съгласи да остане с теб във фермата за три месеца след смъртта ми, за да помогне и да е сигурен, че всичко върви гладко. Не приемай това сякаш мисля, че няма да се справиш сама. Тези три месеца бяха планирани от известно време, това писмо е написано единствено в случай че нещо непредвидено се случи, като моята смърт. С Джони Уилсън имаме уговорка и той трябва да изпълни това, за да я приключи. Знам, че ще скърбиш и да имаш допълнителна ръка може да бъде повече полезна, отколкото си мислиш. И не се притеснявай. Ти все още ще командваш.

Господин Уилсън ще остане във фермата с теб в една от гостните.

Не бъде инатлива, буболече. Направи това, което казва дядо Бъд. Това е предсмъртното ми желание.

Запомни, тази ферма е дом. Твоят дом. Но домът може да бъде навсякъде другаде. Домът е място, където живее любовта и отдъхва лесно. Любовта винаги трябва да е лесна.

Бъди внимателна и знай, че ти ме направи най-щастливият стар мъж.

Обичам те от рая

Дядо Бъд

Сълзи се търкаляха надолу по лицето ми, докато стъгах писмото и го пхнах в плика. Вдигнах документите и започнах да ги чета. Все още не можех да разбера какъв ангажименти би имал костюмарят с дядо ми. Нищо от това нямаше смисъл. Дали имаше нещо общо с парите?

Дядо Бъд беше стиснат задник — негови думи, не мои. Освен някои неща като моите коне, да поддържа къщата във фермата, която е била на семейството му от поколения, и оборудване за фермата, той не харчеше лекомислено пари. Всъщност той караше Шеви S-10 от 1982, до деня на смъртта си. Той е най-ужасно изглеждащият пикап, който

съм виждала, но той не обичаше да се глези. Сега стои на алеята, наполовина ръждясал, но никога няма да го продам. Той беше негов и това означава нещо за мен. Нямах представа колко пари притежава, докато не се спомина. Цялото му богатство включва два милиона и фермата. Изполичарство от тютюна се изплащаше добре да не споменавам за наследството от неговия собствен баща. Но той беше прав. Само данъкът върху наследството щеше да отнеме половината от парите, докато определят стойността на земята. Намусих се, когато осъзнах, че този човек се е борил през целия си живот да построи фермата такава, каквато е и правителството просто ще дойде и ще отнеме половината. Каква шега.

Костюмарят беше прав. Ако продам фермата, бих мога да живея удобно за остатъка от живота си. Въпреки това продажбата на фермата никога не е била опция. *Никога.*

Знаех си, че той би трябвало да бе нещо като адвокат. Избутвайки документите настрани, избърсах лицето си. Трябва да си взема душ и да огледам конете си. Може би щях да изчакам с душа си.

— Добре ли си? — попита Дирк от коридора. Когато се обърнах, видях, че той е напълно облечен с дрехите му от снощи.

— Тук ли прекара нощта? — попитах невярващо.

Той се усмихна самодоволно.

— Да, беше късно и ти каза, че мога да остана.

Стомахът ми се преобърна.

— Ние не сме...

— Не, Еди. Не сме. Не си падам да спя с жени, който са припаднали, но сега, след като си будна, ако предложиш, бих могъл със сигурност да те обслужа.

— Не предлагам. — Извъртях очи. — Ох, за какво беше всичко това да дойдеш тук полугол и да ме наречеш красавице? Той помисли, че си ми гадже.

Дирк ме приближи и потърка кокалчетата си в бузата ми.

— Ами, ти си красива. — Не успях да се овладеея и се изчервих. Когато мъж, като Дирк, те нарече красавица, ти се изчервяваш. — Второ, видях начина, по който те гледаше снощи в бара.

— И как беше? — попитах заинтригувана.

— Прости ми, но той те гледаше така, сякаш иска да те чука.

За Бога, Дирк! — възкликнах аз. — Не, не е. Той е някакъв адвокат, когото дядо ми е наел. Всичко е само бизнес.

— Изглеждаше така, сякаш той е заинтересуван малко повече от бизнес, когато той ме видя. Ядоса се, когато помисли, че ти и аз... знаеш какво. — Той изви една секси вежда.

— Да, между другото благодаря ти за това. И като имам предвид, благодаря какво, по дяволите, беше това? — скарах му се аз. Кой нормален човек прави това?

— Еди, ти си една от най-старите ми приятелки. Също така най-добрата. Ти си като скрито съкровище. Толкова красива и невинна. Просто искам да съм сигурен, че всеки мъж ще осъзнае, че ти не си лесна мишена.

Взирах се в него неразбиращо и се чудех дали той наистина очаква от мен да повярвам на безсмислените неща, които излизаха от устата му. Искам да кажа, неговите думи ме накараха да изглеждам точно такава — лесна. Както казах, Дирк го направи заради нищо. Сигурна съм, че ако се предложи да правя секс с него, той с удоволствие щеше да приеме, но както и да е, това никога нямаше да се случи. Но имах чувството, че може би Дирк ми оказваше по-голямо внимание, отколкото мислих. Дали неговото нахлуване пред костюмаря не беше начин да маркира територията си, така да се каже? Не, не може да е това. С Дирк бяхме на километри живот един от друг.

— Ами, оценявам го. — *Лъжа*. — Но следващия път ще се справя сама.

— Добре. — Той повдигна ръце в знак на капитулация.

— Трябва да нагледам конете — въздъхнах изтощена.

— Джоуи ми изпрати съобщение преди малко и каза, че се е погрижил. Предположил е, че днес няма да се чувстваш много добре.

— О, Боже. Видял е пикапа ти тук. Той мисли, че ние...

— Казах му, че не сме. Не се притеснявай. — Дирк прекъсна моята паник атака. — Никой не би повярвал, че сладката и невинна Еди Джеймс ще направи свалка за една вечер. — Той се усмихна самодоволно.

Не исках никой да мисли, че съм преспала с Дирк, затова от една страна бях облекчена, но от друга мразех думите, които току-що излязоха от устата му. Сякаш моята благоприлична репутация бе нещо, което ми се подиграваше. Мразех, че той, както и почти всички

останали мъже в града ме виждаха като някаква девствена принцеса — каквато не бях — която никога не е правила, или би направила, нещо лошо. Бих могла да бъда лоша, ако ми се предостави подходяща възможност. Но не е и когато се появи, няма да я пренебрегна. Защо не мога просто да намеря мъж, с когото да се отпусна?

— Може ли да ме закараш до града, за да взема колата си? — казах аз, ядосана от мислите си.

— Разбира се, Еди.

След като Дирк ме откара до колата ми, която бе все още паркирана пред бара При Ърл, веднага подкарах към офиса на господин Карл Уейуърд. Секретарката му се опита да ме спре от това да се вмъкна в кабинета му, но се провали безславно.

— Карл! — извиках името му високо, докато минавах през вратата му. Стъпките ми спряха и се вгледах пред мен, когато видях костюмаря да се обръща и да ме гледа от мястото му пред бюрото на Уейуърд. Все още беше в своята униформа, костюм и изглеждаше невероятно както винаги. Аз все още бях облечена в мръсните смачкани дънки от снощи и провисналия суитшърт. Карл се надигна от стола си и прочисти гърлото си.

— Еди, изглежда вече си се срещнала с господин Уилсън.

Извъртях очи.

— Да, срещнахме се.

— Защо не влезеш и не седнеш.

Карл посочи стола до този на костюмаря и даде на секретарката махане с ръка, което я освобождаваше, показвайки й, че всичко е наред, след като влязох в кабинета му непоканена и без насрочена среща.

— Госпожице Джеймс. — Костюмарят ми кимна в поздрав.

— Костюмар. — Кимнах в отговор.

Нямах представа защо се държа по този начин около този мъж, но го правя. Казват, че не трябва да убиваш пратеника, но, по дяволите, чувствам се добре. От една страна, аз бях изключително привлечена от него, сякаш ми идваше да завъртя езика си в устата му, но от друга страна, не можех да го понасям. Дядо ми накара този мъж да ми предаде волята си, знаейки, че това ще ме разкъса, плюс това го направи мой придружител или помагач за през лятото и въпреки че това не беше по вина на костюмаря, аз го мразех за това.

Той се усмихна на прякора, който му дадох.

— Все още се опитвам да ти измисля прякор.

Дадох му кратък поглед, преди да обърна вниманието си към Карл.

— Видял ли си това, Карл? — изхленчих аз, когато се заех с въпроса. — Моля те, кажи ми, че можеш да освободиш господин Уилсън от всякакви задължения.

— Страхувам се, че не мога, Еди. Всичко е легално. За да може да изплати дълга към Бъд, господин Уилсън трябва да работи и да остане във фермата за деветдесет дни. — Карл ме погледна с поглед, изпълнен със съчувствие. — Това е желанието на Бъд.

И тези думи ме удариха по мъртвия център в гърдите ми. Карл беше прав. Това беше желанието на дядо Бъд и независимо колко мразех това, трябваше да почета волята му. Дължах му това. Но това не го направи по-лесно, особено когато нямах представа защо дядо Бъд настоява за това.

— Каква работа си имал с него?

Костюмарят се подсмихна до мен.

— Това е лично.

— Господин Уилсън, — каза Карл с уважение. — Може ли да поговоря с Еди насаме?

— Разбира се. — Той се изправи и се обърна към мен. — Ще бъда отвън. — След това с бавна походка излезе от офиса като изискан и елегантен бриз.

— Сериозно — казах на Карл, а отчаянието стегна гласа ми. — Трябва да има начин да се измъкна от това. Той е напълно непознат, за Бога, и от мен се очаква просто да му позволя да се премести при мен?

— Скъпа, страхувам се, че е така. Това щеше да се случи независимо дали Бъд беше починал, или не.

— Той е непознат, за Бога! — повторих с чувство на безсилие. Явно чувствах, че трябва да повторя тази точка.

— Мога да видя, че това ще бъде неудобно за теб, но дядо ти му е вярвал.

— Знаеш какво ще си помислят хората, Карл. Всички ще клюкарстват и ще предположат, че двамата... — Замълчах. Следващите ми думи щяха да бъдат „се чукаме“, но не бях сигурна, че

трябва да ги кажа на Карл. Лицето на Карл почервения леко и ми даде многозначително кимване.

— Изглежда, че Бъд ме е оставил да се уверя, че и двамата ще спазите споразумението. — Продължи той, отхвърляйки последното ми изявление.

— И двамата?

— Ти трябва да позволиш на господин Уилсън да изпълни своята част от споразумението.

— Това е лудост. Знаеш това, нали?

Карл се подсмихна мъчително.

— Не е толкова лошо. Ще имаш допълнителна ръка да ти помага.

Карл издърпа очилата си и защита носа си. Изгубих още пет минути от времето му, за да го умолявам да намери начин да ме измъкне от споразумението, но моите молби попаднаха в глухи уши.

Напуснах кабинета му в пълна мъгла. Утре, един напълно непознат, който мислеше, че съм някаква кокона, и вероятно нямаше представа какво, по дяволите, се прави в една ферма, щеше да се пренесе при мен.

След като напуснах кабинета на Карл, оставяйки неговите енергични приказки относно почитането волята на дядо Бъд да потънат, намерих костюмаря облеган на предния капак на колата си с разкопчано сако. Главата му беше наведена, сякаш мислеше или гледаше нещо на земята. Скоро, сякаш усетил присъствието ми, той се изправи и се приближи.

— Виж, знам, че това не е идеално за теб — започна той.

— Или за теб — добавих, пъхайки ръце в предните джобове на суитшърт си. — Можеш ли да разбереш, че аз сега загубих последния член на семейството си, и сега трябва да живея с напълно непознат?

Той въздъхна и прокара ръка през косата си.

— Повярвай ми. Това е последното място на света, където искам да бъда.

Нещо в думите му ме засегна. Звучеше като сноб; сякаш беше прекалено добър, за да живее във фермата с мен.

— Ох, ами, толкова съжалявам, че изискан човек като теб е принуден да остане с такава като мен. Бог да те благослови, захарче. — Акцентът ми беше възможно най-добрият южняшки, а тонът ми изпълнен със сарказъм.

— Не това имах предвид, Еди — намуси се той, поклащайки глава.

— Е, какво имаше предвид? — попитах рязко и скръстих ръце.

— Виж — въздъхна той. — Очевидно и двамата сме много различни хора.

— Моля?

— Искам да кажа, че аз съм различен сорт.

Взирах се в него втрещена.

— Ти сериозен ли си?

— Това не прозвуча правилно. Искам да кажа, че ти си от тук, а аз съм свикнал да бъда някъде другаде.

— Ох, значи мислиш, че аз съм некултурна?

— Боже. Няма значение. Просто се опитвам да обясня, че аз също не съм толкова развълнуван от положението.

— Чакам. — Скръстих силно ръцете си. — Моля, обясни, но говори по-бавно. В тази част сме бавни — казах аз.

Той изсумтя, треперейки от смях.

— Леле, ти си *такава* жена.

— Моля?

— Тип жена, която намира обида във всичко, което каже човек.

Отне ми няколко секунди да осмисля това, което ми каза той. О, *ирония*.

— Не знаеш нищо за мен.

— Знам достатъчно — засмя се той.

— Знаеш ли какво? Просто забрави, костюмар. Ще те видя утре. — Отдалечих се от него като ядосано дете. Какво направи дядо Бъд? Защо е накарал един мъж да дойде тук, когато очевидно мрази това?

* * *

Отидох право в къщата на Ники в отчаяна нужда от някой, на когото да се вайкам. Двадесет минути по-късно, почуках на вратата й.

— Хей, какво правиш тук? — приветства ме Ники щастливо и ме покани да вляза. Беше си сложила лентата на Холи Спрингс и тиара върху шортите си от ликра и спортен сутиен. Кожата й блестеше с

бляска на изпотяване. Взирах се в нея за момент и тя сви рамене равнодушно.

— Ще трябва да предам титлата след няколко месеца или когато спечеля конкурса Мис Райли, просто поставих лентата заради вълнуващото чувство.

— Докато работиш? — ухилих ѝ се аз.

— Изглеждам доста смешно, а? — изсумтя, докато се оглеждаше.

— Ни най-малко — отговорих сухо.

— Не ми се смей — нацупи се тя.

— Уверена си, че ще спечелиш, а?

— Оптимистка — поясни тя.

— Е, новата Мис Холи Спрингс ще трепери в сянката ти, приятелко — подразних я аз.

С майка, която я е изоставила, и с баща, който я третира по-скоро като предмет, отколкото като своя плът и кръв, Ники трябваше да се движи през живота без много наставления. Родена в охолство, тя никога не е желала нищо материално, истината е, че винаги ѝ е липсвала подкрепата и любовта на семейството. Когато откри, че е красива, това я обсеби. Не беше снобка или надменна. Далеч от това е. Тя усвои изкуството да се гримира, докато не заприлича на нещо, което не беше. Доразви образа си, но все още не отказваше халба бира и лучени кръгчета. Разбира се, когато беше сама, тя пиеше лимонова вода и ядеше салата.

— Благодаря, прасковке. Изглежда, че градът ще заложи на Ейми Матерс. Красива е — кимна Ники одобрително.

— Така е — съгласих се, горда, че моята най-добра приятелка не беше толкова несигурна, за да омаловажи новата потенциална Мис Холи Спрингс, за да се почувства по-добре.

— Е, на какво дължа това удоволствие? — попита тя, докато издърпваше лентата през главата си.

— Няма да повярваш какво се случи. — Седнахме върху кухненската маса на Ники и обясних за костюмаря и писмото на дядо Бъд. Когато приключих, Ники имаше огромна усмивка на лицето.

— Е, да видя дали съм разбрала правилно. — Тя се наведе леко към мен. — *Невероятно* сексапилен мъж се премести при теб, някой, когото твоят дядо е харесвал и му се е доверявал, и ти си разстроена...

защо? — Ники сви краката си до гърдите и облегна брадичката си върху тях.

Взирах се в нея безучастно. Как е възможно тя да не вижда защо съм разстроена?

— Едва го познавам. — Посочих аз. — Искам да кажа, ще трябва да живея сама с напълно непознат за следващите деветдесет дни. Да не споменавам всички тези уговорки, които ми постави дядо Бъд, за да задържа фермата.

— Хей — тонът на Ники омекна, докато се вгледа в мен. — Не се съмнявам, че ще изпълниш всяко от изискванията на дядо си. Притесняваш ли се?

— Ами, да. Ами ако не успея? Ще продадат фермата. Това е моят дом.

— Еди, всичко ще бъде наред.

— Дори така да е, аз все още трябва да издържа костюмаря три месеца — изстенах аз.

Ръката на Ники намери моята.

— Виж, Еди, знам, че не се справяш добре с промените, но се опитай да погледнеш от светлата страна на нещата. Това е безплатен труд. Той не изглежда да е задник или нещо подобно. Най-малкото голям такъв — добави тя, след като ме видя да извъртам очите си. — Ако е голям ще се притесняваш. Плюс това, той е страшно секси. Можеш да направиш от това или неудобно и неприятно и за двама ви, или може да ти стане нов приятел. При това приятел адвокат. Кой знае, кога подобна връзка, може да бъде добре дошла.

— Той все още не е адвокат — промърморих аз.

— Но ще бъде.

— Той мисли, че аз съм провинциален бял боклук. Сякаш той е толкова сложен, че аз не бих схванала света, от който идва.

— Нарекъл те е бял боклук? — попита Ники, докато очите ѝ проблясваха. Тя сложи онова лице на кучка заради мен. Тя не би позволила на никого да ме унижава. За това я обичах.

Добре, той не точно ме нарече бял боклук.

— Това не са точните му думи — поправих се аз. — Той каза, че е бил „различен сорт“, и аз не бих могла да разбера защо това ще бъде по-трудно за него, отколкото за мен.

— Ами, той е от града, а ти си от провинцията. — Гневните й очи се проясниха и тя се наведе назад малко по-спокойна.

— О, моля те! Какво знае той? Живяла съм в града. Отидох в колеж... за две години — добавих аз. — Не съм толкова наивна.

Ники се изправи, отвори хладилника и взе за двете ни по един кен кола.

— Еди, дай шанс на мъжа. Вие не трябва да бъдете най-добри приятели и той ще бъде тук само за три месеца, и след това всеки ще поеме по своя път.

Думите й трябваше да облекчат притесненията ми, но вместо това те пробудиха нещо друго. Може би страх? Когато костюмарят си тръгне, аз ще бъда сам-сама. Тогава какво?

— Освен това — продължи тя. — Ти никога не може да знаеш какво ще се случи за три месеца. — Тя ми намигна, преди да отвори кена си.

— Ако ти предполагаш, че ние можем да правим секс... ти си луда.

— Предполагам, че ще видим — зася се тя, а аз извъртях очи.

ГЛАВА ТРЕТА

КОСТЮМАР

Чувствах се такъв задник. Нямах представа защо изобщо се съгласих на това нещо заради Бъд Джеймс. Добре, разбира се, че знаех. Пари. Но беше повече от това. Бъд Джеймс ми помогна, когато никой друг, не го направи. Когато моите родители починаха, той плати дълговете и ме прати да уча. Заклех му се да му се изплатя. И го направих. Или аз ще го направя.

Въпреки че той успя да спаси фермата от възбрана и също така ме спаси от срама от това, няколко месеца по-късно фермата беше продадена и парите възстановени на Бъд. Фермерският живот не беше за мен. Знаейки за борбата, през която преминаваха родителите ми, просто да се държат на повърхността, това го съсипа за мен. Мразех земята и конете. Мразех това, че отне родителите ми от мен. Мразех идеята да се върна и да се превърна в същия похабен стар мъж, какъвто беше дядо ми, след като цял живот е робувал на това.

Затова, след като фермата беше продадена, всичко, което ми остана, беше да възстановя на Бъд моите големи кредити от колежа, което изглежда беше напълно осъществимо с парите от продажбата и след като се хвана на работа. Но Бъд имаше други планове. Вместо това той ми каза, че иска от мен да му помогна с изготвянето на новото му завещание. Добре, помислих си аз, достатъчно лесно е. Но знаех, че трябваше да има повече. Дори не се бях изплатил на мъжа, който ме вкара в юридическия.

Деветдесет дни, каза той. Ела да работиш във фермата ми за деветдесет дни.

По-скоро щях да работя двацет часа, играейки кучка на сътрудник при някой стиснат задник-адвокат, отколкото да се върна да отглеждам и тренирам коне. Но Бъд настоя и как бих могъл да споря? Мъжът искаше от мен толкова малко.

Също така ми беше казано, че когато дойда да работя на земята му — ръцете долу от внучка му. „Не си и помисляй, че можеш да се

възползваш от моята красива Еди, буболече, Джони. Това е работа. Задръж ръцете си“.

„Това няма да бъде проблем“, уверих го аз. Кой дядо не смяташе, че внучка му е красива? Реших, че вероятно тя имаше лице, което само дядо ѝ би могъл да обича.

Тогава... я видях. Когато я срещнах в бара, тя беше пияна и дори тогава беше възхитителна. Тази тъмна коса, вдигната нагоре, разкривайки дългата ѝ шия и кремава кожа. Нейното невероятно тяло; движещо се бавно, грациозно, пропорционално и тънко. Но очите ѝ, *проклет свят*, очите ѝ бяха толкова красиви. Големи, кафяви, с най-дългите мигли, които някога съм виждал.

Но на сутринта след това, когато се появих пред къщата ѝ и тя отговори на вратата в това шибано нещо като тениска и тези сексапилни дантелени бикини, проклех името на Бъд, нека почива в мир.

„Сериозен съм, синко. Момичето ми е невинно. Не ѝ пускай номерата си или ще ти скриам задника“.

Нямах съмнение, че ще го направи. Бъд Джеймс беше един от най-приятните хора, които някога съм срещал, но бях чувал истории от дядо си, Поп, че Бъд е ритал задници в своя разцвет. Като по време на война, за да изпуснат парата, войници са си правили някаква своя версия на боен клуб. Очевидно Бъд беше завършен кавгаджия.

След срещата си с него останах засмян. Току-що бях заплашен от осемдесет и нещо годишен мъж, защото той се притеснявал, че ще свалям внучката му. Колко забавно.

Аз съм огромен задник.

Защо?

Защото от момента, в който видях Еди Джеймс с нейната малка тениска и бикини, се борих усилено. Какво. По. Дяволите? Имах чувството, че съм бил дезинформиран от клиента си. Дали е направил това, за да ме обърка? *О, ела да прекараш три месеца, работейки във фермата ми, и не смей да погледнеш сексапилната ми внучка.*

Бъд беше много скъп приятел на родителите ми, бил е заедно с дядо ми по време на Втората световна война и винаги ни е наглеждал, след като Поп почина. Родителите ми починаха по време на инцидент с лодка, когато бях първокурсник в колежа. Не знаех, че фермата ни има проблеми, и лодката е трябвало да бъде продадена, както и всичко,

което е можело, в отчаян опит да се спаси фермата. Били са на последна разходка с нея, преди да я продадат, когато са умрели. Бъд се спусна, спаси фермата и плати вноските за образованието ми. Винаги щях да съм му благодарен.

Въпреки че не чак толкова, колкото първоначално си мислих. Благодарността ми беше това, заради което Бъд знаеше, че ще ме накара да удържа на думата си. Щеше да ме накара да оставя скъпоценната му Еди на мира.

Когато открих, че е починал седмица, преди да се представя на Еди, както планирах, се почувствах изгубен. Беше, сякаш съм изгубил отново член на семейството ми. Мъжът спаси живота ми. Той го направи. Независимо колко много пари или колко ужасни лета бих могъл да му дам, никога наистина не бих могъл да му се отплатя. Така или иначе, не и в съзнанието ми.

За съжаление, вчера единственото, което бях в състояние да правя, бе да мисля за неговата скъпоценна Еди. Картината на това как побягна към спалнята си, след като осъзна, че няма почти нищо върху себе си, се въртеше и повтаряше в съзнанието ми през цялата нощ. Нейният задник... да... в дръзки бикини. Да, бях почти свършен.

Независимо от моето физическо привличане към нея, тя олицетворяваше всичко, заради което съм се борил, за да се махна. Тя не е беше селянка от Юга или нещо подобно, но тя беше фермерско момиче в пълния смисъл. Това беше животът ѝ и дори и да не ме харесваше, ние никога не бихме били повече от приятели, и не бях сигурен дали дори бихме били такива.

Дори и ако моите чувства по нашите различия не бяха проблем, нейните биха били. От самото начало, тя мисли, че съм някакво надменно адвокатско лице. Продължава да ме нарича „костюмар“. Какво, по дяволите, е това? Второ, оказва се, че аз не съм единственият почитател на Еди наоколо, ако съдя по задника, който се появи с танцова стъпка в трапезарията ѝ с нищо, освен с една кърпа. Можех да разпозная в него мъж, който се опитваше да маркира своята територия, когато го видя, и въпреки че тя заяви, че те не са заедно, той очевидно чувстваше друго. Сякаш ме интересуваше. Трето, тя беше невинна. Не беше като другите жени, опитвайки се да се обличат сексапилно, и да парадират със себе си. Ако трябваше да предположа, тя беше

девствена, но дори и да не беше не изглежда да беше жена с много жизнен опит.

И така имаше няколко причини и пречки, които ме задържаха да бъда нещо повече от това — наемна ръка за Еди Джеймс. И колкото повече се доближавах до неизбежна съдба, в действителност да отида и да остана във фермата ѝ, толкова повече се ужасявах от цялата ситуация.

Преди да отида във фермата ѝ, спрях в офиса на Карл Уейуърд. Имаше кафене през улицата, където той ме помоли да се срещнем.

— Добро утро, Джон — поздрави ме Карл, от мястото си от другата страна на старото сепаре. Кафенето беше старо; изглеждаше така сякаш не беше освежавано от седемдесетте.

— Добро утро — отговорих. Докато сядах, хубава руса сервитьорка се приближи и ми се усмихна. Тя завъртя опашката си между пръстите си, докато погледът ѝ установи върху мен.

— Желаете ли меню?

— Не, само кафе. Благодаря. — Кимнах с намигване. Бузите ѝ се обагриха в розово и тя се отдалечи, за да донесе напитката ми.

— Благодаря, че се срещна с мен, Джон. Искях да знам дали бихме могли да говорим, като приятел с приятел, знаеш, извън протокола.

— Разбира се. — Повдигнах рамене, докато откопчавах сакото си и се облегнах назад.

— Изглеждаш ми като свестен човек, Джон. Очевидно и Бъд е смятал така. Но имам чувството, че откакто той почина, някой трябва да наглежда Еди. Знам, че двамата не започнахте по най-добрия начин, но тя е прекрасно момиче.

— Сигурен съм, че е — съгласих се аз.

— Е, тя не е като останалите млади дами от този град. Онази ферма я държи закрияна по много начини и се притеснявам как ще се справи сега, след като Бъд го няма.

Поради някаква причина представата на Еди да бяга от мен с нейните дръзки бикини затанцува през съзнанието ми. Искях да се засмея на описанието му за нея. Искях да кажа, да, тя изглеждаше закрияна и невинна, но тя със сигурност устояваше позициите си. Имах такова чувство от момента, в който я срещнах.

Карл отпи от кафето си, докато сервитьорката слагаше моето върху масата.

— Благодаря. — Намигнах ѝ отново и тя се засмя. Изглеждаше около седемнадесет, затова реакцията ѝ беше сладка.

— Казваш, че тя е невинна? — опитах се да изясня нещата. Нямаше нужда да се среща с мен, за да ми каже това. Беше доста очевидно.

— Ами, да. Сигурен съм, че Бъд ще ме преследва заради това, но се надявам вие двамата да станете приятели. Може да излезете и да ѝ покажеш някои неща. Просто не искам тя да се скрие. През последните няколко години трябваше да се грижи за Бъд и за фермата и нямаше истинска възможност да... живее.

Прокарах длан през лицето си.

— Нали знаеш, че тя ме мрази? Ще направи всичко, за да се измъкне от уговорката. Сигурен ли си, че за мен няма начин да се измъкна от това?

Карл се подсмихна и поклати глава.

— Джон, и двамата знаем, че ако се опиташ да се бориш с това през съда, можеш лесно да се измъкнеш и просто да платиш на Еди парите, които ти е заел Бъд, но би ли искал да направиш това? Бъд имаше своите причини да направи това, сега за нас те може би нямат смисъл и може никога да не получат, но това е, което е искал. Предполагам зависи от теб дали ще почетеш вашата уговорка, или не.

Взирах се през прозореца до нашата маса, вина и тревога плуваха в съзнанието ми. Той беше прав. Никой съдия нямаше да остави това и сериозно се съмнявах, че Еди щеше да се бори с мен заради това, така или иначе. Но дължах това на Бъд. Дадох му обещание и възнамерявах да го спазя.

— Не се притеснявай, Карл. Да, С Еди имахме доста... неуверен старт, но ще го преодолеем и със сигурен, че ще станем страхотни приятели.

Така или иначе се надявах на това. В противен случай, това щеше да бъде адско лято.

— Е, успех, синко. Знам, че за теб това ще бъдат едни дълги три месеца. — Карл разтърси ръката ми и се изправи. — Трябва да отивам на работа. — Остави десет долара на масата за сметката. — Ще се виждаме наоколо.

Довърших кафето си скоро, след като той си тръгна, и тръгнах към колата си. Беше време да се изправа пред предизвикателството.

* * *

Пристигнах във фермата Кросландс в осем сутринта. Млади кончета лудуваха и играеха на полето, което се простираше от лявата страна на пътя, а младо конче обикаляше около майка си на полето от дясно. Карах бавно БМВ по дългата покрита с чакъл алея, за да не могат малки камъчета да полетят нагоре и да одраскат боята на колата ми, и паркирах до някакъв скапано изглеждащ пикап Шеви, който все едно е трябвало да бъде изпратен на бунището преди години. Прахът все още се задържаше там, където колата ми беше минала по алеята, и поклатих глава. Може би трябваше да забравя за това да държа колата си чиста, докато съм тук.

Оглеждайки земята наоколо, не можех да отрека неприятното усещане, което се зароди в стомаха ми. Фермата ѝ беше всичко, което семейството ми беше направило. Огромната плевня и обори, разпределените конюшни, пистата, пасищата. Това не беше кокетна ферма, беше похабена от годините, но това ѝ придаваше истински характер. Предвид бройката коне, които Бъд беше тренирал през годините, бях изненадан, че не беше похарчил повече пари за издръжката, но си го представях, че той е същият като дядо ми, адски скъперник и използваше всичко, докато то не можеше да бъде повече използвано. Забелязах, че една от дъските на оградата на пасището е пукната и се засмях. Спомен изплува за летата, когато Поп щеше да ме завлече навън, да му помогна, да оправя подобни неща. Конете винаги прескачаха оградата, както правят тези състезателните коне от време на време, и ние трябваше да ходим да ги преследваме и прибираме, а след това да оправяме оградата. Винаги беше мразел да прави това и проклинаше като моряк. Липсва ми, това ядосано копеле.

Къщата беше в стил „Ранч“ с дълга покрита веранда, която заемаше цялата предна част. Докато пристъпвах през вратата против насекоми на верандата, не можех да удържа сумтенето, който избяга от устата ми. Два бели люлеещи се стола бяха от дясната ми страна, а от дясно имаше люлка. Ако това не беше нещо, излязло от Mayberry, не

знам какво би. Вратата зад мен не се затвори и осъзнах, че това бе, защото липсва пружина, затова не се притесних да я затворя, когато тя остана леко отворена.

Отнесох куфара си до входната врата и поех дълбоко дъх. Момичето очевидно не беше лудо по идеята да остана тук и въпреки мисълта, че беше адски секси, аз сам не бях много запален по това. Отпуснах глава и затворих очи. *Можеш да направиш това, Джон. Това са само три месеца.*

Почуках силно на вратата и зачаках звук от стъпки или вика ѝ „*Сега идвам*“, но нямаше нищо друго, освен тишина. Почуках отново. Още тишина.

— Изглежда, че тя няма да Ви позволи да влезете, Уилсън — казах на себе си. Тя знаеше, че ще дойда тук в осем. Казах ѝ го.

— Може би тя беше долу в обора — познатият глас на Еди иззвъня зад мен.

Когато се обърнах, видях на живо всеки мокър сън на мъжете. Нека го опиша — не е нужно да сте селянин, за да оцените опитно фермерско момиче. Износени, тесни дънки, с дупки на коленете, малък черен потник и ботуши за езда. Косата ѝ беше завързана на върха на главата в разбъркана опашка, но адски секси. Имаше лек блясък по кожата ѝ, където се бе изпотила. Тя се взираше към мен през слънчевите си очила и устата ми внезапно пресъхна.

— Не съм Ви чул зад гърба си, госпожице Джеймс. — Кимнах и отстъпих, за да може тя да отвори вратата и да ме покани вътре.

— Разбира се, че не си. — Устата ѝ се изкриви леко. — Беше прекалено зает да говориш на себе си. — Тя мина покрай мен и отвори вратата, очевидно беше отключено, и влезе вътре. — И ме наричай Еди. Имам готов ключ за теб, но докато съм в конюшната, обикновено оставам отключено.

Веднъж щом се озовахме вътре, тя не каза нищо, просто ме поведе през всекидневната с износени дървени подове, тухлена камина и стар кожен диван в близост до кресло в лошо състояние, надолу по коридора и отвори врата в края.

— Това ще бъде твоята стая.

Тя ми показа с жест да вляза. Стаята беше достатъчно голяма и изглеждаше като гостна стая във всяка една фермерска къща; легло с балдахин, покрито с бяла оплетена на кука покривка и с подходящи

възглавници. Чисто и старомодно. На едната стена имаше малко бюро и гардероб от другата.

— Има още една стая, която е малко по-голяма, но помислих, че може би тази ще ти хареса, защото има бюро. Банята срещу теб има вана, но не и душ. Може да използваш моята баня в другия край на коридора, ако предпочиташ душ.

Бях леко изненадан от загрижеността ѝ. Част от мен очакваше да ме хвърли в мазето.

— Благодаря. Това е идеално.

Погледите ни се заключиха за момент и се зачудих дали не се опитваше да ме прецени отново.

— Е, ще те оставя да се настаниш. Когато приключиш, ела при мен в кухнята и ще те разведа из останалото от фермата.

С това тя затвори вратата и ме остави да се вирам в мястото, където щях да спя в следващите деветдесет дни. Седнах на леглото и поклатих глава. Липсваше ми скапания ми апартамент в центъра на Райли. Ако сега си бях у дома, бих могъл да отида до Старбъкс за две минути. Бих могъл да си поръчам китайско и да гледам плоския си екран по бельо.

— Това е само за лятото, Джон — припомних на себе си с мърморене. Точно тогава мобилният ми извъня и когато го извадих от джоба си, Паркър бе осветен на малкия екран.

— Хей, задник. Как си? — отговорих аз и Паркър веднага се засмя.

— Не е толкова лошо, мръсник. Как е животът долу, при Зелените полета?

Извъртя очи и прокарах ръка по врата си. Паркър не знаеше всичко за миналото ви, но знаеше, че бях израснал във ферма и че никога не искам да се върна назад. Знаеше, че Бъд е платил юридическото ми образование, и затова щях да работя тук през лятото.

— Оцелявам — отговорих с лека убеденост.

— Как е внучката? Има ли грубо лице?

Той се подсмихна и аз изстенах. Сега, след като срещнах Еди, съжалявах, че споделих с Паркър своята теория, че вероятно внучката на Бъд е отвратителна. Някъде прочетох, когато се изправиш пред проблем — моят проблем беше, че когато намерих Еди Джеймс за невероятно секси, но не можех и не трябваше да имам нищо с нея —

най-малкото не и сексуално — ти не трябва да говориш за това, защото би могло единствено да засили чувството, че си допуснал грешка. Затова реших да не казвам на Паркър, че Еди, от скалата от едно до десет, е дванадесет и че има задник, на който нито един мъж не би устоял.

— Ех. Става — казах небрежно и бързо смених темата на разговора. — Учиш ли изобщо?

— Мамка му, човече. Ходя в библиотеката всеки ден. Господарката ти ще те освободи ли за Бар изпита^[1]?

— Все още не съм го споменал, но не мисля, че ще има проблем.

— Ще излезем навън и ще празнуваме, преди да се наложи да се върнеш там.

— Звучи добре.

— Чувал ли си нещо от Ейнсли?

Отпусна се на матрака и сложих ръка върху лицето си. С Ейнсли се срещаме около два месеца, но не мисля, че нещата ще се развият по-нататък. Тя беше амбициозна като мен, адски секси, но нещо липсваше. Не усещах връзка. Прекарвахме си добре заедно и тя беше наистина добра в леглото. Съгласихме се, че ще си вземем лятна почивка и да видим докъде сме, когато се върна. Истината беше, че няхах време за нищо сериозно.

— Не, но не беше щастлива за това да си вземем почивка през лятото.

— Сигурен съм, че ще чуеш нещо от нея — засмя се Паркър.

— Не се съмнявам в това — изсумтях аз. Бях сигурен, че Ейнсли ще се опита да поддържа връзка с мен през цялото лято.

— Имаш адреса ми, нали? Само препращай пощата ми, ако нямаш нищо против.

— Да, човече. Нямай грижи.

— Благодаря, Паркър.

— Е, успех. Скоро ще ти се обадя.

Паркър се сбогува и когато затворихме, вцепенено огледах стаята си. Харесва ми или не, това беше домът ми за лятото.

* * *

Тридесет минути по-късно, намерих Еди в кухнята, съблазнителният аромат на бекон се носеше във въздуха, докато цвърчеше в тигана на печката. Тя се беше навела над плота и четеше книга, едната ѝ ръка държеше чаша, нейната щедра цепка привлече погледа ми и го фокусира върху себе си. Споменах ли, че Еди Джеймс е красива жена? Тя е сложна смес от невинност и сексапилност. Има някакво земно излъчване, което имаше повече общо с липсата на грим на лицето и обикновените дрехи, но всичко друго крещеше секс. И нейният задник... не ме карайте да започвам. Имам предвид... *мамка му*.

— Какво четеш? — попитах аз не особено любопитен, само се опитвах да завържа малък разговор.

Главата ѝ се вдигна рязко и тя затвори книгата, оставяйки я на плота, завъртя се около печката, повдигайки капака на тигана.

— Само малко глупав романтичен роман! — отговори честно тя.

Седнах на бар стола от другата страна на острова, където стоеше там и се опитах да не се вирам в задника ѝ. Дънките ѝ лежаха ниско на кръста ѝ и почти можех да видя ръба на горната част на дантелените ѝ бикини, които се показваше отгоре. Бяха секси розови.

— Харесва ти да четеш? — Бях ужасен в малките разговори. Беше болезнено за мен. Особено докато се опитвах да не си я представям облечена с нищо друго, освен със сексапилните розови дантелени бикини.

— Предполагам, че е така — призна тя с кикот. — Нещо като бягство. Тази ферма може да се каже, че ме притежава.

Дръпнах романа към мен и не можах да удържа сумтенето, което избяга от устата ми. Книгата имаше заглавието „*Любовта на любимия ми*“.

— Наистина ли? — Кой чете нещо подобно?

— Искаш ли да я прочетеш? — Тя изви подигравателно веждите си.

Лицето ми се изчерви и бутнах книгата обратно при нея.

— Нее. Пасувам.

Тя се усмихна и бях заплепен от това. Тя е красива жена. Добре, знам, че казах това много пъти, но тя е, ръцете долу, една от най-красивите жени, които някога съм виждал и част от мен се чуди дали тя има представа за това. Вероятно тук не е имало много възможности

мъжете да си загубват ума по нея, след като живее тук и се крие далеч в тази ферма.

— Може да те научи на нещо.

— Съмнявам се. — Ухилих се. — Справям се добре и сам.

— Обзалагам се, че е така — каза тя сухо и се обърна отново към печката.

Какво, по дяволите, имаше предвид с това? Да не мисли, че аз съм някакъв играч? За да бъдем честни, не съм. Това не означаваше, че не съм имал свалки за по една вечер, или приятелки, и т.н., но не съм спал със стотици жени. Истината бе, че имах луди колежански години, но когато постъпих в юридическия, намалих. Сексът остана на второ място след постигането на целите ми.

— Моля?

— Нищо — изчурулика весело и аз извъртях очи, когато тя ме погледна. На кого му пука какво си мисли тя. Ако искаше да вярва, че аз съм мъжка курва, щях да я оставя. Минута по-късно тя ми сервира чиния с бекон и бъркани яйца, и вилица. — Искаш ли кафе?

— Това би било чудесно, но мога да си наляя.

Малко съм изненадан от гостоприемството ѝ. Беше само вчера, когато тя се опита да накара Карл Уейуърд да намери вратичка в уговорката на дядо ѝ с мен.

— Ти започвай и яж, аз ще ти наляя. — Тя се заангажира с правенето на кафе и когато ми плъзна чашата към мен, попита: — Сметана и захар?

— И двете, моля.

Кимнах и се заех със закуската си. Беше минало много време, откакто някой беше готвил за мен. Но това е, което правеха фермерите. Те те караха да се чувстваш у дома. Струваше ми се, че тя все още искаше да напусна, всъщност сигурен съм, че го иска, но да ме накара да се почувствам нежелан беше нещо, в което не беше възпитана. Хората, които не са живели подобен живот не биха го разбрали. Тази ферма беше домът на Еди. Беше нейната гордост и радост. Не трябваше да бъде кокетна и скъпа, защото беше част от нея. Почти вградена в нейната ДНК. Можех да видя любовта ѝ към това място с всичко, което прави. Начинът, по който изтриваше плота, след като подреди нещата по него. Тя веднага изми и подсуши съдовете, сложи ги на мястото им. Изглеждаше обикновено, знам. Но, когато работиш в

нещо като ферма, нещо, което те буди и заспиваш, притеснявайки се за него, всяка вечер, нещо, като това, че само някои от клиентите да вземат и заведат конете си на друго място, където да бъдат тренирани, би могло да сложи край на теб, ти се грижиш за него. Почиташ го, почти. Това е чувството, от което исках да избягам далеч. И никога повече не искам земя, отново да ме притежава.

— Е, имаш ли някакъв опит с коне? — попита тя, докато прибираше тигана, който току-що беше използвала, в шкафа.

Сега осъзнах, че писмото на Бъд не е разкрило какво е направил за мен и защо съм тук. Тя нямаше представа, че съм израснал, вършейки същата работа като нея. Тя мислеше, че съм просто някакво градско момче, което никога не е работило и ден в живота си тежка работа.

— Бързо се уча — отговорих и трябваше да сдържа смеха си, който бълбукаше в мен, напирайки да излезе, когато тя въздъхна. Тя си мислеше, че върхът на всичко е, че тя също така трябваше да ме обучава.

— Добре. Защо не отидеш да се облечеш в нещо, което можеш да изцапаш, и да се срещнем навън при обора.

Щях да се забавлявам с това. Погледнах надолу към моята закопчана риза и сиви панталони. Имах сако, когато пристигнах, но го оставих в спалнята.

— Не мога ли да нося това? — попитах аз, инсценирайки объркване.

Очите ѝ се разшириха, докато се чудеше, от коя планета съм пристигнал.

— Имаш ли някакви дънки... може би тениска и маратонки?

— Да, мисля, че взех нещо, което мога да облека — свих рамене аз.

— Е, дядо Бъд беше малко по-нисък от теб, но най-малкото бих могла да изровя някои от ризите му. Вероятно биха те побрали.

Ето още веднъж гостоприемството на това фермерско момиче.

— Ще се срещнем при конюшните. — Изправих се и тя грабна чинията ми. — Благодаря за закуската. Не беше нужно да готвиш за мен.

— Каква домакиня бих била, ако ти позволя да излезеш гладен? Освен това пред себе си ще имаш дълъг ден на работа.

Тя отиде да измие чинията и аз се насочих към стаята си, страхувайки се от деня и месеците пред мен. Бях избягал от фермерството и конете, насочих се да взема юридическа диплома и бъдейки тук, това ме кара да се чувствам, все едно съм се върнал в изходна позиция.

[1] За получаване право на адвокатска практика. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

ЕДИ

Вече бях извела повечето от конете, когато костюмарят се появи тази сутрин. Сега, докато той се обличаше, с Джоуи почиствахме боксовете. След като вчера напуснах офиса на Карл Уейуърд, реших да почета желанията на дядо Бъд. Ако беше жив, той щеше да иска от мен да се отнасям към костюмара като част от семейството ни. Затова щях да направя точно това.

Когато той пристигна сутринта, беше облечен както обикновено и *ме накара да стисна краката си, защото той беше толкова възбуждащо сексапилен костюмар*. Косата му беше отметната назад, а лицето му беше гладко избръснато. Беше красив мъж и бях нервна, че може би нямаше да бъде в състояние да се справи с такъв вид работа. Може би щеше да бъде прекалено трудна за него.

— Е, значи градското момче пристигна? — провикна се Джоуи, докато почистваше бокса срещу този, в когото бях аз. Кимнах в отговор.

— Е, значи той наистина ще прекара лятото с теб? В твоята къща? — попита ме Джоуи, наблюдавайки ме. Той взе своята бутилка с вода и застана в дъното към бокса, в който беше, поглеждайки моя. Дядо ми беше гениален. Когато построи отново тези боксове преди петдесет години, той ги бе направил двустранни и всеки един имаше врата в дъното, която се отваряше към конвейерна лента. Когато почиствахме боксовете, ние просто стоварвахме всичко върху лентата между тях и тя отвеждаше мръсотията в края на обора. Това спестяваше работна ръка.

— Това е искал дядо Бъд — казах аз и повдигнах рамене.

— Знае ли нещо за конете?

— Очевидно не — въздъхнах и протегнах ръка за бутилката вода, която той държеше. Хвърли я към мен и аз направих несполучлив опит да я хвана. Бяхме като семейство, затова да прием един след друг не беше странно.

— Ще се справиш ли с това, Еди? Има много неща, които ти се случват.

Той ми зададе отличен въпрос. Ще се справя ли с това? Искях да почета желанията на дядо Бъд, но това щеше да е върхът на всичко, с което трябваше да се справя. Но припомних на себе си, че това нямаше значение. Костюмарят се пренесе и ще прекара лятото с мен, независимо дали ми харесваше или не.

— Нямам избор — отговорих, преди да изпия голяма глътка вода и да хвърля бутилката обратно. Знаех, че Джоуи се притеснява за мен, но наистина не исках да говоря за това точно сега. — Приключих с тази.

Намекнах, че е време за него да се върне към работата, да докара талашит, за да го сложим в боксовете.

— Разбира се. — Той кимна. Вероятно звучах грубо, но имах нужда да продължа; да бъда заета.

Един от треньорите ми, Триш, точно се връщаше от езда с Нощен ездач, конят, който планивах да се състезава, за да изпълня едно от условията на дядо Бъд. Тренирах го от девет месеца и беше бърз.

— Как се справи? — попитах Триш, когато слезе.

— Красиво, както винаги.

— Добре. — Усмихнах се, докато разтривах страната на Нощен ездач. — Ти ще ми помогнеш да спася моята ферма, нали, старо момче?

— Кого имаме тук?

Когато се обърнах, устата ми почти падна отворена. Костюмарят беше облечен в тясна, тъмносиня тениска, която разкриваше всеки твърд мускул под нея, износени дънки и ботуши. Очевидно изглеждаше секси във всичко, което облече. Боже, помогни ми. Всичко, от което се нуждаех, е да се разпалвам по костюмаря. Това щеше да е просто страхотно. Той потупа Нощен ездач по врата и имаше странно изражение на лицето, но предположих, че бе просто нервен. Не беше свикнал с коне.

— Това е Нощен ездач и той ще се класира в топ три в неговото надбягване след месец — отговорих гордо, докато Триш го поведе, за да го върне обратно в бокса.

— Добре изглеждащ кон — кимна той и се опитах да не се разсмея. Той си нямаше идея как изглеждаше един добре изглеждащ

кон, но се опитваше да води разговор, затова го подминах.

— Нека те разведа.

Показах му конюшните и всички невероятни неща, които бе добавил дядо ми. Имаше конвейерна лента, която повдигаше сеното до втория етаж на конюшната, от където можехме да го пускаме в боксовете долу. Още едно голямо спестяване на средства, тъй като намаляваше нуждата от работна ръка. Обясних всяка лента за какво се използва, докато той слушаше напрегнато.

Най-накрая, излязохме и се насочихме към бѣгито и отново бях впечатлена как той се качи зад мен и не постави въпроса за това, кой ще шофира, както биха направили повечето мъже. Тялото ми се стегна веднага щом направи контакт с неговото. От много време не бях била толкова близо до мъж и мразех това, че чувството бе толкова хубаво. Защо това го усещах хубаво? Едва го познавах.

Завъртях ключа, за да стартирам двигателя, и изстенах, когато нищо не се случи.

— Запали се.

— Нека да погледна — каза костюмарят, докато слизаше от бѣгито. Той подръпна някои проводници и разбърка някои други неща и отстъпи.

— Опитай сега.

Извъртях очи. Нямаше начин да го е поправил. Завъртях ключа и проклетото нещо стартира. Погледнах го, шокът беше очевиден в очите ми и той се засмя.

— Не мислеше, че костюмар може да знае какво прави около машини, нали?

— Може би факс — изсумтях аз.

Той се изкачи зад мен и преди да мога да помисля за това, тялото ми се намести по неговото, когато той се плъзна зад мен. Беше твърд, здрав като камък и съзнанието ми за кратко се отклони към мисълта как ли изглежда гол. *Спри се, Еди!* Докато осъзная какво се случва, той се напрегна, докато слагаше ръцете си около кръста ми. Бързо се изправих и се опитах да пренебрегна колко невероятно ухаеше; като афтершейв и сапун и нотка на пот. *По дяволите, имам нужда от секс.*

Закарах го до най-далечната страна на собствеността, където минаваше рекичката, преди да се отправим обратно към конюшните. Претърсвахме пасищата за неща, които конете можеха да ядат, а не

трябваше. Посочвах и обяснявах какво са открили, преди да го изтръгна. Костюмарят ме наблюдаваше, изглеждаше очарован, но не задаваше въпроси или добавяше нещо. Показах му полетата, които бяха на изполица, и се опитах да обясня процеса на отглеждане на тютюн. Всъщност аз познавах процеса, дядо Бъд никога не се беше занимавал сам със земеделието.

Когато се върнахме в конюшните, оставих костюмаря с Джоуи и влязох в офиса, където държахме седлата, юздите и други необходими неща, за да се погрижа за малко документална работа. Около един и половина отидохме да обядваме, оставяйки Глен, един от другите помощници, и Джоуи да довършат, тъй като всички коне, които тренирахме, бяха приключили със сутрешните си занимания. След сандвича и студения чай, казах на костюмаря, че отивам до града за някои неща и го изпратих обратно да получи инструкции от Джоуи какво може да свърши.

Имах нужда от малко време за себе си.

ГЛАВА ПЕТА

КОСТЮМАР

Часове, след като Еди тръгна, Джоуи ме освободи и се върнах в къщата. Срутих се на кухненската маса, проклинаяки себе си, защото очевидно нямаше интернет за мен, за да свържа лаптопа си. Типично. Не биваше да се изненадвам. Докато гледах навън през прозореца на кухнята, който имаше изглед към задната страна на фермата, очите му уловиха книгата, която Еди четеше, когато влязох тази сутрин в кухнята.

Вдигайки я, погледнах корицата, *Любовта на любимия ми*. Какво тъпо шибано заглавие. На корицата имаше някакъв мъж с шест коремни плочки, който държеше жена наполовина гола. *Толкова шибано еврино*. Изгубен в собственото си отвращение, не осъзнах, че бях отворил книгата и зачетох.

Устата му обви едно идеално твърдо зърно и Анна изстена името му:

— Филип.

Филип искаше да има своето време да почете тялото на Анна. Да целуне всяка идеална извивка, да оближе всеки квадратен сантиметър, но когато тя коленичи пред него и обви своите идеални сочни устни около члена му, единственото нещо, за което можеше да мисли в този момент, беше колко добре щеше да се почувства, когато свърши в устата ѝ.

Почесах главата си шокиран. По дяволите, това звучеше някак интересно.

Главата на Анна се движеше нагоре — надолу, докато езикът ѝ се вихреше по дължината на Филип, ръката ѝ го притискаше. Можеше да усети как главичката на члена му се удряше в задната част на гърлото ѝ и знаеше, че единствено беше въпрос на секунди, преди оргазмът му да избухне в нейната красива и гореща уста.

— Хм!

Сякаш книгата беше огън и се бях изгорил, аз я хвърлих далеч заради звука на някого, който прочистваше гърлото си. Обърнах се и видях зад мен да стои Еди с хартиена чанта, пълна с покупки, веждите ѝ се повдигнаха, докато ме наблюдаваше, а перфектните ѝ устни се извиха в полуусмивка.

— Трябва да си разказвач. Имаш глас за това.

Ако пенисът ми, точно сега, можеше да се засрами, щеше да го направи. Чел съм на глас и тя ме хвана. Добре, Джон, играй го хладно.

— Е, ти наистина си падаш по подобна литература? — попитах небрежно, докато заобикалях острова и взех книгата от земята, където я бях хвърлил.

Еди се приближи с бавна стъпка, същата Хванах-те-на-престъплението усмивка танцуваше на устните ѝ и тя сложи хартиената чанта на плота близо до хладилника.

— Да — отговори тя просто.

— Защо момичетата я харесват? Нали знаеш, евтините еротични книги?

Наведох се върху острова и я наблюдавах как започна да подрежда покупките от чантата в хладилника. Очите ми неизбежно гледаха дупето ѝ през цялото време. Докато тя се движеше, нейните малки секси розови бикини се показваха от върха на дънките ѝ, дразнейки ме.

— Защо мъжете харесват евтиното порно? — тя повдигна вежди, докато затваряше хладилника и отвори вратата на шкафа. Не можех да кажа дали въпросите ми я накараха да се почувства неудобно, но изглеждаше така, сякаш разговорът не я притесняваше.

— Порното е различно от това. — Кимнах към книгата.

— Така ли? — Този път тя се обърна и се наведе над плота, за да може да ме гледа, докато отговарям.

— Можеш да го видиш. Голи тела и останалото. — Присвих рамене.

— Хмм — измърмори тя и се обърна отново към пазарската чанта. — Порното ти дава картина. Можеш да видиш само това, което те искат да видиш. Книгите те оставят да запълниш празните неща, да направиш това, което искаш. Книгите ти дават идеята на фантазията, превръщаш се в идеалния любовник в съзнанието си. В порното ние ги наблюдаваме как се докосват един друг, в книгата, с твоето въображение, това е сякаш те докосват теб.

Отговорът ѝ беше толкова дълбок и честен, че ми отне известно време, за да отговоря.

— Значи, ти използваш тези книги, за да...

Спрях се. Какво, по дяволите, я попитах? Току-що срещнах това момиче. Майка ми ще се преобърне в гроба, ако сега ме видеше. Не може да попиташ момиче, особено фермерско момиче, дали мастурбира върху еротичните си книги.

Еди се подсмихна и ме погледна над рамото си.

— Костюмар. — Тя каза псевдонима ми, което изобщо не ме развълнува. — Аз съм двадесет и три годишно фермерско момиче, което няма гадже наоколо. Не че това е твоя работа, но да. Понякога се стига до това.

Пенисът ми потрепна от вълнение. Тя *мастурбира*. Мила майко Божия, никога няма да успея да избия тази шибана картина от главата си. Чудех се дали имаше вибратор, или тя...

— Така че слушай — тя прекъсна приключението ми по пътя към ада, мислейки как си доставя удоволствие. — Знам, че двамата с теб имаме трудно начало, но искам да започнем отново. Имам чувството, че и за теб това не е толкова приятно и мисля, че може би, най-малкото можем да бъдем приятели.

Тя се взираше в мен с тези големи кафяви очи и можех да видя, че е искрена. Може и да мразех фермерския живот, но хората, които бяха тук, бяха добри. Такава бе и тя. Добра.

— Харесва ми, Еди, и оценявам гостоприемството ти.

— Сега е почти шест часа. Обикновено по това време проверявам боксовете и напълвам със зърно кофите, преди да се

прибера и да се изчистят за вечерта.

— Звучи добре.

Щом проверихме всичко, ние се прибрахме и изчистихме. След като се изкъпах и облякох, намерих Еди в кухнята и устата ми пресъхна при вида ѝ. Трябваше да се държа по-добре от това да се вирам, но не можех да се удържа, докато тя полюшваше ханша си напред — назад в ритъма на Stir It Up на Боб Марли. Когато музиката засвири, тя затанцува в перфектен ритъм, без да е наясно, че нейният нежелан съквартирант я изпиваше с очи, докато се бореше с твърдостта си. Нейните износени дънки с няколко протрити дупки висяха ниско на кръста ѝ и нейният потник беше достатъчно къс, за да ми предостави бегъл поглед към нейната загоряла кожа. Минутите минаваха и бях замръзнал, очарован от тялото ѝ, което се движеше лениво. Докато танцуваше, тя започна да вади зеленчуци, пилешко и други необходими съставки за вечерята. Отваряйки шкафа, тя се пресегна за кутията с ориз, но тя беше извън обсега ѝ. Бях зад нея, преди да осъзная какво правя, тялото ми се притисна към гърба ѝ. Тя изстена от контакта и веднага се стегна, но се успокои, когато разбра, че бях аз и се опитвах да ѝ помогна. Когато издърпах кутията и тя се отпусна надолу, бавно се отдръпнах назад, тялото ме заболя от желание само от този кратък контакт. Когато извадих кутията тя вече се беше превела леко напред, а аз леко се изместих назад, тялото ме заболя от желание, само от това леко докосване помежду ни.

— Ето. — Ухилих се и поставих кутията на плота.

— Благодаря. — Тя се усмихна стегнато. — Не те чух да влизаш.

— Забелязах — подразних я.

Намалявайки музиката, тя започна да приготвя храната ни.

— От колко време си тук?

— Достатъчно — отговорих честно, докато оставих очите ми да се разходят нагоре — надолу по тялото ѝ. Знаех, че не трябваше, но не можех да се сдържа.

Еди прочисти гърлото си и промени темата.

— Харесваш ли Боб Марли?

Когато ѝ казах, че го харесвам, тя обясни, докато режехме зеленчуците за салатата, че харесва по малко от всичко. Знаех какво има предвид, защото при мен беше същото.

Когато седнахме да вечеряме, тя ни наля по чаша вино и проведехме изненадващо приятен разговор.

— Разкажи ми за себе си, Джони Уилсън.

Повдигнах вежди изненадан. *Тя знаеше, че моето истинско име е Джони.*

Прочитайки изражението ми, тя добави:

— Беше в писмото, което дядо остави за мен. — Тя се усмихна слабо, преди да отпие от виното.

— Никой повече не ме нарича така — промърморих, докато направих гримаса.

— Защо?

Това беше справедлив въпрос.

Истинският отговор бе, че то принадлежеше на мъж, който съществуваше в друг живот, но не можех да й кажа това.

— Не е име, което хората приемат сериозно — отговорих, бягайки, колкото мога по-далеч от истината.

— Харесва ми. — Тя присви рамене.

— Повече от това да ме наричаш костюмар? — пошегувах се аз и отпих от виното.

— Прав си. Беше грубо от моя страна да те наричам така и съжалявам. Но сега, това някак се загнезди. Ето какво ще ти кажа. Ти избери. Ще те наричам или Джони, или Костюмар. Ти избираш.

— Наистина ли? Не може ли просто да ми казваш Джон?

— Изложих условията си и ще се придържам към тях — засмя се самодоволно.

— Тогава костюмар. — Кимнах в приемане. Не исках никога повече да бъда наричан Джони.

— Много добре. Е, какво друго? Не знам нищо, освен името ти и професията ти.

— Какво би искала да знаеш? — попитах, докато разрязвах пилето си.

— Как успя да уредиш да дойдеш тук за лятото? Мислих, че студентите по право точно сега ще бъдат стажанти.

— Всъщност, повечето от завършилите си взимат почивка след дипломирането, за да могат да учат за Бар. Затова, когато не работя за теб, ще си скъсам задника от учене.

— Не си преминал Бар? — попита тя подозрително.

— Не, все още не. Ще положи изпита през юли. Затова сега съм доктор по право, а не адвокат. Имам докторска степен по право. Щом премина изпита, тогава ще мога да работя като адвокат.

— Как направи завещанието на дядо ми, след като не си преминал Бар?

— Не съм направил завещанието. Асистирах на адвоката в Райли, по молба на Бъд. Преди ти казах това — подразних се аз.

— Изглежда странно, че е поискал от теб да му помогнеш с това, когато той вече имаше адвокат тук в Холи Спрингс — отбеляза тя, преди да отпие от виното си.

— Предполагам, че е имал своите причини — предположих аз. Знаех, че това изглеждаше странно за нея, и тя искаше да знае какви са били взаимоотношенията ми с дядо ѝ, но никога нямаше да ѝ кажа. Истината е, че аз все още не разбирах защо Бъд искаше да прекарам лятото тук, вместо просто да му възстановя парите.

— Имаш ли работа, след като вземеш изпита? — попита тя, след като потупа няколко пъти със салфетката си по устата.

— Две интервюта. Едно в Райли и едно в Ню Йорк — отговорих нетърпеливо, облекчен от смяната на темата.

— Ню Йорк. Леле. За кое се надяваш? — Отне ѝ само един поглед към мен и тя кимна.

— Ню Йорк — каза тя, познавайки.

— Какво друго би искала да знаеш?

— Хмм... откъде си?

— Райли. Винаги ли си живяла тук? — Опитах се да сменя темата, като насоча разговора към нея. Не исках тя да започне да пита за подробности.

Тя тъкмо вземаше хапка от храната си, когато я попитах, затова я съдвжа бързо, преди да отговори.

— Родена съм в Мемфис, но майка ми умря, когато бях на единадесет. Никога не съм виждала баща си. Дядо Бъд ме прибра и оттогава съм тук.

Знаех, че майка ѝ е починала. Бъд ми каза, когато работехме по завещанието му, но беше трудно да я виждам да го обяснява. Очите ѝ трептяха от болка, докато обясняваше. Виждах собствената си болка в очите ѝ. Ние може да бяхме различни по много начини, но в това имаме нещо общо. Знаех какво е да загубиш всички, които си обичал.

— Съжалявам.

— Недей. Дядо Бъд ми даде наистина страхотен живот. Винаги съм му била благодарна за това.

— Никога ли не си искала да се видиш с баща си?

Зададох въпроса и веднага разбрах, че не трябваше да питам. Не беше моя работа, но виждах млада жена, която сякаш нямаше семейство и исках да знам защо.

Еди отпи от виното си и погледна надолу за момент.

— Майка ми и дядо ми се отчуждили, след като тя срещнала баща ми. Дядо Бъд не се интересувал от него и майка ми избягала, преди да се дипломира, за да бъде с него. Когато забременяла, той си тръгнал, а майка ми била прекалено горда, за да се върне тук. Дядо Бъд дори не знаеше за съществуването ми, докато тя умря и от Закрила на детето не се свързали с него.

Погледът ѝ мина за кратко по моя, преди да се върне отново към разряване на пилето си.

— Сигурно е било страшно да се преместиш тук и да живееш с мъж, когото никога не си срещала.

Тя се усмихна меко и каза:

— Така беше в началото. Майка ми ужасно ми липсваше, но дядо Бъд беше търпелив с мен. Бях гневна и изпитвах омраза, когато за първи път се преместих тук. С майка ми доста се местихме. Бяхме бедни и също така тя се местеше от мъж на мъж. — Тя спря за момент, преди да продължи. — Когато дойдох тук се чудех, за колко дълго Дядо Бъд ще ме задържи, преди да ме отпрати. Но когато той ме заведе при конете и ме научи да яздя, показа ми любовта си към фермата, аз се промених. — Усмихвайки се, добави. — Каза ми, че е наше, тази земя, тези коне. Каза, че принадлежа тук и никога не трябва да се притеснявам, че отново ще се преместя. Каза, че домът е място, където любовта живее и отдъхва лесно. — Очите ѝ се изпълниха със сълзи и тя бързо ги изтри. — Съжалявам.

Знаех точно как се чувства. Той ѝ липсваше. Бъд е бил нейният дом и сега тя се чудеше дали ще може да почувства това място по същия начин, когато него го нямаше. Когато дядо ми умря, се почувствах по същия начин. Той беше такава голяма част от фермата ни, че се чудех дали можех да я обичам без него.

— Имаш ли друго семейство?

— Братовчеди във Вирджиния, но не поддържаме връзка. Дойдоха на погребението, но това беше първият път, когато ги виждах от години. А ти? — Тя прочисти гърлото си и се опита да отклони темата в моя посока.

— Родителите ми умряха преди няколко години и имам вуйчо от страната на мама, който живее в Калифорния. Притежава свои лозя. Виждаме се веднъж в годината.

Еди отпи от виното си, докато ме разглеждаше замислено. Тя не каза обичайното „съжалявам“, както правят повечето хора, когато чуят, че родителите ми са починали. Всъщност беше добре да не го чуя поне веднъж, но предположих, че тя знаеше много добре като мен, какво е чувството.

— Е, Костюмар, за тези, които идват и си отиват. — Тя повдигна чашата си за тост и аз се присъединих към нея. — И за новото приятелство.

— За новото приятелство — повторих аз и внимателно чукнах чашата си в нейната. Когато приключихме с вечерята си и разчистихме, си помислих, че може би, това лято нямаше да е толкова нещастно, както си го мислих.

ГЛАВА ШЕСТА

ЕДИ

Следващият ден премина гладко. Костюмарят изглежда не се нуждаеше много някой да му държи ръката и работеше здраво, без да се оплаква. Оценявах това. Бяхме върнали повечето коне обратно от пасищата и приключвахме с повечето от работата за деня. Връщах седло в офиса, когато Джоуи зави зад ъгъла. Избърсваше лицето си с края на тениската и можех да видя, че доста се е изпотил. Днес навън беше горещо като в ада.

— Тази вечер ще дойдеш ли при Дейв Филипс? — попита той, взимайки седлото от мен.

— Огън на открито? — попитах аз, тъй като това обичайно беше единствената причина всички да бъдат поканени в собствеността на Филипс. — Наистина ли ще го направят, когато е толкова горещо?

— Да, и много хора ще отидат да плуват в потока.

— Е, в ден като този, това не звучи толкова лошо — засмях се аз, докато го последвах в офиса. — Мислиш ли, че би имал нещо против, ако поканя костюмаря?

Джоуи постави седлото върху друго в далечния ъгъл, преди да се обърне и да ми даде любопитен поглед.

— Мислиш ли, че би искал да отиде?

— Не — поклатих глава. Почти бях сигурна, че нямаше, но все пак имах чувството, че трябва да го попитам. — Той вероятно ще каже „не“.

— Не мисля, че на Дейв би му пукало. По дяволите, той вероятно би бил толкова замаян, че дори няма да забележи кой още е там. — Джоуи изсумтя и се насочи към малкия хладилник за бутилка вода.

— Е, ще се видим там.

* * *

Когато приключихме с работата, Костюмарят и аз тръгнахме към къщата. Между нас все още имаше известно неудобство, но си казах, че това е защото бяхме насилени да живеем заедно, когато едвам се познавахме.

— Взел ли си си бански? — попитах аз, докато се изкачвахме по стъпалата на верандата.

— Да, защо? — попита той, докато задържаше защитната врата отворена за мен.

— Мой познат тази вечер ще прави парти. Ще има огън на открито и има поток за всеки, който иска да поплува.

— Ти ме каниш? — Той ме погледна с озадачен поглед.

— Разбира се. Добре дошъл си да се присъединиш, ако се заинтересуваш. — Тя повдигна рамене, докато събувах ботушите си пред входната врата. — Отивам да се изкъпя и преоблека. Можем да хапнем набързо по сандвич, преди да тръгнем.

— Ъх...

Усещайки очевидното му опасение, добавих:

— Не е задължително да отидеш. Без натиск. Това беше просто приятелска покана. Тръгвам след час.

Костюмарят изглеждаше объркан, може би той не бе очаквал да го покана да излезем, но го направих. Може да се присъедини или да остане у дома и да се цупи нещастно. Направих опит, както дядо Бъд би искал да направя.

Взех си бърз душ, обръснах се навсякъде, тъй като щях да нося бикини, и реших да не се притеснявам да измивам косата си, след като щеше да се омърси във водата на потока. Когато излязох, облякох любимите ми червени бикини и застанах пред гардероба, търсейки рокля, която да облека над банските си. Внезапно си спомних, че имах дрехи в сушилнята и моята любима черна лятна рокля беше там. Пробягах през коридора и кухнята към сервизното помещение, отворих сушилнята и извадих точно това, което търсех. Тръгнах обратно към спалнята ми, разтърсвах роклята, за да премахна някои от гънките, проклинайки факта, че въпреки че я бях изпрала, проклетото нещо все още миришеше на коне — всъщност като почти всичко, което имах — когато погледнах нагоре и видях костюмаря по средата на коридора, взирайки се в мен.

Замръзнах на място, докато очите му се плъзгаха по тялото ми. Горещина запълзя по гърлото ми и покри страните ми, докато усещах пламтящия му поглед върху мен. Никой мъж не ме беше гледал по този начин и стомахът ми запърха. Почти беше сякаш, можех да видя картини от това, което щеше да му хареса да прави с мен, отразени в очите му. И колкото и да мразех да го призная... това ме преобърна.

Моментът се задържа прекалено дълго и когато най-накрая дойдох на себе си, притиснах роклята към гърдите си, за да се покрива.

— Решили дали ще дойдеш, или не? — попитах аз, за да прекъсна неловкото положение.

— Ъм. Ако нямаш нищо против, ще се присъединя. — Той прочисти гърлото си, докато погледът му се вдигна към тавана.

— Тръгвам след десет минути — изписуках, докато се шмугвах в стаята си и затворих вратата.

* * *

Когато пристигнахме при Дейв, имаше все още дневна светлина и всички или стояха до брега с червени чаши в ръце, или бяха във водата. Ники веднага изтича до мен, имаше гладна усмивка на лицето, защото видя костюмаря с мен, и ме прегърна.

— Я гледай, Еди, довела си приятел. Представи ни — Ники измърка в смешния си южняшки акцент, докато засия в нейната усмивка „Мис Америка“ към Костюмаря.

— Джон Уилсън — каза Костюмарят и протегна ръка, а Ники я пое.

— Гледай ти, Джон, Еди ми е разказвала толкова много за теб. Тя просто продължаваше и продължаваше...

— В действителност тя не говори така — прекъснах Ники.

— Еди! — нахока ме Ники.

— Опитва се да ти предложи хубаво южняшко посрещане, но това... сър, не е дама. — Посочих я, а Ники извъртя очите си. — Не позволявай на звездния ѝ вид да те заблуди — добавих аз, слагайки ръката си върху тази на костюмаря. *Леле, той има мускулеста ръка.* Когато почувствах, че се напрегна, бързо махнах ръката си.

— Ох, по дяволите, Еди. — Ники поклати глава, преди да се усмихне отново към Костюмаря. — Приятно ми е, шибано, да се запознаем — добави тя, преди да се обърне и надутото да се върне обратно при групата мъже, които бяха наобиколили дизеловия пикап на Дейв.

— Тя беше... интересна — засмя се костюмарят.

— Тя е най-добрата ми приятелка — казах му гордо.

— Изглежда също толкова луда като моя най-добър приятел.

О, твоят най-добър приятел, да не би да е мъжка версия на Барби със смахната уста, която може да накара и дявола да се изчерви?

— Ще го кажа по този начин, мисля, че ако някога двамата изобщо се срещнат, ще се разберат прекрасно — той се подсмихна.

Представих го на всеки, когото срещахме, но след известно време бях сгорещена и потна и исках да се охладя.

— Хайде да влизаме, Ники — извиках я и тя подскочи към мен, събличайки роклята си над главата, което доведе до това всеки мъжки индивид в непосредствена близост да спре, каквото и да правеше, и да се загледа.

Бързо дръпнах роклята си над главата и я хвърлих върху багажника на пикапа на Дейв.

— Идваш ли Джон? — покани го Ники.

Като всеки друг мъж наоколо, костюмарят изглеждаше хипнотизиран, но не от Ники. Погледът му беше върху мен. Без роклята, която ме прикриваше, няхах избор, освен да стоя там и да го оставя да пирува. След няколко секунди, той поклати, сякаш точно осъзна, че се е вторачил.

— Ъ... да — най-накрая продума и издърпа бялата тениска от себе си.

Сега, това беше моментът, в който почти всяка жена в близост спря и се вгледа в костюмаря. Предположих, че всички дами наоколо бяхме запознати с многообразието от мъже, затова, когато секси новак свали тениската си пред нас, ние ще погледнем. Трябваше да призная, че бях малко зашеметена от невероятното му тяло също като тях, и ми отне няколко секунди да осъзная, че се взирах в него като елен, уловен от фарове. Но бързо бях откъсната от това, когато Дирк внезапно не ме грабна и сложи на рамото си и побягна към водата заедно с мен.

ГЛАВА СЕДМА

КОСТЮМАР

Защо, по дяволите, дойдох тук? Знаех, че ще го намразя. Това е точно като всички малки събирания на фермерски деца от там, където израснах. Знаех защо дойдох. Защото бях извратено копеле, което искаше да хвърли още един поглед на Еди в това подобие на бански, което беше облякла.

Денят ми беше отвратителен. Завръщайки се обратно и да работя във ферма, ме изпълни със спомени, които бях държал в клетка от години. Спомени, които не желяех. Но си помислих, хей, може би можех да се отпусна и да се забавлявам, дори можех да опозная Еди малко по-добре, така че нещата между нас да не са чак толкова неудобни. Но най-вече просто исках да я видя отново в нейния бански.

Но сега, онзи, който беше в къщата й миналата сутрин, просто я повлече към водата и поисках да ударя някого. Същото така нямах представа защо. Искам да кажа, бях привлечен от нея, но нямаше никакъв дяволски шанс някога да го направим. Затова защо ме интересуваше, че някакъв пич флиртуваше с нея?

Докато изпушвах напрежението си, очите ми уловиха приятелката на Еди, Ники, която ме наблюдаваше странно.

— Е, хайде, Джон, нека вкараме сексапилния ти задник във водата — тя се засмя и ме дръпна със себе си. — Хайде, Джоуи! — изкрещя тя, докато отивахме към водата. Джоуи изтича покрай нас дяволски бързо и се гмурна във водата, опръсквайки Еди и Дирк.

Погледът на Еди се задържа върху мен, докато вървах към водата с Ники. Очите й се залепиха за корема ми и се ухилих. Бях де потрудил, доста. Не бях луд по боди билдинга, но за мен беше важно да съм във форма, и работех, вдигах тежести, беше идеално за освобождаване от стреса. Понякога има нужда заради ученето и работата.

— Е, Джейк — обърна се Дирк към мен. *Задник.*

— Джон — поправи го Джоуи, докато отмяташе назад русата си коса.

— О, съжалявам — изсумтя той във фалшиво извинение. — Как намираш Холи Спрингс?

Потопих се във водата, преди да му отговоря. Ники, Еди, Дирк, Джоуи и аз бяхме образували нещо като кръг в мътната вода.

— Добре е — присвих рамене.

— Костюмарят тук е от града. Той не е голям фен на малките градчета — добави Еди.

— Костюмар? — Дирк свъси вежди.

— Прекрасно малко псевдонимче, която тук присъстващата Еди, ми даде — обясних аз, преди да присвия очи към нея. — Не съм сигурен защо иска да ме нарича така. — Пръснах към нея вода с игриво самодоволна усмивка.

— Хей, дадох ти право на избор. — Тя ме опръска също, усмихвайки се.

— Виждала ли си се в костюм? — попита Ники с безизразно изражение на лицето си.

— Както и да е — прекъсна я шумно Еди, отрязвайки я с остър поглед. — Костюмарят не е много развълнуван, че е тук.

Дирк се усмихна и прокара ръка през косата си.

— Фермерската работа е тежка работа. Не всички могат да се справят. Някои от нас не са свикнали да си цапат ръцете.

Изсумтах. Само, ако дяволски знаеше, че знаех всичко, което трябваше да се знае за мръсната работа. Какъв задник, опитвайки се да ме накара да изглеждам като някакво превзето градско момче. Разбира се никой от тях нямаше представа къде съм израснал, но всички приемаха, че идвам от някакъв лесен живот, където не се изисква да работиш здраво. Фермерската работа е трудна, но нека се опитат да вземат шибана диплома за адвокат. Мога да ви уверя, че не е като разходка в парка. Беше очевидно, че Дирк се чувстваше застрашен от мен по отношение на Еди, но нямаше причина за това. Не се опитвах да вляза в гащите ѝ. Можех да мисля за това... *много*, но нямаше да направя нищо повече. Знаех, че се опитваше да ме накара да изглеждам по-малко мъжествен... или нещо подобно. Шибан богаташ, селско момче. Вероятно той сам не знаеше и едно шибано нещо за тежката работа.

— Ти с какво се занимаваш? — попитах Дирк.

Ники избухна в смях и бързо се успокои.

— Дирк работи в застрахователната компания на баща си.

— Плаща добре — кимна Дирк, докато гледаше Еди, сякаш се опитваше да ѝ подсказе състоянието си и да я впечатли. Работеше за баща си, вероятно защото не можеше да намери работа никъде другаде. Типично богаташко шибано дете.

Не можех да се удържа. Да бъда задник ми беше в природата.

— Звучи сякаш ти наистина си цапаш ръцете.

Ники се разсмя и от коментара ми очите на Еди се разшириха. Беше тъпо да го казвам, но той го започна. *Когато не можеш да ги надвиеш, присъедини се към тях.*

— Чичо ми имаше ферма и докато растях, прекарвах повечето лета, работейки за него — защити се той, поглеждайки ме, докато говореше. — Еди, ако имаш нужда от помощ, кажи ми. Винаги ще ти подам ръка.

Погледът ми омекна, когато се приближи до нея и ръката му се повдигна и погали нежно рамото ѝ.

— Благодаря — промърмори тя и се усмихна учтиво.

— Значи вие двамата ще бъдете заедно през цялото лято, а? — попита Дирк и можех да кажа, че мисълта за това го изяждаше жив. Очите му бяха фокусирани върху Еди, сякаш не можеше да чака да види изражението ѝ. Бузите ѝ леко порозовяха, сякаш щеше да се изчерви. Накара я да се почувства неудобно. *Шибан задник.*

— Ще живеем заедно. Не „ще бъдем“ — отговорих аз, за да не се налага тя да го прави. Тя ме възнагради с благодарствен поглед.

— Градът ще забръмчи с тази сочна клюка — отговори Дирк.

— Не, няма — изстена Ники. — Никой не би си помислил, че Еди ще спи с непознат.

— Знаеш ли какво? — рязко каза Еди и се изправи. — Какво правя или не правя е моя работа. Нека градът говори. И ако те кажат, че спя с костюмаря, така да бъде. Не ми пука. — Тя ни дари с повдигане на рамене. Взирах се в Еди, шокиран от избухването ѝ. Можех да кажа, че бе добро момиче и изглежда, че всички останали в този град мислеха същото, затова помислих, че сигурно ще се притесни, ако хората започнеха да казват, че спи с мен. — Отивам да

си взема бира. — Всички я последвахме извън водата и се опитахме да се присъединим към купона.

Ники, скъпата тя, остана близо до мен почти през цялата вечер, тъй като не познавах никого, а Еди не можеше да се откъсне от Дирк. Опитах се да си прекарам добре и да избегна да наблюдавам моята нова съквартирантка, но погледът ми продължаваше да я следва.

Току-що бях взел за себе си нова бира, когато Дирк потупа рамото ми и го стисна наистина силно. Искаше да изглежда като приятелски жест, но знаех, че не ме харесваше. Мислеше си, че съм заплахата.

— Прекарваш ли си добре, Джон?

— Разбира се — излъгах аз.

Той кимна с глава и отпи от бирата си, преди да проговори:

— Слушай. Просто искам да знаеш, че Еди е специална. И ако опиташ нещо с нея... да се забъркаш с нея... ще ми се наложи да се разправам с теб.

Отне ми всяка частица сила, за да не се разсмея в лицето му. Не се справях много добре със заплахите особено от незаслужени такива. Вместо да му кажа това, го изимитирах, кимнах и отпих от бирата си, преди да отговоря:

— Тук съм да работя за лятото.

Щеше да ми достави удоволствие да му кажа нещо презрително, да го поставя на мястото му, но какъв беше смисълът? Нямах никакво намерение да свалям Еди, затова заплахата му беше безсмислена.

— Добре. — Той отново кимна и си тръгна.

Каква шибана смешка.

Седях върху багажника на някого — Ники ме остави, за да отиде да поздрави някои приятели — когато Еди се качи и седна до мен.

— Изглеждаш така сякаш си нещастен — усмихна се самодоволно тя и ме побутна с рамото си.

— Не. Просто не познавам никого.

— Познаваш мен — каза тя и очите ни се срещнаха.

Светлината от огъня трептеше в очите ѝ и бях изгубен в тях веднага. Беше добро момиче, беше лесно да се забележи, но в този момент виждах, че там имаше нещо повече от Еди Джеймс от това, което виждат очите. Мисля, че този град виждаше единствено това, което тя им позволяваше да видят. Там имаше друга страна в нея, която

тя криеше, но нямах представа каква е или защо тя я криеше. Всичко, което знаех бе, че исках да разбера.

Развалих зрителния контакт с нея и казах:

— Благодаря за поканата. Оценявам маслиновата клонка.

— Тук има много приятни момичета, на които бих могла да те представя — предложи тя.

— Седя до едно от тях. Достатъчно е за мен. — Усмихнах се, докато я поглеждах. Тя се усмихна в отговор и страните ѝ порозовяха. Беше се изчервила. И беше очарователно.

— Един от многото синоними, с които ме описват — тя въздъхна шумно, преди да отпие от бирата си.

— Какво означава това?

— Аз съм хубава, любезна, мила и т.н. Това е моето официално описание от града.

— И това е лошо? — Въпросът ми отразяваше предишните ми мисли, че имаше нещо повече у Еди Джеймс, отколкото се виждаше.

— Не. Но се чувствам, сякаш съм определена на тази репутация. Мъжете не се срещат с добро момиче. Те се женят за нея. Затова аз съм това момиче, с което никой не се среща, защото те са прекалено заети да се свалят с другите момичета. Аз съм момичето, който идва, след като те помислят, че могат да засеят семената си.

В това имаше смисъл. Тя беше от този тип момичета, за което ще поискате да се ожените.

— Как би искала те да видят, ако им покажеш всичко?

— Не изпитвам нужда или желание „те“ да видят нещо друго от това, което виждат. Просто искам един, *единственият* — поясни тя — да ме открие. — Тя въздъхна и отново отпи от бирата си, а краката ѝ се люшкаха. — Съжалявам. Не съм сигурна защо казвам всичко това на теб. Съзнанието ми блуждае навсякъде, откакто дядо Бъд почина.

— Разбираемо е. Знам, че не те познавам толкова добре, колкото всички останали тук, но знам, че в теб има повече, от това да бъдеш добро момиче.

— И откъде знаеш това? — попита тя и любопитно повдигна вежди към мен.

Знаех, че не трябва. Не трябваше да казвам това, което щях да ѝ кажа, но трябваше. Наведох се към нея и прошепнах:

— Защото добрите момичета не би трябвало да обличат тези палави малки бикини, с които беше на сутринта, когато се появих пред къщата ти.

Заради думите ми страните на Еди станаха яркочервени, но погледът ѝ не се отмести от моя. Тя се намести за кратко на мястото си и я наблюдавах, докато отпивах от бирата си, очаквайки отговора ѝ. Нещо относно нейната срамежливост ме накара да захапя долната си устна, за да се спра да не кажа нещо друго. Погледът ѝ се сведе към устата ми и гърдите ѝ се повдигнаха, докато си поемаше дълбоко дъх.

— Едно от моите угаждания — присви рамене и отмести очите си. Нямаше съмнение, че я бях засрамил, но тя бе решена да не го показва. — Може би никой нямаше да ги види, но аз исках, и харесвам начина, по който ме карат да изглеждам и да чувствам.

На мен също ми харесва как те правят да изглеждаш, помислих си аз.

— Добро момиче. Палави бикини. Не се притеснявай. Твоята тайна е на сигурно място при мен. Усмихнах ѝ се, докато тя отказваше отново да срещне погледа ми.

— Ще бъде дълго лято и наистина го мислих, когато казах, че ще ми хареса да бъдем приятели. Дядо ми очевидно го е било грижа за теб и това означава нещо за мен. — Тя промени темата на разговор, затова продължих със същото.

— На мен също би ми харесало — признах аз. — Да пием за нашето лято. — Повдигнах кена си и тя чукна нейния с моя.

— За нашето лято — кимна тя и отпи дълга глътка.

Когато с Еди най-накрая напуснахме, Дирк повървя с нас до пикапа ѝ, отвори ѝ вратата и я прегърна, преди тя да се качи.

Когато пътувахме към дома, прозорците ни бяха свалени до долу и ръката ми висеше отвън, сърфираше с вятъра. Правех това, когато ходихме, където и да е с Поп, моето любимо време да правя това беше през летните нощи, когато температурите бяха достатъчно хладни, за да пътуваме със свалени прозорци. Той щеше да ми се разсърди, а аз щях да му кажа, че се опитвам да уловя буболечки. Винаги ме предупреждаваше, че някой ден ще уловя пощенска кутия, ако не гледам.

— Кое е толкова забавно? — издърпа ме Еди от спомените ми.

— Смеех ли се? — попитах аз, несигурен.

— Имаше огромна усмивка на лицето си.

Истината бе, че се опитвах да забравя миналото си, колкото бе възможно. Всичко, което бе свързано с фермата. Дори и добрите спомени бяха като тези, когато яздохме наоколо с дядо ми.

— Просто си спомних нещо — обясних, надявайки се, че тя нямаше да настоява за повече. — Предполагам, че това е пикапът на Бъд? — опитах се да променя темата на разговора.

— Беше — отговори някак тъжно. — Недей ревнува от това, което шофирам. Това нещо е по-възрастно от мен.

Изсумтах и казах:

— Наистина ревнувам от ръждата и шофьорското ти място, което е толкова очукано, че трябва да имаш възглавница от дивана зад гърба си, за да може да достигаш до педалите, защото мястото не иска да се премести.

Еди се захили.

— Виждаш ли, знаех, че завиждаш за пикапа. — Тя потърка внимателно таблото. — Може би някога ще ти го дам да го покараш.

— Как вървят нещата да задържиш повече клиенти?

Еди изстена.

— Бавно. Надолу съм с четиридесет процента, но имам Нощен ездач, докато собственикът му не го изведе. Ако мога да класирам Нощен ездач до място в надбягването, мисля, че собственикът му ще ми доведе и някои от другите си коне.

— Това са много надежди върху един колт /некастриран млад кон/ — добавих аз.

— Впечатлена съм, че знаеш, че е колт, костюмар. Предполагам, че ти наистина схващаш жаргона.

— Ъ... да. Чух Джоуи да го споменава или нещо подобно — съгласих се аз. Знаех, че е грешно да я лъжа, но това, което тя не знаеше, нямаше да я нарани. Както и да е, моето минало нямаше значение за положението ѝ.

— Истина е, че по това време на годината обикновено съм на състезателните писти, но конете, които обикновено щях да взема са тези, които собствениците са ми дали. Затова нямам коне за надбягвания. Всичко, което имам са моите коне, които тренирам в момента.

— И Нощен ездач ще бъде твоят първи, който наскоро си обучила да се надбягва?

— Да. Това ще бъде неговото първо надбягване за млади коне и класирането в топ три е възможно, но ако не го направи...

— Това ще направи нещата по-трудни, а?

— Да. — Можех да усетя напрежението, което се излъчваше от нея с тази единствена дума, затова реших да се опитам и бързо да сменя темата.

— Е, този пич Дирк изглежда приятелски настроен. — Хвърлих го, въпреки че според мен беше истинска глупост. Просто исках да разбера какво ще каже тя.

Еди ми хвърли поглед, който казваше *Ти си торба с лайна*. Добре... тя знаеше, че лъжа.

— Добре. Може би не с мен, но той наистина изглеждаше приятелски настроен към теб — отбелязах аз. — Държеше се така, сякаш е заинтересуван да се среща с теб.

— Той е добър приятел от дълго време. Сигурна съм, че ако му предложи да се срещаме, ще го направи, но ние няма да стигнем до там — обясни тя. — Искаш ли заедно да направим бърза проверка? — попита тя, паркирайки пикапа.

— Става — съгласих се аз. Не беше сякаш имах по-добра работа за вършене.

Тръгнахме надолу към обора и проверихме всеки бокс и се уверихме, че конете имаха всичко, от което се нуждаеха за през нощта, преди да се отправим обратно към къщата.

— Хей, гладна съм. Харесваш ли сандвич с бекон, маруля и домати?

Малко вероятно бе тя да знае, че това бе един от любимите ми сандвичи. Майка ми правеше най-добрите и винаги използваше най-хубавите червени домати от градината ни. Затворих очи и се опитах да отблъсна с волята си спомените.

— Да, звучи добре — усмихнах се аз.

Веднъж озовали се вътре, Еди започна да приготвя бекона, докато аз нарязвах домати и марулята, и сложих хляб в постера. Седнахме и хапвахме, споделяхме малки парчета информация за себе си. Нищо наистина важно, повече като предпочитание към храна, музика, такъв род неща. И въпреки че наистина не се забавлявах,

отивайки на купона, бях доволен, че се съгласих, защото помогна в разчупването на леда между нас.

Когато легнах в леглото, проверих мобилния си и видях, че имам съобщение от Ейнсли.

Липсваш ми. Обади ми се.

Изстенах, докато слагах телефона си обратно на нощното шкафче и затворих очи. Щях да се разправам с Ейнсли по-късно.

ГЛАВА ОСМА

ЕДИ

Изминаха пет дни, откакто костюмарят пристигна и той схвана всичко наистина бързо. Докато работеше, беше тих и не го тормозих с излишни разговори. Можех да кажа, като го погледна в очите, че беше някъде вътре в мислите си, и искаше там да бъде сам. Той дори оправи комарника на верандата, добавяйки пантата обратно. Не бях го молила за това, но беше внимателен и затова му бях благодарна.

Триш, Моника и Глен — служителите, които ми помагаша с конете — се разбираха добре с него. Но Джоуи беше леко сдържан. Не бях сигурна защо. Костюмарят не изглеждаше да го забелязва, затова не се притесних да питам Джоуи за отношението му.

Наместихме се в приятна рутина; работата през деня, готвене и домакинска работа. Въпреки че оставането му тук беше нещо, заради което бих се почувствала мрачно, всъщност се радвах на компанията му.

Седях в износеното кресло на дядо Бъд, което все още миришеше на него и поради тази причина нямаше да се разделя с него. Бях потънала в моя най-нов любовен роман, а костюмарят гледеше през документите — куфарчето му беше отворено до него, веждите му бяха свити в концентрация.

— Изглеждаш така, сякаш трябва да направиш почивка. — Засмях се, когато погледът му срещна моя. — Може би трябва да се сменим. Знам, колко много хареса тези книги. — Размахав книгата си, докато повдигах вежди към него.

— Какво четеш днес? — попита той и започна да прибира документите си обратно в куфарчето си.

— „Демоните на Деймън“. — Прочетох заглавието на корицата и погледнах отново към него точно навреме, за да видя как извъртя очи. Не можех да се удържа и кикотът излезе от мен. — Искаш ли да ми почетеш? — подразних го аз.

— Не, благодаря — промърмори той и затвори куфарчето с трясък, преди да прокара ръка през косата си и да въздъхне шумно. Мобилният му иззвъня, индикирайки му, че имаше съобщение, а както изглеждаше той получаваше много, и той го вдигна от масата. Изглежда, че направи гримаса, когато го прочете, и преди да го прибере в джоба си.

— Добре ли си?

— Само малка носталгия, това е всичко.

Той разтри задната част на врата си, преди да се изправи и да се разтегне. Тениската му се повдигна и откри малко от неговия очертан торс. Скъпа майко Божия, той имаше известното V, за което всяка жена си фантазираше по отношение на мъжете. Как бях пропуснала това, когато отидохме да плуваме? Облизах пресъхналите си устни, когато топли вълни заляха лицето ми, докато се взирах в него.

— Харесвали ти това, което виждаш? — попита той и аз отместих очите си от това адски секси V, за да срещна погледа му. Устата му беше извъртяна в самодоволна усмивка. — Ето защо тези любовни романи са лоши за теб.

— Моля?

— Възбуждаш се, когато ги четеш.

Устата ми падна.

— Възбуждам се? — попитах наскърбена.

— Еди, шегувам се. — Повдигна ръце в знак, че се предава.

Оставих книгата на масата до креслото.

— Весел си.

— Но ти беше тази, която ме проверяваше — добави той, а очите му проблясваха със забавление.

Страните ми почервениях от пламъците. Беше прав. Аз бях. Тези книги възбуждаха някакво ожесточение вътре в мен, а аз реално няха начин как да го изхвърля навън. Сега се занасях с мъж, с когото няха работа да се занасям. Бързайки, аз се изправих и тръгнах към спалнята си.

— Излизаме, костюмар. Беше дълга скучна седмица и имаме нужда от пиетие!

Истината беше, че имах нужда да бъда около други хора.

— Звучи добре — обади се той зад гърба ми с лек смях.

Опитах се да игнорирам колко мразех това, което този звук ми причиняваше.

ГЛАВА ДЕВЕТА

КОСТЮМАР

Не бях взел нищо подходящо да облека, за да се мотая по баровете. Буквално, всичко, което имах беше работни дънки, тениски и костюми. Разбира се не бях планирал да се социализирам много, докато бях тук. Идеята беше да работя по цял ден и да уча цяла нощ, но Еди Джеймс се превърна в някой, около когото наистина се радвах да бъда. Отваряйки гардероба, реших да отида. *По-добре е да изглеждате прекалено облечени, отколкото съблечени*, облечен в сивия си костюм. Също така имах нужда да облека костюм, за да си припомня, че това място беше само временно. Независимо колко много се наслаждавах да опознавам Еди, това беше временна спирка. Щях да отида на по-голямо и по-добро място в края на август. Освен това, знаех, че Еди жива се изяждаше, за да ме види в костюм. Погледът ѝ винаги ставаше бляскав, когато ме видеше в някой. Докато заставах на прага на кухнята, погледът ми попадна на Еди. Нейната дълга кафява коса беше пусната, спускаше се по раменете ѝ. Беше облечена в черен потник с къса дънкова пола и черни каубойски ботуши с червени линии. Почти щях да си глътна езика. Фермерското момиче изглеждаше като нещо направо от Плейбой.

— Изглеждаш... добре — насилих се да кажа. Спокойно, Джон, наистина спокойно.

Устата ѝ се изви и бузите ѝ станаха леко розови. Тя наклони главата си и очите ѝ се движиха нагоре — надолу по тялото ми. Бляскавият поглед след три... две... едно. Ето го. Тя се взираше за момент в мен, твърде дълго, преди да премигне няколко пъти.

— На бизнес среща ли отиваме?

Погледнах към костюма ми и знаех, че съм прекалено облечен.

— Наистина не съм взел много дрехи. — Прокарах ръка над вратовръзката си.

Тя направи стъпка към мен, едната ѝ ръка се пресегна, но спря.

— Може ли?

Нямах идея какво ме пита, но кимнах, за да. Тя погледна нагоре към мен изпод миглите си и сърцето ми заби като барабан. Ръцете ѝ паднаха на гърдите ми и тя ги прокара под сакото и го свали от раменете ми. След като го сложи на облегалката на един от столовете, тя се върна до мен и започна да разхлабва вратовръзката ми докато почти я освободи. Ухаеше така както всяка млада жена трябва: на красота, секс и сапун. Тя издърпа червената ми вратовръзка около врата ми, без да разваля възела ѝ и след това бавно я сложи около врата си и я стегна малко.

— Това е като модно изразяване — подразних я аз. Истината е, че изглеждаше адски секси на нея, с нейния тесен черен потник и дънкова пола.

— Ще я запазя, докато си тръгнеш. Сега откопчай последните копчета, сега се връщам.

Направих това, което каза и тя, и когато се върна, тя побутна яката ми, а после нави ръкавите на ризата ми. Направи това бавно и усещането на пръстите ѝ срещу кожата ми предизвика хиляди картини, които заринаха съзнанието ми... повечето от тях включваха нея гола.

Когато свърши, тя отстъпи и ме погледна одобрително.

— Много по-добре — каза тя.

— Готови ли сме? — протегнах ръце и направих бързо завъртане. — Преминах ли?

— Повече от това — тя се засмя и поклати главата си, сякаш се засрами от това, което каза. — Искам да кажа, че изглеждаш добре.

* * *

Малко повече от час по-късно, бяхме пристигнали в бара на Ърл. Беше пълен, но беше петък вечер и нямаше много какво друго да се прави в този град. Тази вечер зад бара беше млада брюнетка, която държеше очите си върху мен, но Еди изглежда не го забелязваше, или не я интересуваше. Защо да я е грижа?

— Може ли да ти донеса нещо друго? — попита тя, докато залегна върху плота, показвайки ми цепката на гърдите си.

— Мисля, че сме добре — отговорих и аз, докато вземах бирата, която тя точно сложи на бара.

— Еди, а за теб? — попита тя.

— Ще взема още една. — Еди задържа чашата си вдигната.

— Виж я ти, Еди Джеймс. — Брюнетката ми намигна. — По-добре внимавай, Еди, или ще загубиш репутацията си на добро момиче, която имаш.

— Благодаря за съвета, Джен — каза саркастично Еди, но се улови и се съвзе. — Между другото, пия Miller Lite.

Еди задържа чашата, за да може Джен да я види. Изсумтях при думите ѝ и тя ме удари по пиццала с токчето си. Всъщност Еди каза на Джен да си го начука, но като видях каква усмивка имаше на лицето ѝ, сякаш думите, които чу, бяха като мед, разбрах, че не го е схванала.

— Разбира се — каза Джен, изглеждайки леко озадачена, от отговора на Еди.

— Мяу — подразних я аз, когато Джен се отдалечи. — Къде са ноктите ти?

— Нямам представа за какво говориш — ухили се тя и ме сръза с поглед.

— Със сигурност не си — казах аз, преди да отпия от бирата. — Не сме ли леко пияни?

— Леко — призна тя. — Но обикновено не пия толкова. Сигурна съм, че ще бъда утрешната клюка на града.

— Защо толкова те е грижа дали ще те мислят за добро момиче, или не?

— За мъжете в града, аз съм като девствена принцеса. За жените, аз съм превзета моралистка.

— Кой, по дяволите, го интересува какво мислят?

— Аз не — отговори тя. — Просто не искам постоянно да ми го натякват.

— За това, което си струва, Еди Джеймс, мисля, че ти си наистина страхотна. — Повдигнах чашата си в тост на похвалата ми към нея. Тя погледна нагоре към мен изпод нейните дълги, черни мигли и страните ѝ порозовяха. Телефонът ми извибрира, докато седях на бара и го извадих. Разбира се — *беше Ейнсли*. Беше ми изпратила снимка. Отворих съобщението и там беше тя в черни бикини в басейн. Под снимката беше написала: Липсва ми любимият.

— Това твоята приятелка ли е? — попита Еди. Не можеше да види снимката от там, където седеше, затова тя просто питаше.

Въпреки че бяхме засегнали темата за нейния личен любовен живот, тя никога не беше попитала за моя. Предположих, че това беше нейният начин да се опита да постъпи непринудено за това.

— Не — отговорих честно. Ейнсли не беше моя приятелка. Малка част от мен чувстваше, че трябва да обясни, но не го направих. Не е като ние с Еди да сме заедно и т.н.

— Значи няма дама-адвокатка, която да те чака у дома? — попита тя и аз се засмях.

— Дама-адвокатка? Готино. И не. Нямам приятелка у дома. — Тя захапа устната си и очите ни се срещнаха. По дяволите, секси е. И прехапвайки устната си ме караше да подлудея. Тя отмести погледа си настрана и прочисти гърлото си.

— Тази вечер тук има някои хубави дами. — Еди промени темата на разговора. — Защо не поканиш някоя на танц?

— Не съм заинтересован да се срещам, с каквито да са момичета, особено след като си тръгвам след няколко месеца. — Еди отпи от бирата си, без да отговори, затова допълних: — Ами ти? Защо не вдигнеш нос от тези любовни романи и не се срещнеш с мъже? Или добрата и страхотна Еди Джеймс прекалено много се притеснява за това, което другите ще помислят? — Дразнех я, но тя се не усмихна, или засмя.

Тя извъртя очите си.

— Мислиш, че не мога ли? — Думите ѝ не звучаха много като въпрос, а като предизвикателство.

— Да мисля, че можеш какво?

— Да се срещна с мъж? Мислиш, че всичко, което съм, е едно добро и благопристойно фермерско момиче? — При думите ѝ сърцето ми заби силно в гърдите ми. Точно това си мислих, но никога нямаше да ѝ го кажа. Особено след като знаех колко много го мразеше. Опитах се бързо да преброя колко много питиета сме изпили осъзнавайки, че отговорът ѝ беше разпален. Пияна ли беше?

— Просто се шегувах с теб. Беше лоша шегка. Мисля, че ти си добро момиче, Еди, но това не е лошо нещо — отговорих ѝ честно, преди да отпия от бирата си, намирайки извинение да прекъсна напрегнатия момент. — Както казах, мисля, че ти си страхотна.

— Е, нека ти докажа, че грешиш, Костюмар. — С намигване, тя слезе от стола си и сърцето ми падна в стомаха. Бързо я сграбчих за

ръката.

— Не е нужно да ми доказваш каквото и да е, Еди. — Изведнъж осъзнах колко отчаяно звучах. Последното нещо, което исках, е тя да направи нещо с мъж, защото чувства, че трябва да докаже нещо. Тя откъсна ръката си от хватката ми и ми се усмихна, преди да тръгне напред лъкатушейки. Обърнах се към Джен, която ни беше наблюдавала и попитах: — Колко бири изпи?

— Пет — отговори просто тя.

Какво, по дяволите? Тук сме били само от час и тя не бе вечеряла. Когато се обърнах, видях Еди да дърпа загубения Дирк към дансинга. Той се усмихваше самодоволно... знаеше, че е пила. Когато се качиха на дансинга, тя притисна тялото си в неговото и юмруците ми се свиха от двете ми страни. Защо ме интересуваше дали тя танцува с друг мъж? *Защото я харесваш, идиот.* Да, харесвах я, но не можех никога да бъда с нея. Тя беше от свят, с който не исках да имам нищо общо. Имах планове, бъдеще с обикновено фермерско момиче не можеше да бъде част от тях.

Ръцете ѝ се обвиха около раменете му и тя се засмя. Исках да убия онзи мъж. Взирах се в нея, и ако по-късно тя ме попита защо, щях да ѝ кажа, защото съм знаел колко е пила и съм искал да съм сигурен, че никой няма да се възползва от нея. Но това не беше единствената причина. Другата причина да го правя бе, че съм някакъв прецакан болен, на когото му харесваше да бъде измъчван, защото точно това се случваше сега. Измъчвах се. Една песен се преливаше в друга и можех да видя как Дерек или Дърк или Дик, каквото и да е, по дяволите, името му, искаше *повече* от просто танц.

Когато ръцете му се пресегнаха към задника ѝ, вече бях станал от стола, преди мозъкът ми да регистрира, че се е случило. Стоях до тях, когато Еди ме забеляза и изражението ѝ стана объркано:

— Добри ли си, Костюмар? — попита тя невинно.

Какво правех идвайки тук и държейки се като ревниво копеле? Да, момичето ми беше влязло под кожата, но не я исках по този начин. Искан да кажа, секс, разбира се, да, но тя не беше такава, а аз не бих могъл да ѝ дам повече.

Държейки се хладнокръвно, протегнах ръка и казах:

— Просто искам да разбера дали мога да ви прекъсна?

— О — звучеше изненадана и се проклех за това. — Разбира се. — Тя се усмихна и потупа задника по рамото. — Благодаря, Дирк.

Дирк ме погледна със смъртоносен поглед, а аз му смигнах в отговор, моят начин да му кажа „*майната ти*“. Може би не бях единственият за нея, но дяволски сигурно бе, че и той не е. Той бързо целуна Еди по бузата и каза:

— По всяко време, красавице.

След това той повдигна брадичка в моя посока, което според мен означаваше, че ме предупреждава, и си тръгна. С Еди стояхме неловко, без да сме сигурни откъде да започнем, но аз я взех в ръцете си и я притиснах към мен. Гърдите ѝ се притиснаха към моите и пенисът ми потръпна. Чувствах я ефирно в ръцете си, но когато започнахме да се движим в ритъма с музиката, заедно се почувствахме естествено.

— Този мъж те желае силно. — Не успях да се сдържа да не го кажа. Колкото и да знаех, че никога няма да стигна по-далеч с Еди, трябваше да знам къде се намира тя с Дирк.

— Така ли мислиш? — попита изненадано тя. — Може би той просто иска секс.

— И ти не си такова момиче?

— Не... или не бях, но нещата се променят.

Пръстите ми леко се вкопчиха в гърба ѝ, докато представата за нея гола изпиваше ума ми.

— Какво означава това? — попитах аз с дрезгав глас.

— Ами, жената има нужди, Костюмар. Не съм мутант. Знам, че звучи патетично, но ако не намеря господин Правилния, може би мога да намеря господин Точно-сега, който да ми помогне... да се справи с моето голямо... неудовлетворение.

— Значи... случаен секс.

— Не. Никога не бих спала насам — натам, но да имам приятелче за натискане, може би няма да е толкова лошо.

— Приятелче за натискане? — изсумтях аз. — Наричат се приятелче за чукане.

Тя извъртя очите си.

— Знаеш какво имам предвид.

Не казах нищо повече, защото не можех. Мисълта друг мъж да я докосва по този начин ме подлудяваше. А не трябваше. Нямах право да се чувствам по този начин. След час я изведох и взех някаква бърза

храна за вкъщи. Когато стигнахме до фермерската къща, седнахме на люлката на верандата и вечеряхме. Еди свали ботушите и чорапите си, разтегна пръстите на краката си, преди да ги сложи върху белия дървен под на верандата и бутна внимателно, за да ни залюлее. Проведохме малък разговор и можех да видя, че замаяността ѝ изчезна, тъй като думите ѝ загубиха сливането, което имаха преди.

Еди поглъщаше някакъв бургер с двойно говеждо сърдечно атакуващо кюфте, устата ѝ бе натъпкана като на катерица и се засмях. Хранеше се добре, винаги дъвчеше това или онова, и обичаше бира. Жените, с които напоследък излизах, пиеха скъпи мартинита и коктейли. Еди определено не ги харесваше. Ако аз бях мъжът, какъвто бях отгледан да бъда, мъж, който живее за фермата, за конете, за физическата борба, тя щеше да бъде типът жена, която щях да искам да бъде на моя страна. Но аз не бях този мъж. Избрах различен път. Път, където борбата нямаше никога да ме намери и никой нямаше да може да ми отнеме това, за което толкова съм се борил.

Не бях сигурен какво е завладяло Еди Джеймс да докаже, че не е толкова „добро момиче“, както градът я е набелязал. Може би това беше скръбта ѝ. Загубата на любим човек можеше да накара хората да направят луди неща. Може би беше стресът от опитите да управлява фермата и да я запази. Струва ми се, че Еди имаше нужда от нещо. Тя искаше да усети мъж срещу себе си. Аз можех да бъда този мъж. Най-малкото за през следващите няколко месеца. Можех да ѝ покажа някои неща. Ще задоволя нуждата ѝ и тя ще е в безопасност. Господ знае, че никога не бих я наранил. Обещанието ми към Бъд да не докосвам Еди се отрази някъде в дъното на съзнанието ми, но предвид обстоятелствата, имах чувството, че трябва да направя нещо. Може да не бях влюбен в Еди, но ме беше грижа за нея. Тя беше добър човек и внимателна и жена, която заслужаваше мъж, който можеше да изпълни нуждите ѝ по всякакъв начин. Да не споменавам, че това би ми помогнало с постоянната твърдост, с която изглежда се борех, когато бях в присъствието ѝ.

— Изглежда така сякаш си на милион километри оттук — отбеляза Еди, когато изсмукваше някакъв кетчуп от пръста си. — Пени за мислите ти?

Смачках хартията, в която преди беше увит бургерът ми, и я хвърлих в чантата в краката ми. С треперещ дъх се обърнах към нея.

Тя се взираше в мен. Знаех, че трябва да попитам, защото мисълта за нея гола под мен, ме убиваше от дни.

— Защо ние не правим секс?

Тялото ѝ веднага се напрегна и имах чувството, че стомахът е излязъл от задника ми. *Мамка му.* Това беше лоша идея.

— Просто си мислех, че имаме лятото и след това си тръгвам. Ако ще правиш секс с някого в града, ще започнат слухове и ако съм аз, никой няма да може да разбере.

Тя облиза устните си и се втренчи в алеята за един дълъг миг. Точно мислих да се извиня и да ѝ кажа, че съжалявам, когато тя попита:

— Без обвързване?

— Не, Еди. — Защото не можеше да има. Не и за такива две различни личности като нас.

— И какво ще правим? — Погледът ѝ срещна моя и можех да видя пламъка на любопитството.

Този разговор изглежда набираше инерция и започвах да се въодушевявам. Пенисът ми вече беше изправен и в пълна готовност.

— Каквото поискаш, Еди — отговорих честно.

— Никога преди не съм правила нещо подобно — отговори тя, докато прехапваше замислено долната си устна.

— Не е нужно сега да взимаш решени. Помисли за това.

— Това да не е от съжаление?

Усмихнах се на думите ѝ.

— Не. Изобщо не е така. Повярвай ми. И двамата ще получим голямо удовлетворение от това.

— Не мислиш ли, че може да се получи странно между нас?

— Тук съм само до края на лятото. Можем да опитаме и ако не стане, няма да проработи. Без лоши чувства.

Продължавайки да хапе долната си устна, което дяволски ме побъркваше, тя бързо се изправи и тръгна към вратата, оставяйки ботушите и чорапите си пред люлката, където седеше. *Мамка му.* Разстроих я. *Мамка му. Мамка му.* Прецаках го. Точно щях да спринтирам след нея, когато тя се обади:

— Последвай ме.

Бях вътре като светкавица, докато тя продължи по коридора.

— Веднага се връщам — извика тя.

Поемайки си дълбоко въздух, опитах да успокоя себе си. Нямах представа, както да очаквам, когато тя се върне. Нямах да бъда изненадан, ако тръгне след мен с бейзболна бухалка. Но, когато тя се върна, беше облечена в розова копринена роба. По дяволите, тя вече беше готова да се впусне в работата. Не че се оплаквах.

— Първо, не съм девствена, затова, ако мислиш, че съм без опит, избий си го от главата. Както се казва, не съм имала много любовници и т.н. Но имам желания. И това, което аз искам... е да изпълня фантазиите си.

Последните й думи бяха колебливи, докато погледът ѝ се отмести от моя за кратко. Можех да кажа, че в нея се водеше вътрешна борба. Доброто момиче в нея ѝ казваше, че това е грешно, то другата част от нея, частта, която молеше да бъде освободена, я подтикваше да продължи.

— И какви са твоите фантазии? — Гласът ми бе дрезгав; бях толкова развълнуван.

Тя размаха книга пред лицето ми и се присвих.

— Искаш да чета?

— Не изкривявай лицето си заради това — намръщи се тя. — В тези книги има някои наистина дяволски горещи секс сцени.

Взирах се в нея безизразно. Тя искаше да чета?

— Няма значение. Забрави за цялото нещо — изстена тя, докато се обръщаше с лице към спалнята си, но аз бързо я хванах и я спрях.

— Не, почакай. Съжалявам. Просто си мислех, че ние всъщност ще правим секс... не да чета за това как други го правят.

— Костюмар — каза тя псевдонима ми с обида. — Тъп ли си? Искам ролева игра в секс сцените.

— Оооо... — Предпочитанията към любовните романи станаха в пъти по-вълнуващи за мен. Ролева игра? Това звучеше адски страхотно. — Добре — отговорих, плъзгайки ръцете си в джобовете. — Сигурна ли си, че искаш да направиш това, Еди? — Трябваше да попитам. Последното нещо, което исках от нея е да направи нещо, за което по-късно щеше да съжалява.

— Не см толкова превзето набожна, както мислиш, Костюмар — изсумтя тя. — Всъщност, възнамерявам да ти покажа колко лоша мога да бъда.

Съзнанието ми направи несполучлив опит да намери думи, докато цялата кръв на тялото ми се втурна към пениса ми. *Мамка му.* Това момиче беше пълно с изненади.

Тя разлистваше книгата, докато спря и прегледа страниците.

— Добре, мисля, че тази вечер трябва да започнем бавно. Когато влязох онзи ден в кухнята и те заварих да четеш книгата, звучеше наистина секси и искам да видя дали това е нещо, от което и двамата можем да получим удоволствие. — Тя ми подаде книгата и посочи. — Започни да четеш оттам. Запомни, ние сме тези характерни. Ние не сме Еди и Костюмар, моето име е Джесика, а твоето е Рос.

— Добре. — Прочистих гърлото си и погледах книгата. Тя се отдалечи от мен, преди да се обърне и да ме погледне.

— Добре. Чети. — Тя кимна.

За Бога, тя беше само едно момиче. Но тя беше момиче, което бе видяла твърде много, което я бе направило твърде зряло за годините си. Аз бях на тридесет години, тя беше едва на осемнадесет, но това не ме спря от това да я желая. Когато погледите ни се преплетоха, тя остави сатенената роба да се плъзне от раменете ѝ на пода, образувайки купчина около нея.

Погледнах нагоре и наблюдавах как робата на Еди се плъзна надолу по тялото ѝ към пода. Беше гола. Преглътнах трудно. Мамка му, беше красива. Гърдите ѝ бяха перфектно закръглени и с малки розови зърна, твърди и умоляващи да бъдат в устата ми. Беше слава, но имаше извивки и пристъпих напред, ръцете ме боляха от нужда да докосна гладката ѝ кожа.

— Продължавай да четеш. — Тя кимна към книгата и аз премигнах глупаво. О, да, книгата. Как, по дяволите, се предполага, че ще чета, докато тя стоеше там гола?

Джесика предлагаше себе си на мен и аз бях като едно егоистично копеле, което щеше да вземе всичко, което тя бе готова да ми даде. Можех да я погълна, да я чукам,

докато тя крещи името ми отново и отново и да наблюдавам как спермата ми се излива върху идеалните ѝ гърди. Движенията ѝ бяха леки, тихи и внимателни, когато сложи ръце върху раменете ми и притисна своето перфектно голо тяло към моето.

Четенето ми беше прекъснато, когато усетих Еди, нейните деликатни ръце върху гърдите ми докато тя ги плъзгаше нагоре към раменете ми. Когато я погледнах, тя се взираше в мен. Нямаше страх в очите ѝ. Тя искаше това. Можех да усетя горещината на тялото ѝ да минава през дрехите ми и се пресегнах към нея. Свободната ми ръка я докосна отстрани и я усетих като в рая. Колкото и трудно да беше да не я сваля на пода, продължих да чета.

Исках да я имам. Исках да я съсипя за всичките останали мъже. Но нямаше да го направя тази вечер. Тази вечер щях да направя това, което най-вероятно никой мъж в живота ѝ не е правил. Тази вечер щях да я целуна страстно, да ѝ покажа, че тя означава повече, и след това щях да я изправа в леглото.

Когато погледнах отново Еди, главата ѝ беше наведена назад, идеалните ѝ устни леко се разделиха, готови и очакващи. Няма да лъжа. Пенисът ми беше толкова твърда, че почти болеше. Очаквах това да стигне далеч повече от само целувка, но с удоволствие ще се съглася. Привлякох я към себе си и разбих устните си в нейните. Езикът ми се гмурна в устата ѝ и тя го приветства, докато ръцете ѝ стиснаха ризата ми. Целувката беше трескава, силна и беше далеч повече от най-невероятната целувка, която съм имал. Едната ръка все още държеше книгата, докато другата намери гърдата ѝ, преди да слезе надолу към извивката на дупето ѝ. Когато тя се отдръпна, и двамата дишахме тежко, гледайки се един друг. Похотта се показваше в очите ѝ, когато ухапа горната си устна. Тогава, тя посочи отново към книгата. Очите ми се размиха, но знаех, че трябва да продължа да чета. Тя искаше да се държим като в тази сцена, което означаваше, че

трябваше да продължа с четенето, за да разбера какво се случва след това. Може би имаше повече от целувка.

Мили Боже, моля те, нека има повече от целувка.

Целувката трябваше да ѝ покаже, че исках повече от секс, но това само накара огънят на желанието ми да се разгори по-ярко. Точно, когато обмислях повторно решението ми да изчакам, тя се отдръпна от мен и взе робата си от земята. Със снизходителна усмивка тя се оттегли и точно преди да изчезне от поглед, тя се обърна към мен и ме погледна. Беше обещание за повече, което ще дойде. И знаех, че ще си струва чакането.

Когато срещнах погледа на Еди, тя слагаше робата си над раменете и завързваше колана. Тя тръгна надолу по коридора и ми даде още един поглед изпълнен с копнеж, преди да отвори вратата на спалнята си и да влезе. Това беше начало и тя обещавахе да последва още. Еди Джеймс беше съвършена жена. Никога повече нямаше да се подигравам за избора ѝ на литература. Кой да знае, че тези глупави любовни романи, можеха да бъдат толкова секси? Кой да знае, че малкото фермерско момиче, можеше напълно да ме изрита по задника? Сериозно бях подценил Еди Джеймс.

Бях толкова въодушевен, че реших да направя нощната проверка на конюшната, преди да се прибера. Както и да е, сякаш бях в състояние да спя след всичко това. Определено тази вечер имах нужда от дълъг студен душ.

ГЛАВА ДЕСЕТА

ЕДИ

Снощи не успях да мигна. Не можех да повярвам, че целунах Костюмаря! И беше епично. Скоро след като можех да се измъкна, отидох право при Ники, отчаяно нуждаеща се от съвета ѝ.

— Значи, нека го кажа направо. Имаш уговорка да правиш секс с костюмаря толкова дълго, докато той играе твоите фантазии с теб?

Лицето на Ники изглеждаше така сякаш можеше да се раздели на две, усмихваше се толкова широко. Не бях изненадана, че беше шокирана от признанието ми. По дяволите, аз бях шокирана. *Какво, по дяволите, правя?* Внезапното осъзнаване колко сексуално неудовлетворена бях, ме зашемети силно. Наведох се и прегърнах коленете си, борейки се за въздух.

— Просто дишай, Еди. — Ники се изправи и леко погали гърба ми.

— Права си. Това е лудост. Просто ще му кажа, че това е била лоша идея.

— По дяволите, ще кажеш. — Ники ме дръпна силно и застана на колене пред мен, за да бъдем очи в очи. — Няма нищо лошо в това, Еди. Той е прав. И двамата можете да си помогнете и никой няма да разбере за това. Той ще си отиде у дома и твоята репутация ще остане непокътната. Всички имаме нужда от секс, Еди. Няма нищо лошо в това, което правите.

— Казва девственицата — отговорих сухо.

— Правила съм всичко останало — защити се тя. — Ти си правила секс само веднъж.

— Как е аз да бъда определена от града за девственица, а ти не?

— Нека не сменяме темата. Говорим за теб и че заедно с костюмаря ще станете неприлични.

— Ами ако се привържа? Ник, знаеш каква съм. Никога не съм имала просто секс с някого; винаги е било заради любов.

Ники ми се усмихна меко.

— И виж какво стана.

Думите ѝ бяха остри, но обикновено истината е такава. Последният ми приятел ме чакаше две години и когато най-накрая му дадох девствеността ми, той ме изостави заради някакво момиче от часовете му по физика. От тогава, в известен смисъл, се укривах. Криех се зад фермата и конете ми, криех се зад моята добра и благочестива репутация, оставяйки всекидневния живот да ме превземе толкова, че да не мога да се изправа пред любовния си живот, или липсата му.

— Знаеш ли, извън портата ти няма да можеш да правиш секс с костюмаря. И двамата водите два напълно различни начина на живот. Той е мъж направен за града, а ти си фермерско момиче. Но това не означава, че не можеш да разтърсиш шибания свят на това градско момче и да му покажеш какво могат израсналите в провинцията. — Ники шляпна коленете ми и се изправи. — Ще ти кажа нещо, впечатлена съм, Еди. Не че си се съгласила да правиш секс, а затова че си го накарала да прави ролеви игри с теб. — Тя ми се поклони. — Изпитвам страхопочитание към теб, приятелко моя.

Засмях се и извъртях очи, но друга плашеща мисъл ме удари.

— Ами ако той помисли, че не съм добра? Искам да кажа, знам, че той трябва да бъде много опитен, а аз... не съм. Ами ако не струвам?

Ники се взираше в мен, сякаш съм побъркана:

— Сериозна ли си сега? Първо, ти ще бъдеш страхотна. Заради онези книги имаш повече шибано ексцентрични идеи, складирани в главата ти, отколкото порно в интернет. Второ, ти си дяволски секси. Мъжът вероятно е свършил пет пъти след твоята малка гола целувка снощи.

— Затова няма да ти давам повече никакви подробности — изстенах и се изправих.

— О, Боже мой, по-добре да го правиш. Искам всяка подробност.

— Да. — Прегърнах я силно. — Благодаря за този *добре е да бъдеш уличница* разговор.

— Хей... за това съм тук. — Тя ме прегърна в отговор. — Еди, това са три месеца. Наслади им се. Поживей малко.

Напуснах къщата на Ники и се качих в пикапа ми. Нямах представа, какво ще направя, но нямах търпение да разбера колко

далеч беше готов да стигне костюмаря.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

КОСТЮМАР

Четох някъде, че мъжете мислят за секс на всеки седем секунди. Не бях сигурен дали напълно мога да се съглася, искам да кажа, че това можеше да бъде истина, ако сексуалните мисли бяха по-абстрактни. Има силно сексуални мисли, като *хей, ще ми хареса да чукам онова горещо маце там* и има такива, които са по-фини. Като *дупето на онова момиче изглежда страхотно в тези панталони*, или *тя има хубава стойка*. Докато тези мисли са сексуални, те не са изпълнени-със-секс.

Но след случилото се преди тринадесет часа, когато супер сексапилната Еди Джеймс пусна онази копринена роба да се свлече от нейното страхотно малко тяло и ми показва обетованата земя, бях в далечния спектър от мисли за всеки начин, по който щеше да ми хареса да я имам. Тези начини включваха, но не са последни, да бъде върху мен, под мен, пред мен, наведена над бюро, на кон, и т.н. Тази сутрин се притеснявах, че нещата ще бъдат неловки, но фермерското момиче ме изненада още веднъж. Станахме изключително рано, защото очаквахме температурата да достигне 38°C, и упражнявахме конете, докато беше до известна степен хладно, преди дневната жегата да ни удари. Около десет се прибрахме и тя направи закуска, говорихме за времето, когато е растяла в Тенеси и за любимите ни групи.

След като се нахранихме, тя ме остави, казвайки, че има няколко поръчки, които да направи, и тъй като нямаше работа около конете до следобед, излизането й нямаше да е голяма работа. Предположих, че тя наистина имаше нужда от малко време за себе си. Разбираемо. Може би аз също имах нужда от известно време за себе си.

След като се насилих да уча и се провалих нещастно, се почувствах апатичен, мотаещ се в старата фермерска къща, и преди да се усетя, се озовах в нейната стая. Нейната беше втората по големина в

къщата, следващата след тази на дядо й, която, от това, което можех да забележа, стоеше недокосвана от нея.

Леглото й беше оправено, мека бяла покривка го покриваше и съзнанието ми се впусна в представи как ляга върху него, гола и стенеща името ми. По дяволите. Наистина трябваше да се овладея. Не можех да спра да мисля как правя секс с това момиче. Бях сигурен, че сега дядо Бъд беше в Рая и казваше на св. Петър да заключи проклетите врати, когато види, че идвам. Знаех, че развалих обещанието си към него, но трябваше да вярвам, че Бъд би предпочел мен преди онзи идиот, Дирк. Исках да кажа, сигурен съм, че той не би предпочел никой от нас, но... ако той *трябваше* да избира. Най-малкото това казвах на себе си.

Върху скрина имаше снимка на Еди като младо момиче с жена, за която предположих, че е майка й. Имаха същите големи кафяви очи. До тази снимка имаше на Бъд, усмихвайки се докато държеше лула в устата си.

Оглеждайки стаята й, погледът ми попадна на висок рафт с книги. Там държеше всичкото литературно порно. Отидох там и прокарах пръсти по редиците, чудейки се коя щеше да вземе следващия път, когато играем.

След като прелистих няколко страници на някаква 50 нюанса нещо си, или някой, ако се съдеше по това, което прочетох, което включваше камшик и нещо за някаква червена стая на болката, се зачудих дали тя щеше да избере тази.

Отправих се през коридора към стаята на Бъд и забелязах, че е много подредена, организирана и почти недокосната.

— Не бях в състояние да вляза. — Главата ми се отметна, когато Еди проговори, изкарвайки ми акъла. Когато видях реакцията ми се засмя. — Съжалявам. Не исках да те стресна.

— Не би трябвало да съм тук. Съжалявам. — Тръгнах да излизам, но тя протегна ръка, за да ме спре.

— Остани за минута. Ако нямаш нищо против. Ще е по-лесно, ако съм тук с още някой. — Тя отиде до дългия скрин и погледна надолу към една черно — бяла снимка на нещо, което би трябвало да беше Бъд и баба й на техния сватбен ден.

— Той много я обичаше. Никога не съм я срещала. Починала е, преди да се родя, но той ми каза, че са били сродни души.

Тя вдигна рамката и ми я подаде. Беше красива снимка, баба й млада и облечена в безупречна драпирана бяла дантела, Бъд облечен в смокинг, с огромна усмивка на лицето.

— Предполагам, че всички се надяваме на това. Да намерим някой като нас, а?

Еди се усмихна и взе рамката от мен и внимателно я върна върху скрина.

— И каква би била перфектната ти половинка, Костюмар?

— Ами, може би бизнес дама. — Повдигнах рамене. Истината беше, че не бях сигурен. Бизнес жената, би се вписала в живота, към който се стремях, но би била и твърде контролираща и закоравяла. Не че имаше нещо лошо в това, просто не бях намерил подходящата, която да усещам като правилна.

— Костюмирана дама и фирмени срещи.

Еди се усмихна, докато кръстосваше ръцете си и се облегна назад на скрина, наблюдавайки ме.

— Ами ти? Какво търси Еди Джеймс в един мъж? — опитах се да отклоня вниманието от себе си; винаги го обръщах към нея.

Очите й погледнаха към пода, преди да срещнат отново моите.

— Не съм сигурна — каза тя, замислено. — Може би мъж, който ще обича земята и конете, и мъж, който ще може да ме развълнува, карайки ме винаги да усещам... страстта. — Очите ни се срещнаха и лека червенина обхвана страните й. Тя прочисти гърлото си и разруши зрителния контакт с мен. — Съжалявам. Това вероятно беше малко повече информация, отколкото искаше.

Усещайки смущението й, реших да променя темата.

— Трябва да ремонтираш стаята. Да я направиш своя. Обзалагам се, че Бъд би искал това.

Очите й огледаха стаята и тя въздъхна:

— Може би.

— Мога да ти помогна с боядисването и други неща — предложих аз.

— Така ли? — попита изненадано тя.

— Аз съм твой роб за през лятото — пошегувах се аз.

— В повече от един начин, а? — Тя се засмя.

— Снощи, онова беше...

Как да опиша един от най-еротичните моменти в живота си, когато дори още не бяхме правили секс, или да се доближим до него. Ние само се целунахме.

Еди, мисля, че тя усети борбата ми за думи и каза:

— Готов ли си за нещо повече от онова?

По дяволите, да!

— Разбира се — отговорих хладнокръвно.

— Ами, имаме друго на ум. Ако искаш, можем да започнем след вечеря.

— Добре.

Усмихвах се, докато мобилният ми иззвъня и ни прекъсна. Извадих от джоба си и видях името на Ейнсли върху екрана. *Мамка му.* Днес ми се обаждаше за втори път. Надявах се, че ако я пренебрегвах, тя щеше да схване намека, но изглежда, че това не работеше.

— Трябва ли да се обадиш?

— Не — отговорих и натиснах край, за да спре телефонът да звъни. — Значи продължаваме? — промених бързо темата. — Няма да лъжа. Мислих за това през целия проклет ден. — Дори сега пенисът ми беше твърд, защото не бях способен да избия от главата си картината на нейното голо тяло.

Тя захапа долната си устна, а страните ѝ станаха тъмно червени. Нямах нужда от отговора ѝ. Можех да видя желанието и зрънцата възбуда, които се въртяха в очите ѝ. Тя искаше това също толкова силно, колкото и аз.

— Е, до довечера, Костюмар.

Тя напусна стаята и си напомних да остана неподвижен, надявайки се, че ерекцията ми ще спадне. *По дяволите.* Тази жена е нещо друго. Тъкмо започвах да се нагласявам и главата на Еди изскочи около вратата.

Усмивката ѝ беше широка, когато забеляза какво правех.

— По дяволите. Съжалявам — промърморих.

— Радвам се, че се нетърпелив за довечера. Аз също.

— Добре. — Усмихнах се.

— Просто исках да ти кажа за довечера да облечеш панталони от костюм и риза с вратовръзка.

И после изчезна.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

ЕДИ

След като приключихме с дневната работа, се изкъпахме и срещнахме в кухнята. Бях впечатлена от това, че костюмарят знаеше как да готви. През изминалите дни бе доста полезен в кухнята. Направихме си свинско филе с ризото и аспержи. Докато готвехме се смеехме и флиртувахме, но никога не се докосвахме. И това беше мъчение. Толкова силно исках да погала ръката му или да го усетя как слага ръката си на кръста ми. Тялото ми болеше от желание да го почувствам, но знаех, че след вечеря щеше да има много докосвания.

Когато седнахме да вечеря ме, Костюмарят започна да ме засипва с въпроси. Запитах се дали не се опитваше да ме опознае. Кой да помисли, че обикновено фермерско момиче, както добре знаех, че ме определя, ще предложи на почти непознат да изиграе с него своите фантазии?

— Е, отишла си в колеж? — попита той, преди да вземе хапка от ризотото си.

— Може би за година и половина, но да, отидох.

— Къде?

— Нюйоркският университет.

— Наистина ли? — Изненадата му по някакъв начин ме обиди, но го отминах.

— Да не би да не изглеждам достатъчно образована за Голямата Ябълка? — подразних го аз.

— Не става въпрос дали си достатъчно образована, или не, просто не ми се струваш като човек, който би искал да отиде да учи в Ню Йорк.

Взирах се в него безизразно. Какво би трябвало да означава това и трябва ли да се обидя? Поклатих глава и се върнах към вечерята, решавайки да оставя изявлението му без отговор.

— Исках да видя какво е там, както правят повечето млади хора.

— Кажи ми любимото ти нещо в Ню Йорк — каза той, преди да поднесе храна към устата си. Въпреки цялата си градска изисканост той със сигурност се хранеше като фермерско момче, с лакти на масата, едвам предъвкващ.

— Това е лесно. — Облегнах се назад в стола с чаша с вино в ръка. — Чийзкейк „Две малки червени кокошки“ — отговорих, преди да отпия. Той се взираше безизразно в мен.

— От всичко в Ню Йорк, чийзкейк е твоето любимо нещо? — попита сухо той.

Присвих очи към него.

— О, съжалявам. Да не би да трябваше да кажа Рокфелер Център или Таймс Скуеър?

— Не — той леко се засмя. — Просто се изненадах, че каза чийзкейк от всички неща.

— Не просто някакъв чийзкейк. Чийзкейк „Малки червени кокошки“. — Поставих чашата с вино на масата и взех вилицата. — Кара устата ми да се изпълни със слюнка, само като помисля за него.

Погледът му срещна моя и очите му потъмняха.

— В момента гледам нещо, което прави устата ми също да се изпълва със слюнка. И имам чувството, че ще има по-добър вкус от онзи чийзкейк.

Горещина заля цялото ми тяло и трябваше притисна краката си един към друг. Желанието ме превзе и захапах долната си устна. Когато погледът му попадна върху устата ми, той се усмихна доволно.

— Е, защо напусна? Училището имам предвид.

Как можеше толкова небрежно да смени темата? Сякаш току-що той не подмокри бикините ми с онази забележка?

Поклащайки глава, се опитах да помисля как да отговаря на въпроса му. Защо напуснах колежа? Спомените за моя бивш, неговото ужасно скъсване по телефона и моето разбито сърце изскочиха неочаквано в мислите ми. Колко слабо от моя страна да напусна заради мъж. Знаех, че костюмарят ще ме осъди, ще гледа отгоре на мен, но нямаше да лъжа. Веднъж дядо Бъд ми каза, че миналото е просто такова — минало. И ние трябва да го оставим и да продължим напред. И точно това направих аз.

— Ами, напуснах заради мъж. Не че това те засяга, но мислих, че съм влюбена. Той ме чакаше две години и когато най-накрая му се

отдадох, той ми изпрати съобщение, в което се казваше, че иска да скъсаме. Очевидно си беше намерил ново момиче, което да преследва. По-късно разбрах, че той всъщност изобщо не ме е чакал, а през цялото време ми е изневерявал. Бях толкова опустошена, че реших да се прибера у дома, където принадлежах.

Костюмарят се взираше в мен, но не можех да разбера какво мисли. Предположих, че или ме съжаляваше, или ме осъждаше. Което и да бе от двете, това не ми харесваше.

— Давай — въздъхнах аз. — Кажи ми колко съм слаба.

— Бил ти е първият, нали? — попита костюмарят внимателно и очите ни се срещнаха. Бях благодарна, че не видях съжаление или осъждане в очите му, вместо това видях съчувствие. Сякаш разбираше защо се бях прибрала у дома след такова нещо.

— Да — изсумтах аз. — Също така избрах победител.

Костюмарят се облегна назад и прокара ръка през гъстата си тъмна коса. Ръкавите на ризата му бяха завити до лактите му и той изглеждаше достатъчно добре, за да го изям. Наместих се на мястото си, борейки се с всички сили срещу пулсирането между краката ми.

— Не си слаба. Понякога всички имаме нужда да избягаме далеч от болката — каза меко той, преди да се наведе отново над чинията си и да продължи да се храни. Бях изненадана от думите му. Всъщност той звучеше така, сякаш разбираше. Искях да му задам въпроси, но той бързо започна отново да ме разпитва за това как съм израснала и никога не получих възможност за това.

Когато приключихме с вечерята, Костюмарят изми чиниите, докато аз се погрижих за масата и плотовете. Тази вечер бях леко нервна заради моя литературен избор. Надявах се костюмарят да беше толкова нетърпелив, колкото обеща. Докато гърбът ми беше обърнат, аз отидох до стаята си, грабнах книгата от леглото и отидох обратно в кухнята. Той избърсваше ръцете си в кърпата и ме наблюдаваше как влязох, очите му блестяха от възбуждение.

— Преди да започнем, изследвал ли си се? Знаеш, за полово предавани болести?

— Винаги използвам защита. Винаги — подчерта той.

— Аз съм на хапчета, но ако предпочиташ да използваш нещо, можем да го направим. — По дяволите, защо гласът ми трепереше? Бях дяволски нервна. Може би не би трябвало да има значение какво

мислеше, но беше така. Исках да бъда добра. Исках да избухам ума му. Той беше толкова дяволски секси, особено в неговия костюм, че бях готова да изгоря.

— Така ли? — попита той, усетих шок в гласа му. Вероятно изглеждаше странно, че бях на противозачатъчни, когато нямах никакъв сексуален живот.

— Регулират цикъла ми — промълвих. — Аз съм безопасна и съм била само с един мъж, затова...

— Съгласен съм с неизползването на друго, щом и ти си съгласна. — Гласът му беше толкова дълбок и богат. Трябваше отново да стисна краката си заедно, бях толкова готова.

— Добре тогава. — Преглътнах. Отворих книгата и намерих страницата със сгънатия ъгъл, отбелязвайки откъде исках да започне. — Твоето име е Виктор, а аз съм Луиза.

— Приятно ми е да се запознаем Луиза. — Той се усмихна и аз кимнах.

— Аз ще прочета тази страница, останалото ние можем да... го направим сами.

— Както желаете.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

КОСТЮМАР

С ръце, сложени зад гърба ѝ, Еди се повдигна и седна на плота, а красивите ѝ крака останаха да висят пред мен. Слагайки книгата в скута си, тя ме погледна изпод миглите си.

— Готов ли си?

Толкова дяволски готов.

— Да.

В началото, когато започна да чете, гласът ѝ беше плах и трябваше да спра краката си да не треперят от нервно очакване. Продължавайки, гласът ѝ стана дрезгав и чувствен и направо загубвах ума си.

Виктор не беше като мъжете, с които Луиза беше свикнала. Понякога изглеждаше, сякаш той идваше от различна планета, а не от различна страна. Но точно това тя намираше привлекателно в него. Като прибавим тъмната му коса, силните ръце и секси британския акцент, Луиза се изпълваше с похот към него.

Еди погледна към мен, предполагам, че искаше да провери дали внимавам. Намигнах ѝ, оставяйки я да знае, че бях тук с нея и тя продължи.

Дъхът на Луиза се накъса, докато Виктор разхлаби вратовръзката си и започна са я издърпва от врата си. Тя се надяваше, че той щеше да завърже китките ѝ с нея, преди да я изчука, изкарвайки ума ѝ.

Членът ми веднага се втвърди. Боже, помогни ми, в момента направо изгарях.

С дълбок, страстен глас, Виктор нареди на Луиза да съблече роклята си.

Погледът на Еди се върна на мен, розов руж покри страните ѝ. Можех да видя желанието, което обогатяваше очите ѝ, докато си пое дълбоко въздух. Взирахме се един в друг за момент, преди тя да прошепне:

— Предполага се, че ще ми кажеш да съблека роклята си.

— О, по дяволите — промърморих аз. Обърках нещата. Прочистих гърлото си и казах: — Съблечи дрехата си, Луиза.

Еди изстена и извъртя очи.

— Какво? — попитах, несигурен в това какво съм объркал.

— Не слушаш. Виктор има британски акцент — скара ми се тя и това беше очарователно, защото се бореше с усмивката си.

— По дяволите. — Прокарах ръка през косата си и се опитах да си спомня за британски актьор, когото можех да имитирам. Даниел Крейг? Той е британец, нали? Да, той беше убийствен в 007. Можех да бъда Джеймс Бонд. Така или иначе, той беше достатъчно близо. С най-добрия си фалцет казах:

— Съблечи си роклята, Луиза.

Заковах го!

Еди избухна в смях.

— Какво? — попитах несигурен.

— Да не си елф? — подразни ме тя.

Тя ми се подиграваше. Сигурно не бях звучал толкова добре, колкото си мислех.

— Мисля, че бях доста добре — казах аз, защитавайки се, като наполовина се смеех на себе си.

— Ти беше... ако имаш прослушване за реклама на Лъки Чармс. — Тя се наведе, смеейки се истерично.

Прокарах разочарован ръка през косата си и направих гримаса, докато тя се смееше за моя сметка.

— Искаш ли да направим това или не? — Пенисът ми започна да спада и да се сбръчква до еквивалента на стафида. Тръгнах да си ходя, но тя хвана ръката ми и ме спря, смехът ѝ бързо намаля.

— Съжалявам, Костюмар. Не си тръгвай. Искам това. Искам те. — Двете думи бяха обикновени, нищо сложно и поетично, но, по дяволите, ако те не бяха най-добре звучащите думи, които някога съм чувал да излизат от нейната идеална малка уста. *Искам те.* Изражението ѝ изглеждаше предпазливо; сякаш се страхуваше дали няма да си тръгна.

Облизвайки устните си, се възрях в очите ѝ.

— Съблечи роклята си, Луиза. — Този път заковах акцента, знаех го.

Еди пое дълбоко дъх и повдигна роклята си, издърпа я през главата, очите ѝ не пускаха моите. Сърцето ми забърза и тялото ми се сгорещи, докато я наблюдавах. Беше облечена с черен сутиен без презрамки и тъмно сини дантелени бикини, които исках да смъкна от тялото ѝ, но изчаках. Тук играех игра.

Тя взе книгата и продължи да чете.

Когато Луиза беше напълно гола, Виктор я погълна с очи. Тя беше изпълнена с желание и всичко, което той правеше, бе да я гледа. Но това беше Виктор. Мъжът излъчваше жегата. Тя не беше сигурна за колко време щеше да бъде неин, всичко, което знаеше бе, че тази нощ можеше да бъде тяхната последна, но щеше да го приеме и да живее с тези спомени до края на живота си. Виктор не беше мъж, когото тя можеше да задържи, но беше мъж, на когото щеше да позволи да прави любов с нея, знаейки, че нямаше обещание за утре. Тук и сега беше всичко, което имаше значение за нея. Затова, когато той свали вратовръзката си и я завърза около главата ѝ така, че да може да покрие очите ѝ, тя му се довери да ѝ даде нощ, която никога нямаше да забрави. Нощ, различна от всичко, което някога е преживявала.

Еди затвори книгата и я сложи до себе си. Споделихме още едно мълчаливо виране един в друг, преди да се приближа до нея и да разтворя краката, за да мога да застана между тях. Гърдите ѝ се повдигаха и спадаха, докато дишането ѝ се ускоряваше и можех да видя желанието, страстта и дори несигурността да се разиграват в очите ѝ. Аз самият чувствах тези неща в себе си. Вървахме по тънка линия. Искахме се един друг, но ако това не се получи, щяхме да заседнем в това да живеем заедно и нямаше абсолютно никакво съмнение, че щеше да е адски неудобно. Но се бяхме съгласили да направим това, да си дадем един на друг това удоволствие. Аз имах нужда от това. Не мисля, че бях осъзнавал колко много до точно този момент. Знаех, че тя също имаше нужда от това. Еди просто ме попита, въпреки думите от книгата ѝ, да ѝ дам забравима нощ. Тази жена искаше да почувства нещо, което никога не искаше да забрави. Щях да ѝ дам това.

Дъхът ѝ потрепваше, когато ръцете ми се протегнаха около нея и откопчах сутиена ѝ, хвърляйки го настрана. Преглътнах трудно, докато се вирах в голите ѝ гърди, нейните перфектни гърди, пълни и кръгли. Поклатих глава, докато погледът ми срещна отново нейния.

— Ти си по-перфектна и красива, отколкото си представях — казах аз, дрезгаво. Книгата не ми беше казала да кажа това, но трябваше да го направя. Тя трябваше да знае в какво шибано страхопочитание бях в момента.

Когато тя си пое дълбоко въздух, гърдите ѝ се повдигнаха и отново привлякоха вниманието ми. Исках да дам и на двете достатъчно внимание, но първо трябваше да направя нещо. Взех вратовръзката си и покрих очите ѝ, завързвайки я около главата ѝ. Тя изглеждаше шибано феноменално; на практика гола и очакваща ме. Гърдите ѝ бяха перфектни, не твърде големи, не твърде малки и, по дяволите, ако тя нямаше най-перфектните розови зърна. Те вече бяха набъбнали, умолявайки да бъдат облизани и смукани. Сложих ръцете си от двете страни на бедрата ѝ и прокарах носа си от лявото ѝ рамо до шията ѝ, вдишвайки от нейния сладък аромат.

— Легни, Луиза — прошепнах, отново заковавайки акцента.

Еди направи това, което ѝ казах, и взех ръцете ѝ и ѝ ги вдигнах над главата, изръмжавайки тихо.

— Дръж тези тук.

Отстъпих назад и се вгледах в нея. Тази красива жена беше гола и със завързани очи, предлагайки ми себе си. Кой, по дяволите, бях аз и с какво съм заслужил това?

Отворих фризера и взех ледено кубче от формичката. Сложих го в устата си и го смучех няколко секунди, оставяйки го да изстуди устата и езика ми, преди да отида към плота, където лежеше тя и ме очакваше. Сърцето ми биеше силно в гърдите ми, но овладях себе си. Щях да получа своето време, за да мога да ѝ дам всичко, за което някога си е фантазирала.

Закачих пръстите си около краищата на бикините ѝ и започнах да ги свалям, оставяйки пръстите ми бавно да се спуснат по краката ѝ. Тя леко се повдигна, за да ми помогне в задачата и нещо относно това движение, накара кръвта ми да се движи по-трудно. Сякаш повдигането на бедрата ѝ беше почти като молба. Желаше ме. Може би в смисъла завинаги, но точно сега, тя желаше аз да правя любов с нея.

Приближих се и с малкото разтопено парче лед в устата ми, което бях притиснал между устните си, го прокарах от бузата ѝ към шията и надолу, докато не достигнах зърната ѝ, леко докосвайки малките сбръчкани пъпки. Тя изстена и се раздвижи, но сложих силната си ръка върху бедрата ѝ и я натиснах надолу внимателно.

— Сега, Луиза, трябва да останеш неподвижна, скъпа — предупредих я аз.

Тя облиза устните си и кимна, дишайки тежко.

Навеждайки се отново надолу, докоснах още веднъж зърното ѝ, преди да го поема в устата и да го засмуча. Ръката ми намери другата ѝ гърда и я опипах, леко подръпвайки зърното ѝ. Еди изстена и повдигна гърба си, повдигайки гърдите си към мен, сякаш умоляваше за още.

Изправих се, отдалечих се от нея, отворих фризера и взех още едно кубче лед.

— Сега ще те преместя, Луиза. — Преди да успее да възрази, аз пхнах кубчето лед в устата си и я повдигнах, мятайки я през рамото си. Тя изквича от изненада, но не се противи. Докато минавах през кухненската врата, хванах една от бузите на дупето ѝ и я стиснах; нещо, което исках да направя от деня, в който я видях в онези дръзки бикини. Също така усещането беше толкова хубаво, колкото си бях мислил.

— Къде ме водиш, Виктор? — попита Еди и въпреки че всичко това беше изцяло нейна идея, можех да усетя тревогата в гласа ѝ. Беше нервна.

— Взимам те за една нощ, която никога няма да забравиш.

Щом стигнахме до всекидневната, взех завивката от дивана и я разпрострях на пода с една ръка и я сложих отгоре. Докато откопчавах ризата си, се вирах надолу към нейното перфектно, стигнато малко тяло. По дяволите, язденето на коне ѝ се беше отразило добре. Кубчето лед, които бях сложил в устата си, преди да напуснем кухнята, почти се беше стопило, затова бързо свалих ризата си и паднах на колене, разделяйки краката ѝ малко по-широко.

— Мокра ли си за мен, Луиза?

Еди облиза устните си и кимна.

— Искам да те чуя да ми казваш, колко мокра си.

— Толкова съм мокра. Моля. Докосни ме — умоляваше ме Еди, гласът ѝ беше дрезгав и буквално бях на път да загубя шибания си ум. Имах нужда да бъда в нея сега. *Сега!* Но си припомних, че трябва да отделя повече време. Не можех да забравя, че тя искаше изживяване, което никога не иска да забрави. Когато се плъзнах над нея, аз я целунах нежно. Ръцете ѝ обхванаха лицето ми и ме приближи по-близо, целувките ни станаха трескави и гладни. Отдръпнах се и целунах гръдта ѝ, устните и езикът ми бяха студени от леда. Тя изстена, докато смучех зърната ѝ и започнах леко да я хапя, докато слизах надолу по тялото ѝ.

— Дръж ръцете си над главата, Луиза.

Докато тя повдигаше ръцете си над главата, захващайки ги заедно, аз внимателно прокарах пръст над цепката ѝ и изсъсках колко топла и влажна я усещах. Езикът ме беше студен и не губих повече време. Когато внимателно докоснах цепката ѝ с едно лизване, тя раздвижи и изстена, но задържа ръцете над главата си. Кожата ѝ настръхна и знаех, че тя беше в чувствен възел на нарастващо напрежение. Тази красива жена не беше докосвана от толкова дълго време, че тялото ѝ звънтеше с нужда.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

ЕДИ

Едно лизване от леденостудения му език и загубих ума си. Когато започна да смуче клитора ми, оргазмът ми настъпи за по-малко от минута. Езикът му се тласкаше в мен, докато звуците, които издаваше, ме караха да се възбудя още повече. Докато бях със завързани очи, можех да разчитам единствено на звуците, които издаваше, и усещанията на езика върху плътта ми, което беше невероятно. Добавяйки към това и усещането за студ, вече бях готова за втория си оргазъм. Трябва да отбележа, че костюмарят ме изненада. Никога до сега не бях изпитвала нещо подобно. Беше ми трудно да не мога да го докосна, исках да стисна косата му в юмрук, да одраскам раменете му, но той искаше да държа ръцете си над главата си.

— Виктор, моля те — помолих аз. — Имам нужда да си в мен. Сега — задъхах се с дрезгав глас.

Костюмарят спря да ме облизва и нареди:

— Свали връзката.

Бързо свалих вратовръзката и го видях да стои над мен. Част от мен се чувстваше неловко да лежа на пода, гола, докато той се взираше в мен, но друга част, частта, която бях нетърпелива да освободя, се чувстваше секси и желана. Очите му бяха тъмни и богати и сърцето ми заби диво, докато той се взираше в мен. Целият беше мускулист, идеални широки рамене и здрави ръце. Пръстите му опипваха колана и когато го откопча, свали панталоните и боксерите си. Когато видях ерекцията му, очите ми се разтвориха широко. Беше голяма. Наистина голяма.

— Вероятно това е най-доброто изражение на лицето ти, което би могла да имаш, когато мъж ти покаже члена си за първи път — изръмжа той, но без акцент.

При думите му горещина заля страните ми.

Костюмарят падна на колене и запълзя към мен. Потрепери, когато части от тялото му срещнаха моето. Гърдите и стомахът му бяха

твърди и когато гърдите ми се притиснаха в неговите, потреперих. Боже, ухаеше добре. Като афършейв, сапун и мускус.

Това е.

Костюмарят и аз щяхме да правим секс.

— Еди, сигурна ли си? — попита той с уста до ухото ми, тонът му изпрати тръпки надолу по тялото ми. Когато каза думите, затворих очи. Бяха мили. Той проверяваше, въпреки че всичко това беше моя идея... най-малкото частта с ролевата игра.

— Да. — Искях само да отговоря на въпроса му, а не да звуча толкова отчаяна, но точно по този начин прозвуча тази една дума. Отчаяно. До този момент, точно тук, с твърдото голо тяло на костюмаря върху моето, главата на пениса му, притисната срещу входа ми, не бях осъзнала колко много имах нужда от това. — Моля те.

Докато се взираше в очите ми, едната му ръка поддържаше тялото му, за да не ме смачка, а другата сложи зад врата ми. Не каза нищо, преди да ме целуне и да проникне в мен. Изплаках, докато тялото ми се разширяваше, за да го поеме, това отне дъха ми.

— Боже — ахна той, застинал. За момент не се движеше, а опря чело в моето и двамата дишахме. Отново ме целуна, нежно, преди да плъзне ръката, която беше под врата ми, към гърдите ми. Отдръпна се, преди отново да се тласне в мен, и изстенах от удоволствие. Той замря, очите му се затвориха, сякаш се опитваше да се успокои.

— Скъпа, моля те, опитай се да се отпуснеш. Нямах представа, от колко самоконтрол имам нужда в момента. — Гласът му беше нисък, но обтегнат. Поех си дълбоко дъх и се съсредоточих върху това да отпусна мускулите си.

— Ти си толкова шибано влажна — изстена от удоволствие той. Все още не се движеше и тялото му беше изопнато, всеки мускул бе изпъкнал, докато той си напомняше да остане спокоен, докато беше в мен.

— Може ли да те докосна? — прошепнах аз, а ръцете ми все още бяха свити в юмруци над главата ми.

— Моля те? — помоли той.

Ръцете ми веднага се заровиха в косата му, придвижих ги към раменете му, по гърба, хлъзгави от пот. Той отново започна да се движи, бавно, но за кратко. Костюмарят имаше други идеи. Ръката му се промъкна между телата ни и намери клитора ми. Докато описваше

невероятни кръгове, отново и отново, аз отметнах глава назад в чист екстаз.

— Свърши за мен, Луиза.

Акцентът отново се беше завърнал, но едва го забелязах. Изстенах името му, отново и отново, докато оргазмът ми нарастваше, бедрата ми се повдигнаха, за да посрещат тласъците му. Отне му само още няколко секунди да прави кръгове с палеца си и оргазмът ми се изстреля през мен.

— Не спирай! Не спирай!

— О, Боже, свършвам — задъхвах се срещу врата му. Тласъците му станаха по-бързи и силни, докато тялото му се напрегна и той ме изпълни, срутвайки се върху мен, докато свършваше. Бях забравила колко е хубаво тежестта на мъжкото тяло върху мен, твърдостта и потта, миризмата на секс във въздуха. И двамата се борехме за въздух, бузата му беше притисната в моята и тогава осъзнах, че бях обвила плътно ръцете си около него. Веднага ги отпуснах, несигурна дали бях прекрачила границата, или не. Бяхме се съгласили за секс не за гушкане.

Костюмарят застана на лакти и се вгледа в очите ми.

— Еди Джеймс — той издиша, неговите невероятни богати очи се вираха право в душата ми. — Ти си невероятна жена. — След това се наведе и ме целуна толкова леко, че стомахът ми потрепери. — Изчакай тук — нареди той и се изправи.

Не можех да се сдържа да не погледна неговия възхитително стегнат задник, докато се отдалечаваше. Току-що правих секс! Можех да бъда непредсказуема и еротична!

Все още умствено си поздравявах, когато минута по-късно Костюмарят се върна, държейки влажна кърпа. Той се наведе и започна да ме почиства, веднага стиснах краката си затворени, но той, скоро след като го направих, ги раздели отново.

— Не ставай сега срамежлива, Еди — предупреди ме той.

Преглътнах трудно и си казах да се отпусна. Не е като той току-що да не ми беше дал най-добрия секс, който съм правила някога. Оставяйки кърпата върху рамката на камината, той ме вдигна и отново ме сложи върху рамото си. Изквичих, засмях се и стиснах задника му.

— Какво правиш, Виктор?

— Ще видиш. — Той ме вкара в банята — моята баня — и ме сложи долу. Обърна се към ваната и пусна водата върху ръката си. — Каква температура харесваш?

Изглеждаше като модел, седнал върху ръба на ваната, гол, а мускулите му се движиха.

— Гореща — отговорих и се усмихнах леко. Беше мило. Той ми правеше вана. Очаквах секс и нищо повече, но той наистина се държеше като джентълмен с всичко случващо се. Вниманието му беше изненадващо.

Веднъж щом получи точната температура и сложи тапата над канала, той влезе вътре и седна. Наблюдавах го объркана.

— Влез при мен.

Той протегна ръка към мен и се взрях в нея. Той искаше да си вземе вана с мен? Това беше повече... в пъти повече, отколкото бях очаквала.

Сигурно изражението ми е било като отворена книга, защото той каза:

— Еди, ние може и да имаме споразумение да правим секс през лятото, но ние сме и приятели. Не съм от този тип мъже, които ще те чукат и после ще те оставят гола и сама.

— Не е нужно да правиш всичко това, Костюмар. Аз също искам това споразумение. Не е нужно да се чувстваш задължен да ме гушкаш, или нещо друго.

Устата му се изви на една страна.

— Еди, ако си мислиш, че ти ще бъдеш единствената, която ще поглежда назад към това изживяване и ще си спомня с умиление, грешиш. Това, което току-що направихме там... — Изречението му заглъхна и той прокара ръка през косата си. — Никога няма да забравя колко шибано невероятно бе всичко това. Сега, ние сме съквартиранти, приятели и любовници. Нека се насладим на един друг през лятото, преди това да свърши и да се завърнем в реалността. Моля те, влез при мен.

За момент бях изумена, докато той се взираше в мен, ръката му все още беше протегната, подканвайки ме да се присъединя към него. Това беше много повече от това, което бях планирала, но как можех да му откажа? С треперещ дъх се качих във ваната и се настаних между краката му. Той ме придърпа към себе си и гърбът ми се опря в гърдите

му. Взимайки гъбата, той я намокри във водата и я изцеди върху гърдите ми. Никога преди не бях имала подобно изживяване. Това беше толкова... романтично.

Еди, не мисли по този начин. Това беше приятелски секс. Беше грубо да мисля по този начин, но технически то беше това, което е. Костюмарят щеше да си тръгне и това щеше да свърши и нямаше да бъде нищо повече от един спомен. Един, към който щях да се връщам завинаги. Точно като Луиза.

— За какво си мислиш? — попита костюмарят, докато продължаваше да изстиска вода над мен.

Не му отговорих веднага, защото не можех да му кажа, че си мисля, че съм луда, ако си мисля, че няма да бъда привлечена от него. Кого съм заблуждавала, когато съм си мислила, че мога да направя това?

— Просто за работата — излъгах. — Утре ще дойде Ричард Търнър. Искан да види как бяга Ноцен ездач, преди да реши дали ще ми го остави да продължи да го тренирам, или не.

— Как се е справил конят по време на тренировките?

— Бърз е — отговорих прямо, унесена в мислите си.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

КОСТЮМАР

Тя се настани в мен, най-накрая наистина отпусната. Притеснявах се, че идеята да вземем вана заедно, щеше да я паникьоса, но изглежда, че се наслаждаваше, въпреки че беше малко тиха.

— Сигурен съм, че ще мине добре.

Знаех това, защото бях наблюдавал Триш, докато упражняваше Нощен ездач, и конят изглеждаше добре, но не можех да кажа това на Еди. Да й кажа това би означавало да й кажа за миналото си, а това не беше място, което исках повече да посетя.

Тя въздъхна и можех да чуя стреса в дълбокия й дъх.

— От години той изпраща конете си тук. Той е голям клиент, за да бъде загубен.

Водата се спускаше по гърдите й, зърната й бяха точно на повърхността и прокарах гъбата над тях. Тя леко изстена и пенисът ми потрепери. Бих могъл да го направя отново, но нямаше. Тя беше изнервена и исках да я утеша. Обвих ръцете си около нея и целунах главата й. Беше изплашена. Изплашена, че ще загуби фермата, и загубата й щеше да я съсипе. Въпреки че тя щеше да я загуби при напълно различни причини, можех да го разбера. Загубата на семейната ферма беше изтезание. Не исках това за нея. Трябваше да й помогна.

— Всичко ще бъде наред, Еди. Обещавам ти.

След ваната, ние поехме по отделните пътища към своите собствени спални. Предложих й да отида в леглото при нея, но тя чувстваше, че се нуждаем да поддържаме нещата както обикновено, а спането заедно щеше да размие линиите. Беше права. Би могло. Но не можех да се спра да не се чудя дали линиите вече не бяха размити.

Докато се вирах в тавана и си представях Еди, мобилният ми иззвъня. Знаех, че е съобщение от Ейнсли, преди още да го вдигна. Бях пренебрегвал всяко обаждане и съобщение от нея, но след като Еди ми

каза как се е отнесъл бившият ѝ към нея, зарязвайки я със съобщение, си почувствах като задник, игнорирайки по този начин Ейнсли. Трябваше да ѝ кажа, че за нас няма шанс да се съберем отново заедно, но трябваше да го направя лично. Това беше правилният начин да го сторя. Реших да отговоря, защото пренебрегвайки я, беше тъпият начин да го сторя.

Ейнсли: Нямам търпение лятото да свърши. Как си?

Аз: Добре съм. Просто наистина съм зает и много уморен. Сега ще си лягам.

Ейнсли: Искане ми се да съм там.

Аз: Лека нощ.

Е, отговорите ми не бяха супер приятелски, но най-малкото бяха нещо. Най-голямата ми надежда беше, че тя ще срещне някой и ще забрави всичко за мен. Но нещо ми подсказваше, че не бях чак такъв късметлия.

* * *

Когато на следващата сутрин се събудих, беше десет часа. *Мамка му!* Бях се успал! Бързо се облякох и след като осъзнах, че Еди вече беше тръгнала, забързах към конюшните. Защо не ме беше събудила?

Денят беше наистина горещ и влажен и двамата помощници, които Еди имаше, Джоуи и Глен, бяха заети с меренето на кон. Докато приближавах конюшните, видях, че Еди седеше върху Нощен ездач с шапка за езда и говореше надолу към мъж, облечен в морско синьо поло и панталони, близо до пистата за обучение.

Докато приближавах пистата, започнах да чувам части от разговора им.

— Уверявам Ви, господин Търнър, от години тренирам тези коне с дядо ми.

— Просто съм загрижен за прехвърлянето, Еди, това е всичко. Това е много, за една млада жена да се справи — добави Търнър, докато пъхаше ръка в джоба си.

Устните на Еди за кратко се присвиха и можех да кажа, че тя се възмущаваше от намека, че тя не можеше да ръководи ферма, защото беше „млада жена“. Но тя веднага се съвзе и изобрази учтива усмивка.

Има една мисъл, която казва: *Може да уловиш повече мухи с мед, отколкото с оцет*. Еди знаеше това и преглътна презрението си към забележката на Търнър. Това е моето момиче. *Мамка му!* Това ли си помислих току-що? *Уилсън, избий си тази глупост от главата веднага. Тя не е твое момиче.*

— Господин Търнър, ако ми дадете шанс, ще Ви покажа, че съм повече от способна.

В този момент реших да се приближа до тях. Еди ми даде срамежлива усмивка, нещо, което единствено аз можех да разбера след нощта, която споделихме. Намигнах ѝ, преди да се обърна към Търнър.

— Господин Търнър, това е господин Джони Уилсън. Той работи при нас за през лятото. Джони, това е господин Търнър. — Еди ни запозна и ние си стиснахме ръцете.

Търнър беше типичен богаташ — нуждаещ се от нещо, по което да харчи парите си — притежател на коне за надбягвания. За Еди, конете за надбягване бяха поминъкът ѝ, за Търнър беше просто нещо, с което да се хвали пред богатите си приятели. Ако бях хазартен тип, а аз съм, бих се обзаложил, че Търнър никога не беше яздил кон.

След като си разменихме учтиви поздрави един с друг, Еди каза:

— Ще препускам през първата обиколка и след това ще го поведем в бриз за половин миля.

Основно тя щеше да го затопли младия жребец и след това да покаже скоростта му на Търнър.

Търнър извади от джоба си хронометър и го щракна, подготвяйки го за момента, в който Еди щеше да пусне коня в бриз.

— Джони Уилсън, а?

Веднага замръзнах.

— Точно така. — Отпуснах ръката си върху горната греда на оградата на и продължих да наблюдавам Еди.

— Някаква връзка с Дж. Р. Уилсън?

Той знаеше кой съм аз. *Мамка му.*

— Беше мой дядо — признах, продължавайки да следя Еди. *Защо не можеше миналото, просто да си остане минало?*

— Леле. — Той кимна. — Денвър Бронко.

Той каза името и можех да видя как очите му се изцъклиха, когато осъзна кой бях аз. Денвър Бронко беше кобила, която дядо и баща ми бяха завели на Тройната Корона. В конните надбягвания,

Тройната Корона бе меката, почни непостижима цел. Денвър Бронко не само спечели дербито на Кентъки, но също така спечели Прикнес Стейкс. Спечелването на двете надбягвания от Тройната Корона бе почти невъзможно постижение за повечето... всъщност цяло чудо. Но това, което го направи, дори още по-добро бе, че кобила рядко се конкурираше в тези надбягвания, камо ли да ги спечели. Денвър Бронко направи дядо ми легенда в света на конните надбягвания.

— Тя имаше добри гени — казах аз, опитвайки се да се измъкна от опита му да ме свържи с баща ми. — Имаха късмет.

Той изсумтя.

— Бих казал, че имаше повече от късмет, синко.

Извъртях очи и отново се съсредоточих върху Еди, надявайки се Търнър да се откаже.

— Съжалявам за загубата ти. Дядо ти беше един от най-добрите треньори. Чувал съм, че ти самият не си лош. Срамота е, че баща ти Дж. Дж...

Думите му заглъхнаха, а аз стиснах зъби. Ако срамът имаше звук, той сигурно би звучал като агонизиращ писък, но за съжаление той бе безмълвно чувство. Такова, което криех от години. Знаех какво казва той, но бе прекалено страхлив, за да завърши изречението. Какъв е учтивият начин да се каже „позволи на семейното ви наследство да отиде в калта“? Да, дядо ми беше един от най-добрите, баща ми също, но това не спря фермата ни да потъне. Когато дядо ми почина, бизнесът беше добре. Всички вярваха, че баща ми беше също толкова добър като Поп. Но някъде по пътя Дж. Дж. Уилсън се превърна в алкохолик и фермата понесе пристрастяването му.

— Благодаря — казах, спасявайки го от неудобството му. — Но аз никога не съм бил част от онова. Бях млад. Заминах за колеж. Талантът умря с дядо ми и баща ми — добавих бързо.

Еди вече в пълен галоп и Търнър натисна хронометъра, докато тя преминаваше първия фърлонг и започна бриза. Конят се движеше плавно. Това беше много добър знак. Движенията му бяха перфектни, имаше силни крачки и не можех да видя Еди да го изискваше от него. На коня му беше писано да се състезава.

Не можех да не се разсмея, докато я наблюдавах как се наведе над Нощен ездач, приклепна в позиция, напрегна се. Търнър продължи да щрака хронометъра си, докато Еди достигаше всеки фърлонг, но не

казваше нищо. Когато Еди завърши всяка дистанция, конят галопираше с пълна сила. Знаех, без съмнение, че този кон можеше да се класира в топ три на надбягване и колко отчаяно Еди се нуждаеше от коня да спечели, за да може да изпълни условията на дядо й, за да запази фермата. Когато погледнах към Търнър, изражението му не издаваше мислите му.

— Как се справи? — попитах аз.

— Не беше зле — отговори Търнър равнодушно. Трябваша ми всички сили, за да скрия отвращението да не се появи на лицето ми. Конят беше шибано грандиозен. Той просто не искаше да го признае, след като се държа като задник относно способностите на Еди.

Еди поведе коня в бавен тръст чак до нас.

— Той е добър кон — каза тя, потупвайки Нощен ездач отново, преди да слезе от него. — Е, какво мислите, господин Търнър?

Имаше увереност в тона й. Еди знаеше, че конят бе златен. Нямаше как да се отрече, независимо какъв глупак беше Търнър.

— Ами, в светлината на последните разкрития, мисля да го оставя. Ако се класира добре в Джърси, ще го задържа тук.

— Разкрития? — попита го Еди.

— Не знаех, че при теб работи внукът на един от най-добрите тренъори на източното крайбрежие.

Еди размени поглед между двама ни, докато се опитваше да разбере за какво говори Търнър.

— Вече Ви казах, господин Търнър. Това беше дядо ми. Не аз. Аз не съм тренъор. Вече не. Еди е тази, която тренира коня ви да бяга по този начин. Това няма абсолютно нищо общо с мен.

Тонът ми бе почти умоляваш.

— Дори и така да е, харесва ми идеята, че тя има някой, който да й помага. Еди, благодаря ти, че ми позволи да дойда тук тази сутрин.

С това той се обърна и се насочи към поршето си, което беше паркирал до стаята, която служеше и за офис.

Еди остана замръзнала на мястото си, но погледът й сега беше забит в мен.

— Би ли хвърлил светлина върху това, за което говореше той?

Затворих очи и изстенах. *Мамка му!*

— Той разпозна името ми и знаеше за дядо ми.

— Твоят дядо?

— Дж. Р. Уилсън.

— Твоят дядо е бил Дж. Р. Уилсън? — попита тя, докато се взираше в мен безизразно.

— Да.

— Онзи Дж. Р. Уилсън? Денвър Бронко? — поясни тя.

— Да — измънках аз.

Тя отвори уста, сякаш да каже нещо и след това бързо я затвори. Без да каже и дума, тя поведе Ноцен ездач към конюшната, а аз я последвах на няколко крачки зад нея. Беше ли ядосана? В действителност не я бях излъгал. Просто не ѝ бях казал.

Когато тя приближи конюшната, тя подаде юздите на Ноцен ездач на Триш и тръгна към стаичката. Триш ме погледна въпросително, а аз присвих рамене. Изчаках я няколко минути, преди да последвам Еди вътре и я открих да седи върху малко канапе, което бе опряно до стената, с лакти върху коленете си. Шапката ѝ за езда беше до нея, а косата ѝ беше сплътена там, където се беше изпотила. Навсякъде в малката стаичка бяха струпани седла и аз се облегнах на една купчина от тях близо до вратата.

— Добре ли си? — попитах колебливо.

— Много съм добре! — Главата ѝ се повдигна рязко нагоре и видях дивия поглед в очите ѝ. Тя определено не беше *много добре*. Това, което беше — е ядосана.

— Какъв сексистки глупак! — извика тя, стискайки юмруци. — Щастливото малко момиченце има голям, силен мъж до себе си. — Говореше като южняшка красавица. — Глупав шибаняк.

Не можех да се сдържа. Засмях се малко. Не бях сигурен дали преди я бях чувал да проклина.

— Знам, че си разстроена, но Еди, ти имаш нужда от този кон. Той може да се класира и така ще изпълниш едно от условията на дядо ти.

— Не разбираш ли колко обидно беше за мен това, което се случи там? Колко много от гордостта ми се свлече на земята?

— Мога да си представя. — Можех да си представя повече от това. Бил съм свидетел. Почувствах се ужасно. Знаех, че тя искаше да бъде призната за тежката си работа и точно заради това беше толкова ядосана.

Но тогава, източникът на гнева ѝ се смени.

— Някога дали щеше да споделиш с мен, че си син на треньор на коне?

— Не знам — отговорих честно. — Не е нещо, за което обичам да говоря.

— И защо е така, Костюмар? — Тя се изправи и скръсти ръце над гърдите си.

Прокарах длан надолу по лицето си.

— Има ли някакво значение?

Тя премигна няколко пъти и погледът ѝ срещна пода.

— Не, предполагам, че няма — каза гневно тя, тонът ѝ беше пълен със сарказъм. — Искам да кажа, ти знаеш всичко за мен, но какво значение има това?

Погледът ѝ срещна моя отново и можех да видя как яростта бушуваше в нея. Не само за това, че Търнър я оскърби, но и аз също, защото не бях честен относно миналото си.

— Има значение за мен — отговорих честно. Не исках нищо повече от това да ѝ помогна да задържи тази ферма. Но моето спокойствие и честност направиха малко, за да потушат гнева ѝ.

— Мислиш ли, че е забавно да се преструваш, че нямаш никаква представа какво, по дяволите, правиш, карайки ме да те обучавам? Всичко това някаква шега ли е за теб? Ха, ха, нека размотавам това глупаво, жалко фермерско момиче, докато се смее зад гърба ѝ?

Тя пристъпи към мен, юмруците ѝ бяха стиснати до тялото ѝ. Очите ми се разшириха от шок. Това изобщо не беше каквото съм си мислил, но сега можех да видя колко лошо изглеждаше. Тя си мислеше, че съм се забавлявал с нея.

— Добре, не ти казах за миналото си. — Вдигнах ръце в защита. — Съжалявам. Но ти предположи, че аз съм някакво градско хлапе, което си няма представа какво да прави с ръцете си, затова не исках да те разочаровам. Не съм ти се присмивал. Кълна се. И това, което се случи снощи, не беше нещо, което приемам лековато. Нямах да правя секс с теб, ако мислих в същото време, че си жалка, затова си избий тази глупост от главата — изкрещях в отговор напълно в тона ѝ. Моментът стана напрегнат, докато и двамата преминахме задръжките на чувствата си, но Еди не отстъпи изобщо.

— Боря се за единственото нещо, което ми е останало, и което означава всичко за мен, и все пак те посрещам с добре дошъл в дома

ми, за което бях принудена против волята си, между другото, докато все още скърбя за загубата на дядо си, и ти не можеш да сподели едно малко парче от миналото си с мен? — Когато тя го изложи по този начин, осъзнах, че съм голям задник. Но имах своите причини да не говоря за миналото си и нищо от това нямаше нещо общо с нея. Работих здраво, за да забравя миналото си, и докато мислих много за Еди, никога не съм ѝ дължал обяснение.

— Какво искаш от мен, Еди? Това беше наложено и на мен. — Гласът ми се повиши, но не можех да се спра. Говорейки за миналото си, беше сигурен начин да се ядосам. — Не съм казал на Търнър, той сам го разбра!

— Мислих, че сме приятели — каза меко тя.

— За лятото — добавих. Думите ми бяха като куршум, когато я удариха. Можех буквално да видя, че я нараниха, когато леко се отдръпна.

— Да — тя кимна, челюстта ѝ потрепваше от сдържан гняв. — Ами, след като ти знаеш толкова много, отколкото съм *предполагала*, вземи трактора и оправи пистата. Ще вали.

След като мина покрай мен, за да излезе, аз я попитах:

— Къде отиваш?

— Имам нужда от малко време да помисля. — Тя затръшна вратата зад себе си и аз останах на място, чувствайки се като голям идиот.

Наблюдавах я през прозореца как каза нещо на Джоуи, преди марширувайки да влезе в къщата. Заангажирах се в стаята със седлата, опитвайки се да ги оправя, или най-малкото да бъда постоянно зает, докато тя беше далеч от погледа ми. Знаех, че е разстроена и вероятно имаше нужда от време да се успокои, затова взех трактора и оправих пистата, както ми каза, докато Глен, Триш и Джоуи ме наблюдаваха шокирани. По-късно, когато се прибрах в къщата, пикапът ѝ го нямаше.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

ЕДИ

Предполагах, че докато седях в Ърл и пиех бира, би трябвало да празнувам. Все пак, господин Търнър се съгласи да задържа Нощен ездач и другите му коне. Но поради някаква причина... не се чувствах щастлива така, както трябваше. Единствената причина, заради която той ми ги остави, бе костюмарят.

Джони Уилсън.

Каква шега.

Обзалагам се, че той си е мислил, че е толкова забавно да се държи така, сякаш не знаеше и едно проклето нещо за конете, карайки ме да му обяснявам всичко. Чувствах се толкова предадена, а не трябваше. Той не ми дължеше никакво обяснение, но мислих, че сме станали по-близки. *Ето затова ти си идиот, мислейки си, че можеш да спиш с нето и да не се привържеш.* Сложих бирата си долу в опит да заглуша гласа в главата си, който постоянно ми повтаряше *нали ти казах.*

— Хей, маце — поздрави ме Ники, докато сядаше на столчето до мен.

— Здраааавей — неясно поздравих аз.

— Вече си пияна? — захили се Ники.

— Може би.

— От колко време си тук? — попита тя, докато оглеждаше бара.

— От обяд. — Повдигнах чашата си и сигнализирах на Джен, която днес работеше на бара, за още една бира.

— Сега е пет — изсумтя Ники. — Тук си от пет часа?

— Очевидно. — Повдигнах рамене и взех бирата от Джен, точно след като я сложи на плота.

— Ами, ще ти кажа нещо. Ще остана и ще пия с теб, но трябва да хапнеш нещо и да изпиеш няколко чаши с вода.

— Не съм приключила с пиенето! — нацупих се аз.

— Можеш да пиеш още бира, но след като хапнеш и изпиеш малко вода.

— Добре — промърморих.

Ники поръча някакви пилешки пръчици и картофки и ме насили да изпия чаша вода.

— Е? — попита тя, докато изпивах със сламка последната глътка вода.

— Е? — противопоставих се аз.

— Каква е работата, Еди? — Тя ме погледна многозначително.

Ники беше най-добрата ми приятелка. Разбира се, че щях да ѝ кажа всичко.

— Ами, снощи с костюмаря правихме секс. И беше феноменално, между другото. Тази сутрин дойде най-големият ми клиент, знаеш, единственият, от когото наистина имам нужда, и той се съгласи да ми остави Ноцен ездач.

— Еди! Това е страхотно! — Ники ме грабна в мечешка прегръдка. Миришеше на ванилия и в моя замъглен от алкохол мозък осъзнах, че все още бях облечена с дънките ми и ботушите за езда, миришейки като конски задник.

— Предполагам — промърморих, докато тя ме освобождаваше.

Ники ме погледна озадачено:

— Пропуснах ли нещо?

— Единствената причина той да ми позволи да задържа коня бе, защото познаваше костюмаря.

Ники смръщи вежди:

— Как така?

— Чуй това — засмях се горчиво. — Костюмарят е внук на Дж. Р. Уилсън. Дж. Р. Уилсън бе един от най-добрите треньори на източното крайбрежие. Един от конете, които е тренирал, е спечелил Тройната корона; дербито на Кентъки и Прикнес Стейкс.

— Мамка му — промърмори Ники.

— Не, Ники. — Хванах ръката ѝ. — Не „мамка му“. А повече като — *света-шибано-мамка му!* Знаеш ли колко невероятно е да се спечели Тройната корона? Побърканите шейхове харчат милиони и милиони за коне и никога не са достигали до Тройната корона.

— О, съжалявам. — Тя сложи ръка в жест на извинение. — Нека се коригирам. — Тя прочисти гърлото си театрално, отвори широко

очите си с шокиран израз на лицето си. — Света шибано мамка му, Батман! — Изражението ѝ избледня до усмивка. — Така по-добре ли беше?

— Много по-добре — кимнах, удовлетворена смеейки се.

— Никога ли преди не си го срещала? Искам да кажа, че вие и двамата идвате от ферми за трениране на коне в същия щат.

— Не съм се занимавала с трениране, докато дядо Бъд не се разболя. Може би тук и там, но винаги съм стояла във фермата, за да се грижа за нея, докато той и Джоуи заминаваха. В това време, семейството на костюмаря вече не са тренирали. Дядо му и родителите му вече са били починали.

Дядо Бъд беше споменавал, че Дж. Р. Уилсън му е приятел, но никога не е споменавал за внук. Ако костюмарят не се беше преструвал, сякаш не знаеше нищо за конете, може би щях да събера две и две.

— Малък свят — отбеляза тя. — Е, какво друго?

— Е, не само че се преструваше, че не знае нищо за конете, но и упоритата ми работа беше пренебрегната от Търнър. Единствената причина да ми позволи да запазя Нощен ездач беше, защото помисли, че съм по-добре с костюмаря.

— Ами, мога да кажа, че си много разстроена заради това.

— Как така?

— Ами, прекарваш деня си, пиейки, и прокле няколко пъти в последните си изречения.

— И?

Ники сигнализира на Джен зад бара.

— Два шота Патрон, моля. — След това се обърна към мен.

— Мислих, че се опитваш да ме изтрезнееш.

— По тази точка е загубена кауза.

— Истина — съгласих се, осъзнавайки в действителност колко пияна бях.

— Добре. Схванах. Имаш всяка причина да бъдеш разстроена, заради онзи глупак, който ти е казал, че можеш да задържиш коня заради костюмаря, но...

— Но какво?

— Но не бива да си ядосана на костюмаря. Добре. Той е скрил откъде е, но може би си има причина за това.

— Може би има — казах шумно аз. — Но той сподели ли тези причини? *Нееее.*

Джен плъзна шотовете ни към нас и Ники й благодари. Когато Ники се обърна към мен, тя замълча и погледна отново към Джен, която ни наблюдаваше от близо.

— Има ли някакъв проблем, Джен? — попита Ники, в тона й личеше раздразнение.

— Просто е забавно да наблюдавам как градската Девственица Мери се натрясква — тя се засмя. — Разбира се, от това, което чух, тези дни ти вече не си девственица, а, Еди?

Ники се усмихна, но не искрено. В действителност беше по-скоро предупредително. Беше на път да наругае Джен и аз се присвих. Това нямаше да е красиво.

— Знаеш ли какво друго е забавно? — Ники завъртя кичур от русата си коса между пръстите си. — Мисля, че е смешно как всеки път, когато видя Дюк, да ме пита кога ще му позволя да ме има.

Челюстта ми официално удари пода. Дюк беше приятелят на Джен. С Джен имахме еднакви изражения, но Ники не ни позволи да се възстановим.

— За твое щастие, аз не го правя със задници, но може би, ако ти прекарваше малко по-малко време, опитвайки се да се замесваш в глупости, и се съсредоточиш върху своя собствен живот, той не би се опитвал да пасе на зелени пасища. Сега, моля, отивай далеч. Тук се опитваме да проведем частен разговор.

Джен изглеждаше, сякаш ще припадне. Сигурна съм, че щеше да й хареса да поспори с Ники, но мисля, че в момента беше в шок. След няколко секунди тя просто се обърна и отиде в другия край на бара.

— Това беше...

— Тя е кучка — прекъсна ме Ники. — Винаги се опитва да започне драма. Не мога да я понасям. Някой трябваше да я приземи.

— Ти направо я свали на колене. Мисля, че официално е презимена — изсумтах.

— Това, че се почувствах невероятно, прави ли ме пълна кучка? — засмя се Ники.

— Изобщо. И какво имаше предвид тя? Хората говорят ли нещо за мен?

— Знаеш. Само това, че спиш с костюмаря, но това е само, защото живееш с него. Не им обръщай внимание — увери ме Ники.

Бях изненадана, че мисълта, че хората клюкарстваха за мен, вече не ме притесняваше. Би трябвало да се интересувам, но може би костюмарят беше прав. Кой го интересуваше какво мислят останалите.

— Почти съм сигурна, че тя никога повече няма да ме погледне, след атомната бомба, която току-що пусна над нея.

Ники се усмихна и каза:

— Никой не се забърква с най-добрата ми приятелка. Сега да се върнем на проблема.

— Искаш да кажеш как костюмарят е скрил миналото си и не е имал намерение да ми каже за него? — повторих аз, преди да натъпча картофче в устата си.

— Не прави това. Ако костюмарят не е бил там, ти си можела да загубиш коня. Знам, че искаш да получиш признание за това, което си постигнала, но това ще се случи, скъпа. С времето. Сега, твоята единствена цел трябва да бъде да правиш каквото е нужно, за да задържиш фермата. Не позволявай на гордостта ти да съсипе доброто... — приятелство. Костюмарят не може да отговаря за това кой се е родил повече, отколкото ти или аз.

Беше права. Не ми харесваше ни най-малко, но беше права. Не можех да позволя на гордостта ми да ми попречи. Това също така не беше вина и на костюмаря. Единствено исках са чувства, че би могъл да бъде откровен с мен, но предполагам, че това е глупаво. Да не би да съм по-разстроена от това, че костюмарят държеше миналото си за себе си, отколкото от причината, заради която Търнър ми позволи да задържа коня? При тази мисъл поклатих глава. Не можех да мисля по този начин за костюмаря. Той не ми дължеше нищо.

Извъртях лице с раздразнение към нея.

— Мразя те, когато си права.

Ники отпи спокойно от бирата си, преди да каже:

— Може би ти е доста трудно да ми бъдеш приятелка, след като винаги съм права.

— Както кажеш — промърморих полуусмихната.

— Освен това, звучи така, сякаш костюмарят се отнася с теб доста добре в някои отношения. — Тя раздвижи веждите си.

Горещина нажежи страните ми.

— Той е страхотно приятелче за секс.

Ники се засмя високо, докато плъзгаше към мен шота ми.

— Този тост е за теб, приятелко. — И двете повдигнахме чашките, докато тя прочистваше гърлото си. — Този е за хората, които чукаме. Този е за хората, които ни чукат, ако хората, които чукаме, се чукат с нас. Да им го начукаме и това е за нас!

Поклатих глава:

— Винаги съм знаела, че най-добрата ми приятелка е най-класното момиче в града — казах сухо, докато чукнахме чашките си.

Ники намигна и изпихме шотовете си.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

КОСТЮМАР

Беше девет вечерта и Еди я нямаше цял ден. Работих с Джоуи и Триш, сготвих вечеря, надявайки се, че ще се върне, но тя не го направи. След като направих бърза вечерна проверка на конете, вече не можех да издържа, затова грабнах ключовете, решавайки, че бирата беше точно това, от което се нуждаех.

Тази вечер в Ърл беше пълно. Имаше група, която свиреше, и хора на дансинга. Намерих си място на бара и поръчах бира на Джен, която ми намигна флиртуващо. Докато гледах тълпата, започна бавна песен. Хората тръгнаха обратно към масите си и тогава забелязах Ники и Еди да вървят към мен. Точно да направят крачка извън дансинга и глупакът — искам да кажа Дирк — хвана ръката на Еди и я върна назад. Размениха си няколко думи, преди Еди да погледне към Ники и да извърти очи, така че Дирк да не я види. След това последва Дирк, който я поведе обратно към дансинга.

Гняв премина през мен и трябваше да погледна встрани, преди да реша да направя нещо глупаво. Да, ние бяхме в сексуална връзка, но това беше всичко. Еди не ми принадлежеше затова, ако тя искаше да танцува с друг мъж, кой бях аз да се противопоставя?

Точно, когато барманът плъзна към мен бирата ми, чух:

— Я виж кого е довлачила котката.

Обръщайки се видях Ники да ми се усмихва дяволито.

— Какво те доведе тук?

— Просто исках бира. — Повдигнах рамене и се опитах да не се оглеждам за Еди на дансинга, но не успях да се въздържа. Очите ми веднага се насочиха към нея. Устата на Дирк беше до ухото ѝ и той ѝ шепнеше нещо.

— Тя не го харесва — каза Ники, проследявайки погледа ми.

— Това не е моя работа. — Отпих от бирата до половината, преди да я сложа обратно на бара.

— Със сигурност не е. — Тя извъртя очи. — Искях да кажа само секс, нали?

— Тя ти е казала? — попитах изненадан.

— Разбира се, че ще ми каже. — Тя ме погледна така, сякаш бях идиот. — Аз съм най-добрата ѝ приятелка.

— Вярно.

— Мисля, че това, което правите е хубаво. Тя винаги е била тази, която се е грижила за останалите. Когато дядо ѝ се разболя, тя трябваше да посрещне всяка негова нужда и да върти фермата. Не беше много от полза за социалния ѝ живот. Също така тя винаги е внимавала за мен. — Погледнах към нея, веждите ми се извиха въпросително. — О, знаеш. Майка ми ме изостави, баща ми никога не е ме е искал, ревлива история. Бла, бла, бла — изсумтя тя. — Но аз винаги съм имала Еди. И мисля, че може би и ти имаш нужда от нея.

Тя ме погледна с многозначителен поглед, но избрах да не го призная. Погледът ми отново откри Еди и стиснах зъби.

— Хайде, Джон. За свободен гледаш толкова ревниво. Нека танцуваме.

Ники взе ръката ми и ме издърпа от стола, повеждайки ме през тълпата към дансинга. Въртеше се още една бавна песен и докато с Ники започнахме да се движим, Еди ни улови. Очите ѝ се заключиха с моите за един кратък момент, преди да се стрелнат далеч. Тя наведе главата си срещу гърдите на Дирк и тялото ѝ изглеждаше така, сякаш се разтопяваше в неговото. Какво, по дяволите? Не мога да приема това. Не мога да наблюдавам това и за още една секунда. Точно, когато започвах да казвам на Ники, че трябва да тръгвам, тя се обърна и извика на Дирк:

— Нека се разменим, Дирк. Искам да танцувам с теб, преди да си тръгна. — Дирк погледна към нея, след това към мен, после Еди и можех да разбера, че той не искаше да я пусне. — Хайде, Дирк. — Ники взе ръката му и го отдръпна от Еди. — Нямах нищо против, нали, Еди? — Тя се усмихна сладко. — Джон ще танцува с теб.

Ники отведе Дирк, чиято глава се извъртя, докато се взираше в Еди и мен, преди Ники насила да обърне главата му с ръката си, за да я погледне.

Кафявите очи на Еди се взираха в мен. Можех да кажа защо тя на практика бе залепена за Дирк. Тя е пияна. Взимайки я в ръцете си, аз я

придърпах близо до мен. Изненадах се, че не се бореше, а вместо това тя се разтопи в мен и се зачудих дали това беше заради алкохола, или изпитваше нужда да бъде близо до мен така, както аз имах нужда да бъда близо до нея.

— Съжалявам — прошепнах в ухото ѝ, докато се поклащяхме заедно с музиката. — Ти си моя приятелка, Еди. — И в този дързък, безсрамен момент, ѝ казах нещо, което беше наистина вярно. — При други обстоятелства, Еди Джеймс, можех да се влюбя до уши в теб.

Когато го казах, тялото ѝ се стегна за кратко срещу моето и се зачудих дали изобщо трябваше да ѝ казвам каквото и да е. Истината бе, че тя е типът момиче, което исках. Нищо свързано с Еди не пасваше на начина на живот, който бях избрал. Но ако бях мъжът, какъвто бях роден, синът на треньор на коне, тя щеше да бъде сбъдната ми мечта. Моето всичко. В този момент, това беше първият път, когато си пожелах да бях отново онзи мъж. Мъжът, от когото имаше нужда и когото заслужаваше.

Тя отметна глава, за да могат очите ни да се срещнат и се взираше в мен за момент. Не виждах болка в очите ѝ. Това, което видях, беше разбиране. Тя знаеше точно какво казвах. В друг живот, в друга Вселена, ние щяхме да сме идеални един за друг. Но не и в този живот, където бягах от всичко, за което тя се бореше да задържи.

— Моля те, ще ме заведеш ли у дома? — прошепна тя и се извърна от мен, тръгвайки към бара.

Хвърлих сто доларова банкнота, надявайки се, че това щеше да покрие моите и нейните питиета и излязохме. Пътуването до дома беше мълчаливо и беше такова, докато не стигнахме коридора, който водеше до спалните ни, където тя се обърна и ми каза:

— Благодаря ти, че ме докара у дома. — Поклащаше се леко.

— Хайде, Еди.

Хванах я за ръката и я поведох към спалнята ѝ. Съблякох я от дрехите ѝ, издърпах тениската си и я сложих на нея. Изглеждаше адски секси с тениската ми и трябваше да си напомня, че тя беше пияна, и тази вечер нямаше да правя любов с нея. Свалих панталоните си и я дръпнах към мен.

— Какво правиш? — попита тя, докато я слагах върху леглото ѝ.

— Тази вечер ще спя с теб. Беше секс, само двама приятели, които обичат да се прегръщат.

След минути тя запълзя на леглото и я сгуших до себе си. Тялото ѝ веднага се отпусна и целунах върха на главата ѝ. Искях да ѝ разкажа миналото си. Беше права. Знаех всичко за нея, тя се отвори към мен. Искях да знае, че въпреки че това между нас щеше да свърши, нейното приятелство беше специално за мен.

— Баща ми беше добър треньор. Казвах му, че е един от най-добрите... може би преувеличавах.

Еди се напрегна.

— Не е нужно да ми казваш нищо, което не исках, Костюмар. Всичко е наред.

Пренебрегнах предложението ѝ, защото ако щях да казвам, трябваше да го направя бързо.

— Дядо ми беше най-добрият. Фермата ни се справяше добре, докато той беше жив и здрав. Всички винаги са се доверявали на баща ми заради победите в Тройната корона, но дядо ми беше този, който ги направи възможни, и както знаеш, имахме късмет с конете. — Поех си дълбоко дъх, изграждайки смелостта да завърша историята. Не бях говорил от години с никого, освен с Бъд, за миналото ми. — Връщайки се сега назад, колкото и невероятно да беше, той бе мълчалив свидетел. Виждаше, че пиенето на баща ми излизаше извън контрол, но не направи нищо, за да го спре. Предполагам, че и майка ми беше същата. Но баща ми нямаше лошо пиене. Не беше удрял никого, не беше злоупотребявал с никого, затова никой не каза нищо. Той просто стана безполезен. — Спрях за момент и след това продължих. — Към края на живота на дядо, Поп, когато той беше болен, баща ми едва яздеше или обръщаше внимание, а треньорите ни искаха увеличение. Баща ми отказа да им плати повече, затова те напуснаха, а той ги замени със задници без опит. През повечето дни беше с махмурлук, седеше в стаята със седлата, отпивайки уиски, докато някой друг провеждаше тренировките. — Въздъхнах тежко. Еди стисна ръката ми, показвайки ми, че всичко е наред и да продължа. — Когато Поп почина, същото се случи и с наследството му. Баща ми бързо навлезе в спирала извън контрол и загубихме клиентите си. От тези, които имахме коне, които са пускани за Тройната корона, до такива, които не можеха да победят и в малки надбягвания или състезания за млади коне. Към края аз вече бях в колежа, затова не знаех в действителност колко лоши са били нещата. Когато се обаждах у дома, майка ми винаги се държеше така,

сякаш всичко беше наред. Това продължи докато не получих обаждане, че са починали и трябва да се прибера у дома и да разбера, че фермата е изправена пред възбрана. Тогава дойде Бъд, плати заемите и ме изпрати в юридическия. Дължа му всичко. Продадох фермата, защото беше твърде болезнено да се върна. Освен това, в противен случай никога не бих бил в състояние да се отплатя на Бъд. Не бих могъл да понеса такъв дълг над главата си. Толкова много се срамувах.

— Защо? — попита Еди, докато правеше кръгчета върху гърдите ми с внимателен пръст. — Нищо от това не се е случило по твоя вина.

— Защото имах баща-пияница, който позволи всичко, за което семейството ми е работило, от поколения, да отиде в калта. Да имам някой, който да ме спаси. Платих на Бъд за фермата и дори имах достатъчно, за да му платя за образованието си, но той не искаше пари. Той искаше да дойда тук и да работя. Как бих могъл да откажа?

— Той беше упорит старец. — Засмя се. — Липсва ми.

— Беше добър човек — съгласих се аз.

— Толкова съжалявам, Костюмар. За всичко, през което е трябвало да минеш.

— Съжалявам, че не ти казах. Не е нещо, за което обичам да говоря.

Еди се подпря на лакът и ми се усмихна.

— Разбирам, но си струваше, Костюмар, радвам се, че си тук.

— Аз също. — Придърпах лицето и към моето и я целунах леко. — Сега нека да поспим. Утре вероятно ще се чувстваш ужасно.

Тя се засмя и отново се сгуши в мен. Не отне много време, преди дишането ѝ да се забави и тялото ѝ напълно да се отпусне. Затворих очите си и се опитах да си представя като мъжа, който трябваше да бъде, Джони Уилсън, какво трябваше да направи, за да спечели момиче като Еди Джеймс.

Намерих лесно отговора.

Той би направил всичко, за да я има.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

ЕДИ

На следващата сутрин се събудих и изстенах, докато главата ми туптеше. Когато станах способна да отворя очите си напълно, видях чаша с вода и шишенце с ибупрофен на нощното си шкафче. Усмихнах се леко. Колко предвидливо от страна на костюмаря. Когато взимах шишенцето, погледът ми улови будилника ми. Беше обяд! Мамка му! Изскочих от леглото и извадих дънки от гардероба си. След като ги обух, съблякох тениската на костюмаря и за момент се вгледах в нея. Миришеше точно на него и в напълно нелогичен и психотичен ход я набутах в дъното на чекмеджето си, за да я скрия. Бързо сложих сутиен, потник и ботуши и забързах към кухнята. Пухтейки, изпих няколко глътки портокалов сок направо от каната, когато чух смях.

Обърнах главата си и видях костюмаря да хапе юмрука си, за да са сдържи смеха си.

— Какво? — попитах аз, докато затварях каната.

— Нищо. Просто изглеждаш така, сякаш си малко... под напрежение.

Когато погледнах надолу към себе си забелязах, че ризата ми стоеше навита до половината ми гръб, един от крачолите ми беше наполовина в ботуша, а дънките ми все още бяха разкопчани.

— Защо ме остави да спя до толкова късно? — промърморих аз.

Той пристъпи към мен и взе каната от ръката ми.

— Имаше нужда от почивка. Вече се погрижихме за всичко.

— Съжалявам — изстенах аз. — Беше толкова незряло да пропиляя времето и да пропусна работата. Не мога да си позволя да бъда толкова безотговорна.

— Еди — каза името ми толкова меко. — Ние се погрижихме за всичко. Няма за какво да съжаляваш. Сега седни и ми позволи да ти направя обяд.

— Не е нужно да правиш това — казах аз, докато вината ме заливаше.

— Аз искам. Сега седни.

Той посочи столчето пред кухненския плот. Усмихнах се, докато сядах и той измиваше ръцете си. Той издърпа хляб от шкафа и месо, и сирене от хладилника. Докато го наблюдавах, картина на голите му гърди премина през съзнанието ми и захапах устната си. Само до преди няколко часа заспах притисната срещу тези гърди. Костюмарят беше толкова адски сексапилен, че намерих себе си да фантазирам за него повече и повече, което бе опасно. Навлизах в опасна територия. Тази уговорка, която имаме, приятели с бонуси, трябваше да бъде необвързваща, но колкото повече опознавах костюмаря, толкова по-обвързана ставах. Знаейки това, трябваше да прекратя това и да задържа нещата да не стават по-сложни, но въпреки че знаех, че той ще си замине, и каквото и да правехме щеше да свърши и аз щях да бъда с разбито сърце, не можех да го прекратя. Имах нужда от това. Затова избутах мислите за моето предстоящо опустошение и си наложих да се наслаждавам на това, колкото мога повече и докато мога.

Думите му от снощи отекнаха в дъното на съзнанието ми. *При други обстоятелства, Еди Джеймс, можех да се влюбя до уши в теб.* Тези думи можеха да бъдат най-романтичните и все пак опустошителни думи, които някога бях чувала. Той може би никога нямаше да ме обикне, защото бях олицетворение на всичко, което искаше да остави след себе си. Напомнях му за неговото минало. Сърцето ме заболя при мисълта с каква ли жена щеше да се обвърже; вероятно бизнес дама, стилна и изискана, за разлика от мен. Зная, че той би имал почти всяко момиче, което поиска, и се чудех защо в момента не беше във връзка. След като той се отвори към мен за миналото си, поех възможността, че той ще се отвори още малко.

— Може ли да те попитам нещо?

— Да — каза той и ми изпрати усмивка над рамото си.

— Как мъж като теб е сам?

Той си наля чаша портокалов сок и когато приключи се обърна и я плъзна към мен.

— Аз съм доста невероятен. Мога да видя защо се питаш това.

— Усмихна ми се самодоволно и аз изсумтах.

— Сериозно, Костюмар. — Погледнах го остро.

Той измърмори нещо несвързано, преди да се обърне отново към плота, за да направи сандвичите ни.

— Е, постоянно бях зает. Да стана адвокат беше основният ми приоритет.

— Но е имало жени?

Исках да се сритам, че го питах. Вече знаех отговора, но бях мазохист и очевидно исках да изпитам мъчението да чуя той да потвърждава, за да мога да се изям от ревност.

Той се засмя меко докато слагаше ръцете си на плота.

— Да, аз... бях с жени през годините, но никоя не беше сериозна, наистина. Една, или две, с които се срещах за по няколко месеца. Повечето бяха просто случайни връзки.

Погледът ми се спря върху чашата ми, изгубена в мисли заради думите му. Не е ли това определението на това, което *ние* правехме заедно? Да имаме „случайна връзка“? Струваше ми се, че докато аз мислих, че нашата уговорка беше нещо специално, може да се окаже, че тя е „случайна“, точно като всяка друга, която той бе имал и той нямаше да я запомни по начина, по който щях да го направя аз.

Внезапно гърдите ме заболяха от тази мисъл и се изправих, прочиствайки гърлото си.

— Мисля да си взема душ.

Имах нужда да се махна от него, преди всяка мисъл вътре в мен да се изрази върху лицето ми. Знаех, че се държа нелепо. Знаех за какво се подписвах, когато се съгласихме на това, но идеята, че аз щях да бъда просто една от многото, това, че нищо, свързано с мен, нямаше да е уникално за него... заболя.

— Добре ли си?

Той заобиколи плота и се протегна за мен, но аз отстъпих. Ръката му веднага се отпусна и лявата му вежда се повдигна.

— Нищо, което един горещ душ не може да оправи. Сега се връщам.

Усмихнах се вяло и отказвайки да срещна погледа му, напуснах кухнята. Реших, че горещата вана е точно това, от което имам нужда, затова, докато пълнех ваната се съблякох гола и си поех дълбоко дъх. *Всичко ще бъде наред, Еди*, казвах на себе си отново и отново. *Всичко ще бъде наред.*

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

КОСТЮМАР

Оставих сандвича на Еди върху кухненската маса, чудейки се дали е добре. Изглеждаше малко не на себе си тази сутрин. Може би страдаше от по-голям махмурлук, отколкото предполагах. Тръгнах надолу по коридора към нейната баня и сложих ухо върху вратата. Не чувах душа да работи, но звукът от вода плискаща се наоколо, ми подсказа, че беше решила да си вземе вана. Точно реших да почукам, когато чух телефона ми да звъни надолу по коридора. Побягнах към стаята и го вдигнах.

— Ало?

— Хей, ти мръсно копеле! — Гласът на Паркър се раздра по телефона.

— Какво става, лайно? — засмях се аз.

— Седиш ли?

— Трябва ли?

— Чичо ми познава някой в Шустър&Бехман. Те ще наемат и той ни вкара за интервюта.

След тази новина веднага паднах на задника си върху леглото. Не бях сигурен как да се чувствам, след като чичото на Паркър ми беше уредил интервюто. Искях първата ми работа като адвокат да я заслужа сам не защото някой е пуснал връзките си за мен. Дори не бях обмислял да изпращам автобиографията си на Шустър&Бехман, защото бях чул, че рядко наемаха нови адвокати. Дори и да не ме наемат, в което бях сигурен, това щеше да бъде много добра практика за интервю. Освен това, те бяха в Ню Йорк и това беше точното място, където исках да бъда.

— Човече, там ли си? — попита Паркър.

— Да, да. Тук съм. Пич, чичо ти е страхотен.

— Знам, нали? Интервюто е насрочено за седмицата след Бар. Може да направиш и другото си интервю, докато си там. Ще се справиш ли?

— Да, ще бъда там.

Когато затворихме, осъзнах, че трябваше да натоваря Еди в дните, когато ме няма. Вероятно щях да се нуждая от седмица и не ми харесваше мисълта да я оставя. По дяволите. Поклатих глава. Ако не ми харесваше да я оставя за седмица, как щях да го направя, когато лятото свърши?

* * *

Когато напуснах стаята си, Еди беше все още във ваната. През вратата ѝ казах, че ще се погрижим за всичко за през деня, и тя може да се отпусне. Каза ми, че ще отиде до града за някои неща, но на път за вкъщи ще вземе нещо за вечеря. Искях да я попитам дали всичко е наред, но реших да изчакам докато се почувства по-добре.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

ЕДИ

— Добре, Еди, успокой се! — Ники ме хвана за раменете и погледна в очите ми. — Това не е краят на света.

— Аз си падам по него. Как това няма да е краят на света? — засмях се истерично.

— Седни — нареди ми тя, и издърпах стол от кухненската й маса.

— Аз съм просто още една резка върху леглото му. Той ще си тръгне и ще си намери още една жалка жена, която ще заеме мястото ми, а аз ще бъда изоставена тук напълно съсипана. Това беше ужасна идея. Никога не биваше да правя това.

Ники седна срещу мен.

— На първо място, мисля, че костюмарят е влюбен в теб. Второ, кое те кара да си сигурна, че той няма да напусне града и да мисли за теб всеки ден? Спри да мислиш толкова евтино за себе си, Еди. Ти си невероятна жена и той знае това. Той просто е уловен от идеята, че и двамата не можете да бъдете заедно, защото искате различни неща.

— Е, това е добра причина да се обвързваме, не мислиш ли така?

— Да, мисля — отговори честно тя. — Е, какво искаш да направиш? Да спреш да правиш секс с него?

Поклатих глава:

— Не, сексът е невероятен. Просто искам да срежа чувствата си, и да остане само секса.

— Мисля, че си стигнала прекалено далеч за това.

Отпуснах глава върху масата и изстенах.

— Какво да правя?

Ники мълча за доста дълго време преди да кажа:

— Ще продължиш с уговорката. Независимо от всичко, когато това свърши, ти ще бъдеш наранена, най-малкото, което ще ти остане, е да имаш през лятото невероятен секс със страхотен мъж. Знам, че ти

е трудно, когато наистина мислиш за това, но опитай се да се насладиш.

— Сигурна ли си, че си най-добрата ми приятелка? — попитах аз. — Не би ли трябвало да ми кажеш да приключа и да спася крехкото си сърце?

— Може би — засмя се тя, — но мисля, че ти имаш нужда от това, Еди. Имаш нужда да се отпуснеш и да се позабавляваш. Просто трябва да си припомняш, че това е просто за забавление.

— Мразя това, че ще трябва дълго да живея с тези спомени, а той просто ще си замине сякаш нищо не се е случило.

Ники се усмихна самодоволно и можех да кажа, че я осени идея. Погледът ѝ буквално пламтеше; *Не ме чака нищо добро.*

— Какво си намислила?

— Еди Джеймс. Ти ще дадеш на онзи мъж нощ, която никога няма да може да забрави.

— Какво?

— Ела с мен. Знам точно какво трябва да направиш.

Ники ме хвана, преди да заподскача нагоре по коридора към спалнята ѝ. Последва я колебливо; леко притеснена за това, какво може би имаше наум.

След като ми подаде един тоалет, който да облека, и ми обясни идеята си, казах:

— Аз съм тази със сексуалния опит. Би трябвало аз да давам на *теб* идеи и насоки.

— Ти си правила секс един път, преди да започнеш да правиш това с костюмаря, Еди. Това трудно те прави авторитет по този въпрос.

— Истина е — отбелязах аз. — Как се сдоби с това? Това е наистина ексцентрично.

— Софт порното по Синемакс.

* * *

Направих, така че, да изчакам да мине шест вечерта, за да се прибера у дома. Нямах да позволя на Джоуи или Триш да ме видят в тоалета, в който Ники ме облече. Спуснах визьора и погледнах в огледалото, за да проверя червилото си. Ники даде всичко от себе си за

косата и грима ми. Облеклото ми, ако можеше така да се нарече, като се имаше предвид по-скоро липсата на достатъчно по мен, определено се вписваше в това, което смятах да направя.

Поех треперещ дъх и тихо стигнах до верандата. Когато влязох в къщата, видях, че спалнята на Костюмаря светеше, но той не беше във всекидневната или в кухнята. Забързах към кухнята и седнах на масата, извадих белезниците, които Ники ми даде, от чантата си, и ги заключих около китките си пред мен. Знаех, че костюмарят ме е чул, че съм се прибрала, затова зачаках тихо на масата.

Това или щеше да се превърне в една от най-невероятните нощи в моя живот, *или* в една от най-лошите. Надявах се, че няма да е последното.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА КОСТЮМАР

Мислих си, че след като се прибереш, можем да отидем на плажа.

Още едно съобщение от Ейнсли.
Несигурен какво да отговоря, написах:

Не съм сигурен. Може би кино.

Няколко секунди по-късно тя ми отговори:

Липсваш ми.

Боже, това момиче е неумолимо. Опитвах се да бъда мил, да направя правилното нещо, но тя го правеше наистина трудно. Игнорирах последното ѝ съобщение и със стон хвърлих телефона си върху леглото. Може би, когато отида да си взема Бар, ще говоря с нея и ще сложа край.

Звукът от затръшната входна врата ме извади от мислите ми. Беше се прибрала. Мразех се колко неспокоен се чувствах докато очаквах да я видя, да говоря с нея, но не се опитах да го потуша. Бързо струпях книгите и бележките си върху бюрото и тръгнах към кухнята. Докато завивах зад ъгъла, погледът ми срещна този на Еди и устата ми пресъхна. Пенисът ми веднага се втвърди.

Тъмната ѝ коса беше разрошена, а гримът ѝ бе по-тежък, отколкото обикновено го носеше, но е секси. Беше облечена в тясно

яке, а кройката му перфектно очертаваше извивките ѝ. Под якето, червен дантелен сутиен, който надничаше над... без риза. Мамка му!

— Ти си ли адвоката, който ми изпращат? — Гласът ѝ бе задъхан и чувствен.

За няколко секунди се взирах в нея като идиот; мозъкът ми не можеше да регистрира какво се случваше, докато не спирах да мисля как да махна това яке от нея и да я взема върху кухненската маса.

— Когато ме арестуваха, аз им казах, че няма да говоря без адвокат. Вие ли сте адвокатът ми?

Осъзнаването най-накрая не настигна и се ухилих леко. Тя искаше ролева игра — ненаписана. Бях толкова объркан в момента, че едвам можех да мисля правилно, но това беше адски секси.

— Да. Аз съм Вашия адвокат. Казвам се Джон Уилсън.

Стигнах до масата и протегнах ръка. Тя повдигна своите от масата и ми показва белезниците си.

— Не ми повярваха, че няма да избягам. Имам репутацията на много палава.

— Как се казвате?

Тя впи очите си в мен.

— Моето име е Анита... Анита Хардкок.

Леле. Просто леле. Тази жена щеше да ме накара да си изгубя ума. Анита Хардкок е мръсен код за *Нуждая се от твърд член*.

— Е, Анита, има някои наистина сериозни обвинения срещу теб. Радвам се, че прие услугите ми.

— Надявам се да си толкова добър, колкото те казаха. Имам нужда от най-добрия. Мислиш ли, че можеш да ме... измъкнеш?

Еди се нацупи и не можех да спра самодоволната усмивка върху лицето си. Тя очевидно бе по-добра в мръсните закачки от мен.

— О, да. Мога да те измъкна. — Кимнах ентусиазирано.

— Ти ще трябва да пожертваш много дълги... трудни... часове. Имам нужда от някой, който наистина знае как да се... справи със случая ми. — Тонът ѝ преливаше от сексуални намеци и обичах всяка шибана секунда от това.

— О, аз съм точният адвокат за теб. Но услугите ми са скъпи.

— ФБР замрази сметките ми. Нямам пари — каза тя объркана. — Освен... може би бихме могли да стигнем до някаква друга уговорка.

— Тя леко изви гърба си и гърдите ѝ изпъкнаха напред. Погледът ми веднага беше привлечен върху тях.

— Какво имаш предвид, Анита?

Тя се изправи и тръгна по най-дългия път около масата, за да дойде до мен, което ми гарантира поглед към бузите на дупето ѝ, които надничаха под черната минипола. Сърцето ми заби бързо в гърдите. Никога в живота ми не съм бил толкова възбуден. Докато ме приближаваше, тя захапа горната си устна и ме погледна със страстен поглед. — Може би ще приемеш услуги като заплащане?

Тя застана на няколко сантиметра от мен, ръцете ѝ бяха пред нея, а китките оковани в белезници. Изглеждаше като мокър сън.

Трябваше да прочистя гърлото си, преди да може да говоря:

— И за какъв вид услуги става дума?

Тя се усмихна срамежливо и изпъчи гърдите между ръцете си, така че цепката ѝ се повдигна ясно очертана.

— Господин Уилсън, изглеждате леко напрегнат. Може би бих могла да ви помогна да... освободите... малко от това напрежение. — Езикът ѝ се извъртя на думата „освободите“ и пенисът ми потрепна. Тялото ѝ срещна моето и потри твърдината ми през плата на дънките ми. — О, да. Вие сте много твърд. Боже, боже.

— Анита, сега, след като го спомена, имам чувството, че съм малко скован напоследък.

— Знаеш ли, мисля, че имам нужда от по-добър поглед върху това.

Ръцете ѝ се пресегнаха към кръста ми, откопчаха дънките ми и ги свали надолу по бедрата ми. След като дръпна боксерите ми надолу, ръката ѝ хвана члена ми и аз изсъсках. Сега бях толкова твърд, че всичко, което исках да направя бе да вляза в нея.

— Какво мислите, господин Уилсън? Може ли да направим бартер? Вие ще ме изкарате, а аз ще Ви позволя да се освободите малко от това... напрежение?

— Мисля, че можем да измислим нещо.

Без други думи, Еди падна на коленете си и пое пениса ми в устата си. Изстенах, когато езикът я направи кръгове около главата. Дори с оковани с белезници ръце, тя успяваше да управлява с една ръка, докато ме вкарваше и изкарваше от устата си. Щях бързо да свърша, ако не спреше, затова я спрях, издърпах я на краката ѝ и я

бутнах върху кухненската маса. Тя легна на гърба си, с ръце над главата, а аз отворих якето ѝ и опипах перфектните ѝ гърди, преди да сваля сутиена ѝ, за да може да се покажат зърната ѝ. Засмуках всяко едно, докато се освобождавах от дънките и боксерите си. Издърпах тениската си и погледнах надолу виждайки късото нещо, което трябваше да е пола, и тя го бе облякла. Под нея не носеше бикини.

— Анита, ти си много лошо момиче. Без бикини?

— Моля, господин Уилсън. Искам да бъда добро момиче. Но чувството да съм лоша е толкова хубаво. — Еди изстена, докато повдигаше бедрата си от масата, умолявайки за докосване. Беше влажна. Толкова влажна. Можех да видя нейната мека, розова плът да блести, очаквайки ме, за да я вкуса.

— Ако ще трябва да те измъкна, Анита, от сега нататък трябва да си добра.

— Ще се опитам. Обещавам — изстена Еди.

Не можех повече да чакам. Бях прекалено възбуден. Дръпнах бедрата ѝ докато дупето ѝ застана на ръба на масата и се тласнах в нея с лекота. По дяволите, усещах я толкова добре. Беше мека и топла и спрях за момент, опитвайки се да се овладеея.

Когато започнах да се движа в нея, първо беше бавно, правейки кръгове около клитора ѝ.

— Искаш ли да се измъкнеш, Анита?

— Да. Моля — изплака тя, докато оргазмът ѝ нарастваше.

— Тогава ми обещавай, че ще бъдеш добро момиче — подразних я аз, усещайки как мускулите ѝ се стягаха около пениса ми, оргазмът ѝ молеше да бъде освободен.

— За теб. Ще бъда добро момиче за теб.

Махнах ръката си и започнах да се движа по-бързо, моят собствен оргазъм приближаваше, познатите тръпки се стрелкаха надолу по гръбнака ми. Движех се твърдо в нея, краката на масата скърцаха в едно с движенията ми.

— Ще свършиш ли за мен, Анита?

И заедно с думите ми, Еди изплака и моят собствен оргазъм се изстреля от мен изпълвайки я. Паднах върху нея, полуизправен, а тя обви гладките си крака около мен, докато и двамата се опитвахме да успокоим дишането си. Ухото ми беше върху гърдите ѝ и можех да чуя как сърцето ѝ пулсираше от вълнение. Миришеше сладко и въпреки че

вече бях спаднал, не исках да излизам, защото със сигурност нямаше по-хубаво чувство от това. Затворих очите си осъзнавайки, на сто процента, че Еди Джеймс беше повече от един флирт, на когото бих гледал назад с наивно. Започвах да си падам по нея.

Когато най-накрая се усилих да се изправа, Еди ме погледна със срамежлива усмивка, страните ѝ бяха все още леко зачервени от жегата от правенето на любов.

— Това беше... адски невероятно — казах аз, без дъх, но тя нямаше начин да пропусне възхищението в гласа ми. Изпитвах благоговееене преди Еди Джеймс. Никога, през целия ми живот, не бях имал такова шибано сексуално преживяване.

Еди се усмихваше срамежливо и посочи пода с кимване.

— Ключът за белезниците е в чантата ми, в предния джоб. Би ли ги взел?

Намерих чантата ѝ и извадих ключа. След като отключих белезниците, ѝ помогнах да стане и я поведох към душа. Докато пусках водата, тя свали якето си, сутиена, а аз не можех да спра да я гледам. Краката ѝ блестяха там, където нашите сокове се бяха срещнали и се стичаха надолу по краката ѝ. Това беше най-сексапилната шибана картина, която някога бях виждал.

Докато сваляше полата си, аз взех кърпа от шкафа с бельо и двамата си взехме заедно душ. Не си казахме и дума. Не можех да кажа, защо тя не проговори, но за себе си се опитвах да възприема прояснението, което току-що получих. Започвах да си падам по нея и това беше лоша новина. Много лоша. Тя имаше нужда от мъж, който никога нямаше да бъда. Но някъде, в дъното на съзнанието ми, един глас резонираше, един, който бях блокирам за много дълго време, когато обърнах гръб на Джони Уилсън и се превърнах в Джон Уилсън. *Тя е единствената*, казваше той, и аз бях ужасен, че може би е прав.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

ЕДИ

Всичко на всичко, моята порно ролева игра премина много добре. Хванах костюмаря неподготвен и успях да се справя с цялото нещо с открито лице. Анита Хардкок беше идея на Ники. Знам. Шокиращо.

Костюмарят ме изкъпа, сапунисвайки ме със силните си ръце. Беше тих и не бях сигурна, дали не трябва да прекъсна тишината с думи. Нямах идея какво да кажа, затова не казах нищо. Когато приключихме, той обви кърпа около мен и целуна нежно рамото ми. Деликатни моменти като този, ме съсипваха. Защо той не можеше да бъде просто „чукай и напуска“ тип? Това щеше да ме задържи на страна да не си падна по него, със сигурност.

— Гладна ли си? — попита той, докато устните му галеха врата ми, изпращайки възхитителен шок през цялото ми тяло.

По дяволите! Забравих да взема вечеря, както казах, че ще направя. Не че бих отишла някъде с облеклото, което Ники ми даде.

— Съжалявам. Забравих да ни взема нещо за ядене. Бях леко разсеяна. — Засмях се глуповато.

— О. Радвам се, че си го направила. — Устните му се извиха в дяволита усмивка. — Отиди да се облечеш и ще се срещнем в кухнята. Ще ни приготвя нещо.

— Добре.

И двамата притичахме до спалните си. Прекарах малко по-дълго време да подбера пижамата си. Искях да изглеждам секси, но не исках да изглеждам така сякаш се престаравах прекалено много. И в края на краищата, облякох бял потник и чифт момчешки шорти.

Когато влязох в кухнята, Костюмарят беше облечен само в чифт черни боксери. Беше с гръб към мен докато чукаше яйца над една купа върху плота и си отделих време да се възхитя на физиката му, докато не гледаше.

— Харесваш ли това, което гледаш? — попита той, все още, без да ме поглежда.

Устата ми падна. Откъде знаеше, че мислено облизвах тялото му с ума си?

— Може би — отговорих безгрижно. — Откъде знаеше, че гледах?

Той се засмя, но не се обърна към мен.

— Мога да усетя очите ти върху мен — топлината от тях. Харесва ми начина, по който я усещам.

Дали вътрешностите ми просто се втечиха и покапаха върху пода? Защо този адски секси мъж можеше да ме накара да се чувствам толкова... специална? Харесва начина, по който се чувства, когато го гледам?

Държейки се хладнокръвно, отговорих:

— Е, на мен ми харесва да те наблюдавам.

След като изхвърли празните черупки от яйца в картонената опаковка, той изтри ръцете си в кърпата и дойде при мен с три дълги крачки. Взе лицето ми между ръцете си и повдигна лицето ми, за да срещна погледа му.

— Какво ми причиняваш, Еди Джеймс?

Погледът му върху мен е напрегнат и трябваше да преглътна буцата в гърлото си, за да мога да го поема.

Съзнанието ми се замая. *Какво му причинявам?* По-добрия въпрос е, *какво причинява той на мен?* Отворих уста да го попитам какво има предвид, но думите ми заседнаха, когато устните му срещнаха моите и той ме целуна дълго и силно. Забравих думите, които ми каза само преди секунди. Забравих това, че не би трябвало да позволявам на себе си да се привързвам към него. Вместо това позволих на тялото си да му се предаде и приветствах тази целувка, която изглежда проникна в мен, и проправи своя път към душата ми. Никога не бях целувана така. Беше едновременно и магическо, и опустошително. За такава целувка трябваше да се пишат поеми. Но усещах целувката като нещо, което не трябваше. Усещах целувката като нещо завинаги. Той я прекъсна само за да ме повдигне за бедрата и да ме сложи върху кухненския остров. Заставайки между краката ми, ръцете му ме задържаха за кръста и отново ме целуна. Може би придавах повече значение на това, може би защото исках тази целувка

да означаваше нещо, което не беше, но я усещах различна. Усещах я истинска, като целувка между хора, които се влюбваха един в друг.

Когато се отдръпна той се вгледа в мен, преди да отметне кичур коса зад ухото ми. Тъмният му поглед срещна моя, но вместо похот, видях тъга.

— Добре ли си? — попитах нервно. Защо изглеждаше толкова тъжен.

Той премигна няколко пъти и прочисти гърлото си.

— Добре съм. — Усмихна ми се половинчато. — Омлет, става ли? — попита той, докато се връщаше към купата и започна да разбира яйцата.

Взирах се объркана в него. Какво, по дяволите, се случи току-що? Нещо грешно ли направих? Той стана от разгорещен до студен само за една секунда.

— Ъ... да, става — измънках аз, слизайки от острова и седнах до плота. Докато го правех погледът ми улови кухненската маса. Страхотно! Искях да дам на Костюмаря нощ, която никога нямаше да забрави, а аз бях тази, която щеше да запомни невероятния секс, който имахме, всеки път, когато седна на проклетата маса.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

КОСТЮМАР

Може да не знам много, но знаех, че Еди Джеймс бе рядка находка. Никога не бях срещал жена, която толкова да вълнува по начина, по който го правеше тя. И най-опасното нещо бе, че тя е честна до Бога, добър човек. Падах си по нея и макар че никога нямаше да ѝ кажа, защото не можех, нямаше как да залъжа себе си за това. По дяволите! Това не трябваше да се случва.

Изсипах яйцата в тигана и реших, че трябва да кажа нещо, за да наруша неудобната тишина, която се бе настанила между нас:

— Е, има нещо, което трябва да обсъдя с теб.

— Така ли?

Погледнах към нея, за да знае, че се опитвах да водя разговора, докато внимавах да не изгоря омлета.

— Трябва да си взема Бар и това ще се случи след около две седмици. Бих искал да замина за седмица преди това, за да мога да уча усилено и да направя някои практически тестове. Също така имам и насрочено интервю.

— О. Разбира се. След две седмици ще бъда в Джърси за надбягването на Нощен ездач, затова всичко ще бъде наред.

— О, по дяволите — измънках. — Забравих за надбягването. Искан да бъда там заради теб. Почувствах се като пълен задник. Това надбягване беше много важно.

— Не се притеснявай за това, Костюмар. Ще бъда добре и без теб.

Думите ѝ ме засегнаха някъде надълбоко. Знаех, че тя имаше предвид единствено, че ще се справи с коня и без мен, но за мен, това означаваше повече. Тя щеше да бъде добре без мен, когато напусна в края на лятото. Бях такъв задник, че се чувствах наранен. Би трябвало да искам за нея да бъде добре, когато си тръгна, но част от мен искаше да знае, че това лято имаше край, тази уговорка, която имахме, щеше

да свърши и за нея щеше да бъде също толкова трудно, колкото и за мен.

— Добре — казах тихо.

— Къде е интервюто?

— Нью Йорк.

— О, леле. Две интервюта в Нью Йорк. — При думите ѝ веждите ѝ се извиха, сякаш беше изненадана, но изражението ѝ бързо се промени в усмихнато. — Това е страхотно, Костюмар. Ще стискам палци за теб.

През остатъка от вечерта водехме обикновен разговор, но нещо между нас, като че ли беше прекъснато, и това изобщо не ми хареса. Но когато решихме да приключваме за вечерта, когато легнах в леглото ѝ и придърпах тялото ѝ срещу моето, тя не протестира. Вместо това тя се отпусна срещу мен, сякаш точно на това се беше надявала. Докато я държах здраво до себе си, знаех, че да си тръгна от Еди, щеше да е най-трудното нещо, което някога ще трябва да направя.

* * *

Следващите дни бяха ангажирани. Тренирането на коне за надбягване приличаше много на подготовката на атлетите. Както атлетите трябваше да работят всеки ден, така беше и с конете. Тази вечер Еди пусна по-рано Триш и Джоуи и само двамата с нея бяхме в конюшната, за да разлеем вода за през нощта. И двамата бяхме покрити с пот, мръсотия, но, по дяволите, ако това не изглеждаше добре върху Еди. Тя беше от тези жени, които изглеждаха секси, независимо от всичко. Разбира се, когато ѝ казах това, тя извъртя лицето си към мен и поклати глава. Тя наистина нямаше представа колко красива бе.

Почти бяхме приключили, когато Еди отвори вратата към бокса на Нощен ездач, за да напълни неговата вода, и я чух да проклина:

— Какво не е наред? — попитах аз и изтичах до там. Когато стигнах видях, че Нощен ездач се въртеше на земята. — По дяволите. — Конят имаше колики.

— Беше добре, след като го упражнявахме по-рано днес — отбелязах аз, докато оглеждах сеното и зърното, които бяха

непокътнати.

— Би трябвало да се обадим на ветеринаря. — Притесненият поглед на Еди срещна моя.

— Нека го разходим малко и да видим дали няма да помогне.

Надявах се това да е само запек, защото това нямаше да е проблем, свързан с вътрешностите му. В противен случай щеше да е сериозно и да означава операция.

— Нека първо му дам някои лекарства — каза Еди и побягна към стаята със седлата.

След като Еди му даде пастообразно лекарство в устата, изведох жребчето на пасището. Еди вървеше до мен и поглеждаше към Нощен ездач на всеки няколко секунди. Конят риеше с предните си крака и риташе със задните, което ни подсказа, че изпитваше болка, но аз го побутнах и го накарах да върви с мен.

— Спокойно, старо момче — прошепнах му и потупах врата му.

Веднъж, след като излязохме на пасището, се смрачи и небето беше красиво. Спомен за разхождане на кон с колики, заедно с дядо ми, изникна в съзнанието ми. Бях на тринадесет и разхождахме една от любимите ми кобили, Залез, докато слънцето залезе. Аз държах поводата и Залез спря и започна да се бори с мен, когато настоях да продължи напред. — Върви с мен, старо момиче. Скоро ще се почувстваш по-добре — прошепнах ѝ аз, а тя с неохота продължи напред.

Отне ни три пълни часа разходка и когато приключихме, аз бях огладнял, но исках да съм сигурен, че Залез щеше да се оправи. Върнах я обратно и ѝ дадох малко вода и шепа фураж тук-там и изчаках, докато не разбрах, че е добре. Когато свърших, беше след единадесет. Поп ме чакаше на масата в кухнята, с чаша кафе в ръка. Майка ми беше оставила чиния с ядене в микровълновата, но бях толкова изморен и не мислих, че мога да ям.

Поп ме наблюдаваше как се изтръсках върху най-близкия до него стол.

— Това е признанието ти, синко.

По онова време аз също вярвах в това. Бях роден да поема фермата и да тренирам и имах намерение да го направя.

Но животът се обърка.

— Добре ли си? — попита Еди, изваждайки ме от спомените ми.

— Да. Просто си мислих.

— Наистина ли мислиш, че ще го отпусне? — попита Еди, а несигурността ѝ беше явно доловима в тона ѝ.

Взех ръката ѝ със свободната моя и я стиснах.

— Наистина го мисля. Той ще бъде добре.

Когато ѝ се усмихнах леко, можех да видя, че каквото и успокоение да ѝ кажех аз или някой друг, едва ли щеше да уталожи притеснението ѝ. Не и след като толкова разчита, той да се класира в топ три.

Вървахме с часове, докато Нощен ездач в крайна сметка не се разтовари и започна да се опитва да хрупа трева, и тогава разбрахме, че се е оправил. Поведох го обратно към конюшните, успокоен, че просто е бил запечен.

След като Нощен ездач беше на мястото си, Еди погали гальовно челото му, истинска загриженост към коня бе изписана по цялото ѝ лице. И не беше само това, че конят се чувстваше достатъчно добре, за да се надбягва. Еди обичаше тези животни.

— Еди, тръгвай и хапни нещо. Аз ще остана с него.

— Не. Аз ще остана — заяви твърдо тя. — Отиди да си починеш.

— Защо не отидеш да вземеш нещо да хапнем и не го донесеш?

Тя ме погледна и след това Нощен ездач.

— Сигурен ли си?

— Да.

Еди тръгна и аз подадох шепа зърно на Нощен ездач. Той го подуши малко, но в крайна сметка се зарови в него.

— Мисля, че всичко с теб ще бъде наред, старо момче.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

ЕДИ

За рекордно време си взех бърз душ и направих сандвичи за мен и Костюмаря. В една кошница пъгнах сандвичите, чипс и термос със студен чай, грабнах две одеяла от гардероба в коридора и се върнах в конюшната.

Костюмарят се беше облегнал върху вратата на бокса на Ноцен ездач, лактите му бяха на перваза, докато гледаше вътре.

— Как е той?

— Храни се и няма треска. Това е добър знак. — Той ми се усмихна и стомахът ми запърха. Обичах как изглеждаше след тежка работа през деня.

— Гладен ли си?

Все още държах кошницата за пикник, затова той се пресегна и я взе.

— Умирам от глад.

Излязохме на пасището и си избрахме място не далеч от конюшната. Разпънах едно от одеялата и двамата седнахме.

— И само най-доброто за Вас тази вечер, монсиньор Уилсън. — Извадих сандвича, който бях направила за него, обвит в хартия. Той бързо го взе и отвори хартията.

— Болония ми е любимият сандвич. — Усмихна ми се, преди да отхапе голяма хапка.

(Болония — пушена подправена наденица, изработена от различни меса, телешко, свинско)

— На мен също! — засмях се аз. — Ники казва, че това са свински черва.

— Ники не знае какво пропуска. Майка ми купуваше много от тези с червената кожа, която можеше да се отлепи от тях. Беше най-добрата. — Усмивката му срещна очите ми и сърцето ми трепна.

— Можеш да ги вземеш за два долара. — Засмях се, докато отхапвах от собствения си сандвич.

— Детството ми се състоеше от Болония сандвичи, пържено пиле и Koool-Aid.

— О, Боже! Пиех това с литри. Преди всички да започнат да говорят за изкуствените аромати, които са лоши за нас.

Костюмарят отхапа още една голяма хапка и я задъвка бавно.

— Няма много жени, които да знаят как да направят хубав Болония сандвич.

— Да, е, ще сложа това в моя списък на качества за бъдещите ми запознанства. — Изкикотих се, но Костюмарят само се усмихна и се загледа към полето.

За да повдигна настроението, се опитах да се пошегувам.

— Имаш нужда от душ.

Погледът му се изстреля обратно към мен и се загледа.

— Да не би да казваш, че воня?

— Ако смяташ, че ти приляга — отвърнах дръзко със спокойно лице.

Костюмарят се оказа на колене и ме свали на земята, преди да го осъзная. Изквичах, когато ме застопори за раменете.

— Е, мислиш ли, че ще е противно, ако размажа своето миризливо, потно тяло върху твоето? — Той повдигна вежди и устата ми пресъхна.

В съзнанието си крещях, *направи го! Направи го! Докосни ме навсякъде*, но вместо това се направих, че квича и се преструвах, че се боря с него, като се движех и гърчех под него. — Моля те, недей! — крещях аз.

— Какво да не правя? Да те докосна тук? — Ръката му се спусна към гърдите ми и изстенах при докосването. — Ами тук?

Той се наведе, като ръката му поддържаше тялото му над моето, докато целуващ шията ми. Усещах едnodневната му брада грубо върху кожата си, карайки ме да се опияня от желание. Искях го толкова силно, че имах чувството, че тялото ми гореше.

— Да. Моля — помолих аз, гласът ми беше накъсан и изпълнен с желание.

Устните му срещнаха моите и повдигнах ръка да я заровя в косата му, придърпвайки го близо към мен. Можех да вкуся солта в потта му по устните му от цял ден работа. Обичах това. Имаше само слаб намек за афтершейв, но в по-голямата си част миришеше на себе

си — негова есенция. Само след секунди, прокарах едната си ръка надолу и сложих длан върху ерекцията му, която изпълваше плата на дънките му, и го накарах да изстене. Той се отдръпна и тялото ми изкрещя за докосването му.

— Имам нужда от душ, Еди. Мръсен съм и съм покрит с пот. — Той се превъртя и легна до мен, но аз имах нужда от него сега. Имах нужда да е вътре в мен и не ме интересуваше колко мръсен бе. — Повярвай ми. Ти не ме желаеш точно сега.

Бързо се изправих, изритах джапанките си и издърпах роклята над главата си. Погледите ни се срещнаха и гърдите му се повдигаха и спадаха, докато се взираше в мен.

— Знам точно какво искам.

Докато го възсядах, той се изправи и съблече тениската през главата си. Толкова бях завладяна от нуждата си да го имам вътре в себе си, че го бутнах назад върху земята и той изсумтя, преди да се размее. Откопчах колана му и свалих заедно дънките и боксерите му до коленете. Изправяйки се отново, свалих бикините си и се вгледах надолу към него. Ерекцията му се беше изправила и стигаше над корема му, и без да кажа и дума, се свлякох надолу на колене, поемайки я в себе си.

И двамата изстенахме, когато започнах да го яздя, силно и бързо, а оргазмът ми бързо приближаваше. Ръцете му бяха върху бедрата ми, опитвайки се да ме забавят, но не можеха да го направя.

— Няма да издържа дълго, Еди. Забави.

Обичах, че можех да му причиня това.

— Не мога. Имам нужда от това. Имам нужда от теб.

Той ограничи движението на бедрата ми, с цел да ме забави, но когато докоснах клитора си, оргазмът ми експлодира и изплаках името му отново и отново, докато той ме изпълваше със собственото си освобождение. Паднах върху гърдите му и го вдишах. Ароматите на секс, сурова земя, пот и мускус, изпълваха въздуха и бяха най-невероятният аромат, който бях усещала. Той леко ме галеше по гърба, докато аз слушах ударите на сърцето му, които бяха, сякаш барабан биеше в гърдите му.

Докато лежахме там, клепачите ми натежаха. Претърколих се от нето и той вдигна боксерите и дънките си. Когато хванах роклята си,

той придърпа тялото ми към своето, взе второто одеяло, което бях донесла, и ни покри с него.

— Нека починем за минутка — прошепна той в ухото ми.

Затова наместих дупето си в него, докато обвиваше ръцете си около мен.

И тогава... заспах.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

КОСТЮМАР

— Ъ... Еди?

Един глас ме събуди и когато отворих очи, трябваше бързо да отклоня поглед заради слънчевата светлина. Погледнах надолу и видях Еди мирно да спи в ръцете ми, а аз също бях заспал. Одеятото беше точно под гърдите ѝ и аз го повдигнах.

Звукът на някой, който си прочиства гърлото, ме накара да се обърна и когато вдигнах поглед видях Джоуи да стои с гръб към нас на десет крачки, сякаш се опитваше да не поглежда. *Мамка му!*

След като се уверих, че Еди е покрита, внимателно издърпах ръката си изпод нея и застанах на колене. По дяволите. Това изглеждаше лошо. Нямах как да се опитам да направя това да изглежда другояче.

— Добро утро. — Направих гримаса, докато разтривах бузата си.

— Отивам да направя... свърша нещо — промърмори Джоуи, като избягваше да срещне очите ми.

Когато той се обърна и забърза, отдалечавайки се, облякох тениската си и внимателно разтърсих Еди.

— Еди, събуди се — прошепнах тихо.

Тя извъртя главата си към мен и изквича, отваряйки очите си. Когато ме видя се усмихна.

— Добро утро — каза тя, с дрезгав, току-що събуден, глас. Няколко секунди отминаха и тя се изправи в седнала позиция.

— Сега е сутрин! — извика тя.

Одеятото се свлече, докато трескаво се пресягаше към роклята и започна да я обръща налице. Когато я облече, тя се изправи, давайки ми бегъл поглед към дупето ѝ, преди роклята да го покрие. По дяволите, тя беше шибан нокаут.

— Джоуи ме събуди — казах аз с извинителен поглед. Не бях планирал да оставаме навън през цялата нощ. Тя не искаше никой да знае, че ние правим секс и сега това беше съсипано.

— Джоуи ни е видял? — Кимнах в отговор. — Е, по дяволите! — тя изпухтя и раменете ѝ се прегърбиха, сякаш надеждата, че можеше да се добере до къщата, преди някой да пристигне и да ни види, се изпари от тялото ѝ. Когато прибираще всичко обратно в кошницата за пикник, аз сгънах одеялата. Тя тръгна да се отдалечава, но аз я спрях.

— Забрави ли нещо? — подразних я аз.

Когато се обърна и видя на пръста ми да се люлеят бикините ѝ, бузите ѝ се обагриха в червено. Очаквах от нея да ги грабне, но тя ме приближи, погледът ѝ срещна моя, повдигна се на пръсти и прошепна в ухото ми:

— Задръж ги. Нещо, което да ти напомня за мен.

С тези си думи, се обърна и се отдалечи. Поклатих глава и прокарах ръка през косата си. Еди Джеймс щеше да е моята смърт. Прибирайки бикините ѝ в предния си джоб, тръгнах към конюшната, за да проверя Нощен ездач. Изглеждаше по-добре, апетитът му се беше върнал, но реших да го разходя над километър и да го оставя да си почине днес от тренировките.

Оставяйки го с Джоуи, който все още не искаше да ме погледне в очите, тръгнах към къщата, знаейки, че сигурно миришех по-зле и от конско лайно.

Еди беше под душа, когато влязох и почуках на вратата.

— Имаш ли нещо против да се присъединя към теб?

— Изобщо не.

Съблякох дрехите и ботушите си и влязох под душа с нея. Тя ме дари със срамежлива усмивка, докато миеше косата си.

— Съжалявам, че той ни хвана. Знам, че се предполага, че всичко ще е под ключ и нямах предвид да те засрамвам.

— Не съм засрамена — отговори простишко тя.

— Не си?

— Защо да бъда?

— Просто мислих, че една от точките, за да правим това бе, че никой не трябва да знае.

— Така беше, но Костюмар... — Тя спря да мие косата си и ме погледна. — Не съм засрамена. Доволна съм, че направихме това.

Когато отметна косата си назад, за да я изплакне, се запитах да не би Еди да чувстваше това, което чувствах и аз. Беше ли възможно, тя също да си падаше по мен? При тази мисъл поклатих глава. Нещата

със сигурност започваха да се размазват и имах нужда да се върна отново на правилния път. Напусках в края на лятото. Не можех да си позволя да си падна по нея.

Когато приключихме с къпането и двамата отидохме в спалните си, за да се облечем. Бях изгубен в мислите си за Еди колко невероятна беше и колко трудно щеше да ми бъде да я напусна, когато лятото свърши.

Облякох се и се върнах в конюшната. Да се отдалеча от нея беше най-добрата ми възможност да разруша заклинанието, което ми бе направила.

Джоуи оседлаваше един кон отпред и аз задържах коня неподвижно, за да може той да се качи върху него. Той все още не срещаше погледа ми.

— Джоуи, съжалявам, че видя онова тази сутрин. Надявам се, че няма да кажеш на никой за това.

Джоуи изсумтя в снизходителен смях, който ме накара да застана нащрек. Беше ли ми ядосан?

— Това момиче е като моя сестра. Никога не бих говорил за нея с никого. — Тонът му беше ядосан.

— Ядосан ли си ми? — попитах предпазливо, несигурен дали ме интересуваше, или не и чудейки се дали бях подготвен да чуя това, което мислеше той. Ами ако каже, че има чувства към Еди?

Той поклати глава, вдигна шапката си и почеса главата си.

— Еди не е от типа момичета, които можеш да чукаш и да си тръгнеш, Джон. Тя е от този тип момичета, които обичаш и за които се жениш. Сигурно ти е добре да си имаш момиче под ръка, когато работиш тук с нас, селските момчета, но помислил ли си как ще ѝ се отрази на нея заминаването ти? Тя не е от тези момичета, които правят просто секс.

За момент замръзнах изумен. Искях да защитя това, което правехме с Еди, да му кажа, че тя разбира, но дълбоко в себе си знаех, че той е прав. Еди може и да се беше съгласила на случайна връзка с мен, то това не означаваше, че е правилно. Тя заслужаваше по-добро от това. По-добър от мен.

— Тя е добро момиче, Джон — добави Джоуи, изваждайки ме от мислите ми. — Не я наранявай — предупреди ме той и след това

сръчка коня да тръгва, и ме изостави там да стоя, и да изглеждам като идиот. По дяволите. Какво правех?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

ЕДИ

През целия ден, докато работехме, Костюмарят беше тих. Дадох му няколко многозначителни усмивки, припомняйки изминалата нощ, но той всеки път отклоняваше очите си от мен. Казах си, че е уморен. Все пак се занимавахме с Нощен ездач цяла вечер и правихме секс на полето, затова разбира се, той бе уморен. Той също така реши да тича за час в тази невероятна горещина, докато всички си почивахме, затова се опитах да не се съмнявам. Но когато денят свърши и влязохме вкъщи, той отиде да се изкъпе, преоблече се и напусна, без да каже и дума.

Около полунощ реших да му се обадя, но бързо промених мнението си. Не му бях гадже. Не беше моя работа да го проверявам.

В един сутринта чух тежки стъпки на някой, който се изкачваше по стъпалата на верандата. Станах от леглото и надникнах през прозореца, за да видя как костюмарят се беше подпрял на Ники, докато минаваха през вратата. Отключих вратата и я отворих точно, когато те достигнаха до нея. Ники ми даде *длъжница си ми* поглед, когато Костюмарят тананикаше *Сладък дом Алабама* пияно на себе си.

— Намерих го в това състояние в Ърл. Реших да го прибера у дома. — Ники грухтеше, докато костюмарят се подпираше на нея и се препъна.

Хванах другата му ръка и я праметнах над рамото си и двете го вкарахме вътре.

— Накъде? — попита Ники.

— Предполагам, че в моята стая, тя е по-близо.

След като го сложихме в леглото, и двете сваляхме обувките му, когато ръката му сграбчи дупето ми.

— Кълна се, ти имаш най-красивия задник, Еди Джеймс. — Думите му леко се заваляха и двете с Ники се засмяхме. — Ти си добро момиче — каза меко, а ръката му все още беше на задника ми.

— Ти самият също не си лош, Костюмар — казах аз, като свалих обувката и я хвърлих зад рамото си.

Ръката му падна и малко хъркане излезе от него. С Ники се закискахме и излязохме на пръсти от стаята, така че звукът от стъпките ни да не го събуди. Бях сигурна, че и разстрел не можеше да го събуди сега.

— Благодаря, че го докара у дома — казах на Ники. — Предполагам, че той имаше лош ден.

Отпуснах се на дивана, а Ники седна до мен.

— Джоуи очевидно ви е видял двамата тази сутрин и му е наговорил нещо.

— Какво?

— Той бе толкова пиян, че мърмореше за това по целия път до тук. Джоуи му е казал, че ти си добро момиче, и че той трябва да те остави на мира.

Внезапно всичко придоби смисъл.

— Затова той се държа толкова студено с мен през целия ден? — Поклатих глава.

— Еди, той е безнадеждно влюбен в теб. Не е трудно да се види. — Ники изрита обувките си и пхна краката под себе си.

— Ники, не говори така. Няма значение. Той ще си тръгне, без да се притеснява. Ако само си помисля, че може би изпитва дори и частица от това, което изпитвам аз, това ще ме нарани много повече.

— Трябва да говориш с него. Може би може да измислите нещо.

— Ако той има чувства към мен, той никога няма да ги признае и просто ще се унижа. По-добре да оставя нещата неизказани.

— Както кажеш.

Ники потупа крака ми. Тя остана още около петнадесет минути и дори и предложих да преспи тук, но тя избра да се прибере у дома. Костюмарят хъркаше като мечка и заемаше повече от леглото ми, затова се свих на дивана и зачетох един от моите евтини романи, докато заспах.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

КОСТЮМАР

Събудих се от сигнала на мобилния ми. Отново съобщение от Ейнсли.

Добро утро, красавецо. Надява се да имаш прекрасен ден.

Изстенах. Трябваше да сложа край на това. Набрах бързо отговор.

Следващата седмица ще бъда в града. Може ли да се срещнем за обяд?

Едва изпратих съобщението, когато получих отговора ѝ.

Да! Нямам търпение да те видя! В Мърфи, 13 ч., понеделник?

Изпратих обратно:

Звучи добре.

Част от мен имаше чувството, че трябва да кажа на Еди за Ейнсли, но си напомних, че не съм с Ейнсли. Не ѝ изневерявам, защото наистина нямаше какво да споделя. Но имаше случаи, когато Ейнсли

се обаждаше, или изпращаше съобщения, когато бях с Еди, и когато спирах обаждането, или игнорирах съобщението, виждах в очите ѝ подозрение, но никога не попита нищо. Когато хвърлих мобилния си върху нощното шкафче се присвих от туптенето в главата ми. Скоро не се бях чувствал по този начин след пиене.

Еди ме беше оставила да спя и когато най-накрая изпълзах от леглото видях, че дори ми беше оставила закуска в микровълновата. И всичко това, след като я зарязах миналата вечер, без да кажа и дума.

Накрая, след като почти изгълтах закуската си цяла, тръгнах към конюшната и видях, че Еди яздеше Нощен ездач на пистата, пришпорвайки го. Триш наблюдаваше, седейки на парапета на оградата, с хронометър в ръка. Еди галопираше Нощен ездач и когато достигна маркера на първата дължина, тя му даде воля, за да може наистина да се разгърне. Беше кратък брийз, конят беше невероятно бърз. Изглежда черният жребец се чувстваше много по-добре и бягаше отлично. Трябваше да се съсредоточа върху коня, но не можех да сваля очите си от ездача. Еди изглеждаше толкова непоколебима. Знаех, че се притесняваше за класирането на следващото надбягване, но аз не. Нощен ездач, щеше да бъде в топ три. Просто го знаех.

Тръгнах надолу към оградата докато Еди се приближаваше и задържах коня, за да може да слезе.

— Добро утро, слънчице — поздрави тя и се усмихна.

— Повече като следобед не е ли така? — пошегува се Триш.

— Триш ще го поемеш ли?

Триш хвана юздите на Нощен ездач и го отведе.

— Той изглежда добре — отбелязах аз.

— Да. — Еди се усмихна. — Изглежда наистина добре. Ти... не чак толкова.

Изсумтах.

— Чувствам се отвратително.

Тръгнахме към обора и между нас се настани неудобна тишина. Знаех, че тя се чудеше какво се е случило снощи, и защо се прибрах у дома по такъв начин.

Когато достигнахме до конюшната, Еди започна да пълни пикапа с инструменти и дърво. Присъединих се към усилията ѝ и затворих вратата, когато приключихме.

— Искаш ли да ми помогнеш да заздравя някои огради? — попита тя и се отправи към мястото на шофьора.

— Разбира се. — Свих рамене и заех мястото на пасажера.

Насочихме се към долната страна на пасището, където някои от горните греди на оградата бяха счупени.

— Проклетите коне ги прескачат — промърмори тя, когато започнахме да изваждаме материалите, които взехме с нас.

Докато бяхме заети с работата, слънцето грееше върху нас, карайки ни да се изпотим. Не можех да се удържа да не я погледна, когато тя спря и взе бутилка с вода от чантата, която беше приготвила. Косата ѝ беше вдигната, но някои кичури се бяха изплъзнали и бяха залепнали за кожата ѝ. Когато изпи първата си глътка, погледът ѝ срещна моя и ми се усмихна леко.

— Харесваш ли това, което гледаш? — Бореше се с усмивката, докато цитираше думите, които казах, когато я хванах да ме наблюдава.

За момент просто се взирах в нея и усмивката ѝ започна да избледнява, когато наклони главата си настрани. Тя беше зашеметяваща и осъзнах, че не исках да я напускам. Искях да бъде моя. Знаех, че това беше против всичко, което мислех, че искам, но мисля, че имах нужда Еди Джеймс да бъде моя. Преглъщайки, трудно си поех дълбоко въздух. Трябваше ли да ѝ кажа как се чувствах?

— Мисля, че започвам да си падам по теб, Еди. — Думите просто излетяха от устата ми и нямаше връщане назад.

Еди стисна очи и въздъхна. Това определено не беше реакцията, която очаквах.

— Съжалявам, Костюмар. Няма да те лъжа и да ти кажа, че нямам чувства към теб. Чувства, които са отвъд това, за което се бяхме съгласили. Но знам, че двамата с теб сме различни. Колкото и да ми се иска да разбера до къде биха стигнали нещата, знам, че това никога няма да проработи.

Замълчахме и се взирахме един в друг, и изгубих дар слово. Част от мен повярва, че тя бе права, но друга част не я интересувахе, че е права. Искях я. Искях тя да бъде моя. Но не исках да ѝ оказвам натиск, за да я принудя да бъде с мен.

Тя ме приближи бавно, сложи ръце върху гърдите ми, докато се взираше в очите ми.

— Твоя съм до деня, в който си тръгнеш... ако ме искаш.

Кимнах, неспособен да говоря.

— Нека единствено мислим за днес не за края на лятото. Става ли?

— Добре — казах дрезгаво.

След това тя ме целуна нежно и не можех да се спра да не обвия ръце около нея, и да я притисна до мен. Тя беше права. Може би ние имахме само лятото, но щях да изстискам всяка капка щастие от това.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

ЕДИ

Когато Костюмарят ми каза, че си пада по мен, сърцето ми подскочи. Но тогава осъзнах, че независимо от чувствата, които двамата изпитвахме, това никога нямаше да проработи. Аз нямаше да напусна фермата. Това беше моят живот и ако той останеше заради мен, в края на краищата щеше да ме намрази. Може би бихме могли да опитаме връзка от разстояние, но това никога не би продължило дълго. Значи това е, до края на лятото, независимо колко би било болезнено, Джон Уилсън щеше да напусне живота ми, оставяйки ме опустошена. Но точно сега, когато той беше тук, щях да изпия всяка капка, която можех. Щях да запамята всеки спомен, затова, когато той си тръгне, може би тези спомени щяха да ме задържат цяла, докато оздравея и продължа напред.

Прекарахме седмицата работейки и подготвяйки Нощен ездач за надбягването. Бяхме убедени, че ще се класира в топ три, затова се опитах да се успокоя.

Два дни преди да тръгна с Джоуи да закараме Нощен ездач и Костюмарят да замине за Ню Йорк, решихме да не излизаме и да си сготвим заедно вечеря. Преди няколко дни бях предизвикала Костюмаря да разгледа книгите ми и да намери една със сцена, която би искал да разиграем. Сигурно седеше от часове на пода на спалнята ми, преглеждайки страниците, опитвайки се да намери една, която да му харесва. Предполагаше се, че трябва да представи избора си след вечеря, за да можем да я осъществим.

— Е, какво измисли? — попитах го аз, докато той режеше кубчета краставица за салатата ни.

— Моля? — Преструваше се на незнаещ.

Извъртя очи.

— Книгата, Костюмар. Коя си избра?

— Ще видиш. Търпението е добродетел, госпожице Джеймс.

— Не мога ли поне да науча заглавието на книгата? — умолявах аз, изненадана колко въодушевена бях.

Костюмарят свали ножа, с който режеше, и ме притисна така, че гърбът ми бе опрян на плота, а тялото му ме притискаше отпред. Неговите невероятно кафяви очи светеха към моите и трябваше да прехапя устните си. Този мъж можеше да ме накара да се подмокрям само с поглед. Мислих да пратя по дяволите вечерята и да го помоля да ме вземе върху кухненския под. Но преди да мога да изложа молбата си, той ме целуна твърдо и страстно, езикът му навлезе дълбоко между устните ми. Стиснах тениската му в юмрук и му отвърнах, лакомо, давайки му да разбере точно колко силно го желаех.

Когато той се отдръпна, знаех, че бузите ми бяха станали розови, защото усещах горещината на кожата си. Давайки ми вълча усмивка, изпълнена с обещания за това, което планиваше тази нощ да ми даде, той се обърна, взе ножа и отново започна да реже краставицата, оставяйки ме все още опряна на плота, сгорещена и неспокойна.

— Дразниш ме — заплаших го аз, насилвайки се да се стегна.

След нашия разговор в деня, когато оправяхме оградата, нещата между мен и Костюмаря станаха приятни. Флиртувахме, държахме си ръцете и се гушвахме на дивана. Вече не спеше в стаята за гости, а беше в леглото ми всяка вечер. Беше невероятно.

Когато приключихме вечерята, след като измихме съдовете, Костюмарят ме инструктира да го изчакам във всекидневната, докато отиде да вземе избора си. Направих това, което каза, обезпокоена за това, какво бе намислил. Когато се върна, той държеше книгата зад гърба си, а върху лицето си имаше дяволита усмивка.

— Тази вечер ти ще четеш. Ако спреш и аз ще спра. Разбра ли?

Ухилих му се, докато любопитството впи нокти в мен. *Какво беше взел?*

Той ми подаде книгата вече отворена там, откъдето искаше да започна. Огледах страницата и захапах устни.

— Преди да започнеш се съблечи. Остави само бикините си.

Направих това, което ми каза и се съблякох. Когато свърших, вдигнах книгата и прочистих гърлото си.

— Готов ли си? — попитах нервно.

— Както винаги. — Той кимна, погледът му се сведе към гърдите ми, които сега усещах подут и тежки.

Арчър не беше като никой мъж, с когото някога съм била. Той имаше суров сексапил, излъчваше мъжественост, която вероятно щеше да ме свали на колене.

Спрях веднага четенето, за да погледна към Костюмаря, който вече беше свалил ризата си и започна да откопчава дънките си. Погледът ми остана в него по-дълго, отколкото смятах, но не можех да се сдържа. Той беше толкова дяволски секси.

— Продължавай — окуражи ме той.

Когато тази сутрин се събудих, никога не си бях представяла, че щях да стоя, на практика гола, пред Арчър Кинг, но ето ме тук. Влажна и готова за него.

— Докосни се, Кайла. Кажи ми колко влажна си за мен — нареди той и коленете ми почти се подкосиха под мен.

Погледнах нагоре към Костюмаря, докато той пристъпваше към мен. Когато беше само на сантиметър и малко, можех да усетя горещината, която се излъчваше от него в дрезгавия глас, с който ми каза:

— Докосни се, Кайла. Кажи ми колко влажна си за мен.

В момента бях толкова възбудена, че едва дишах. Но направих това, което ми каза. Ръката ми, която не държеше книгата, бавно тръгна надолу и се плъзна под дантелените бикини, докато пръстите ми не почувстваха топлата влага. Изхленчих от собственото си докосване, докато отърках клитора си с кръгови движения.

— По-добре да продължиш да четеш, ако искаш от мен да продължа — напомни ми Костюмарят. — Не спирай да се докосваш — добави той.

Очите ми, които едвам държах отворени достатъчно, за да чета, огледаха страницата, за да намерят мястото, където бях спряла. Продължих да се отърквам, оргазмът ми се надигаше, когато започнах отново да чета.

Направих това, което ми каза Арчър. Бях чувала от другите момичета в училище, че на него му харесва да наблюдава жените, които бе избрал, да се самозадоволяват. Мразех се, че правя това, за това, че се превръщах точно в една от многото негови любовници, но в този момент, щях да направя всичко, което ми кажеше.

Спрях да чета и отметнах главата си назад, когато първият ми оргазъм избухна в мен. Четенето на еротика и едновременно с това изпълнявайки я, беше едновременно изтезание и удоволствие.

— Продължавай — нареди Костюмаря.

С малко пресекващ глас продължих.

След като свърших от своята собствена ръка, Арчър застана зад мен, тялото му се притисна в моето. Усещах кожата си все едно по нея минаваше електричество там, където той се докосваше. Без да каже и дума, пръстите му хванаха бикините ми и ги разкъсаха.

Докато четях, Костюмарят последва инструкциите ми и когато разкъса бикините ми, аз стиснах краката си.

Сега бях гола, напълно изложена пред мъжа, от когото едновременно желях и се страхувах. Преглътнах трудно, докато той ме обръщаше, разкъсаните ми бикини бяха в ръката му. Погледът му заключи моя и аз прехапах устни, когато той повдигна униженото бельо до носа си и го вдиша дълбоко.

Трябваше да спра да чета. Непременно трябваше да го наблюдавам, докато го прави. Боже мили, беше секси. Той последва книгата дословно и когато вдъхна от бикините ми, затвори очи сякаш беше най-невероятното нещо, което някога бе правил. Леле. Просто...

леле. Никога не съм желала някого повече, отколкото в този момент желях него. Имах нужда да е в мен и имам нужда от него сега. Но знаех, че щеше да ме накара да чета, затова откъснах очи и отчаяно затърсих мястото, където спрях.

Арчър се усмихна дяволски към мен, преди да изръмжи:

— Миришеш толкова шибано сладко. Ще те погубя, Кайла.

Думите му бяха като изстрел на адреналин и преди да осъзная какво се случва, той ме насочи към дивана, насили ме да се огъна в кръста пред него, използвайки ръцете си, за да се подкрепя.

Преди да осъзная, Костюмаря беше зад мен, а дупето ми във въздуха, което напълно ме изложи пред милостта му. Изправих книгата между ръцете си и продължих.

Нямах много опит със секса и за момент си помислих, че може би Арчър щеше да проведе някаква анална игра.

Погледнах назад към Костюмаря с въпросително извити вежди. Той поклати глава и ми подсказа, че не това щеше да се случи.

— Не и засега, между другото — добави той.

Бях довольна, че отместих поглед от него, и той не можеше да види очите ми, които щяха да изскочат от главата ми. Реших да не го правя на въпрос. Това беше разговор за друго време.

Минутите минаваха, докато чаках нервно, чудейки се какво бе следващото, което ще направи Арчър. Внезапно, той плесна дупето ми и жилването, макар и малко болезнено, е също така абсолютно секси. Изскимтах, а той ми изшътка.

— Нямам търпение да те опитам, Кайла — изръмжа Арчър, падайки на колене директно зад мен, ръцете му сграбчиха дупето ми, стисна го здраво, докато лицето му се притисна между бузите ми.

О, Боже. Неговият нос е...

Мислите ми или несигурността изчезна, докато езикът му започна да гали и засмуква клитора ми, а носът му се оказваше точния натиск върху ануса ми.

Костюмарят беше на точното място, лицето му беше точно там, където бе и на Арчър. Въпреки че за разлика от Кайла аз нямах никакви резерви за това. Усещането беше адски невероятно. Ръцете му стискаха здраво дупето ми и той ме стискаше леко, докато забиваше езика си в мен. Затворих очи, стенания излизаха от устата ми, докато оргазмът ми отново нарастваше. Бях толкова близо... почти бях там, когато той внезапно спря.

Обърнах главата си към него, агонията ме заливаше, докато бях почти стигнала до оргазма си и видях, че ме наблюдаваше.

— Защо спря?

— Защото ти спря да четеш.

— Сериозен ли си? — казах аз. — Знаеш ли колкото е трудно да се опитвам едновременно да чета и да свърша?

— Продължи да четеш — пренебрегна въпроса ми той.

Със стон намерих мястото и продължих. Всъщност, се върнах малко назад, за да може да започне отново.

Когато отново стигнахме, където трябва...

— О, Боже, Арчър — изстенах и тогава това се случи. Оргазмът ми експлодира и изплаках. Арчър не спря, докато тялото ми не се успокои и се отпусна върху дивана. Когато се отдръпна, аз се раздвижих, за да стана, но той ме натисна обратно назад.

— Все още не съм свършил с теб.

Гласът му беше дрезгав и богат на обещания за дяволити неща. Времето минаваше, дупето ми беше във

въздуха, очаквайки следващия му ход, и когато отново го усетих зад себе си, затворих очи, молейки се да ме вземе.

С тази мисъл, той се гмурна в мен. Бях толкова влажна, готова за него, че той се плъзна лесно, но навлизането му ме накара да изпискам, изпълването беше такъв шок.

— О, мамка му... Кайла — изсъска Арчър, докато ръцете му стискаха здраво бедрата ми.

В момента, в който Костюмаря влезе в мен, изстенах и не можах да удържа:

— Благодаря ти — което излезе от устните ми като шепот.

Костюмарят изръмжа и след секунди успя да изрецитира Арчър, но можех да кажа, че му костваше усилие, а той дори не беше този, който се опитваше да чете проклетата книга, докато прави това. Той не се движеше и осъзнах, че няма да го направи, докато не продължа. Да поговорим за издръжливост?

Арчър излезе бавно, докато само върхът му беше в мен, преди да се блъсне обратно в мен. Никога нищо не бях чувствала толкова добре. Тласъците му се засилваха, но всеки един беше силен, блъскайки се в мен, достигайки толкова надълбоко в мен, че коремът ме заболя. Но се чувствах невероятно. Арчър продължи да прави това, докато се изгубех в още един оргазъм, след това тласъците му станаха по-бързи и той се освободи в мен.

Хвърлих книгата, докато Костюмаря се тласкаше в мен. Ако отново спреше, заклевам се, щях да го убия. Повдигнах едната си ръка, за да се хвана са гърба на дивана, опитвайки се да застана по-сигурно. И двамата стенехме и ръмжахме, и докато оргазмът ми се разгърна, същото се случи и с него и двамата свършихме заедно. Пръстите му се забиха в мен и аз отчаяно се задържах, въпреки желанието ми да се срина с лице върху възглавниците на дивана.

— Мамка му, Еди — дишаше тежко той.

Ръката му за момент внимателно разтри гърба ми надолу, преди да се оттегли. Издърпа ме нагоре, обви ръце около мен, докато внимателно целуваше врата ми и рамото. Наклоних главата си на една страна, за да му предоставя по-лесен достъп.

— Душ?

— Вана — отговорих.

Той ме поведе към банята и пусна водата, докато аз наблюдавах, оценявайки тялото му. След като направи точната температура и сложи тапата, той ме вкара във ваната и ме настани между краката си. В началото не си казахме много, но знаех, че изглеждах нелепо, защото не можех да спра да се усмихвам.

— Това беше невероятно — най-накрая казах аз, нуждаейки се да разбия тишината.

— С теб винаги е невероятно — прошепна в ухото ми той. — Нервна ли си?

Питаше ме за надбягването.

— Малко, но мисля, че той е силен кон и ще се справи добре.

— Съгласен съм.

— Ами ти? Нервен ли си дали ще преминеш Бар?

Той взе гъбата и я намокри с вода, преди да я вдигне до врата ми и да я изстиска.

— Не точно. Добър съм във вземането на тестове, но ако се проваля, трябва да изчакам шест месеца, преди отново да е явя.

Главата ми се отпусна на гърдите му, докато ме миеше.

— А интервютата?

— Почти на деветдесет процента съм убеден, че няма да получа нито една от позициите в Ню Йорк, но това ще е добра практика за други интервюта.

— Мисля, че ще получиш поне една.

— О, така ли? — изсумтя той.

Обръщайки се, го възседнах, доколкото можах, в тази тясна вана.

— Ти просто трябва да споделиш с тях всички свои зашеметяващи атрибути.

— Освен тези в дипломата ми за адвокат? — каза той със самодоволна усмивка.

— Разбира се.

— И какви атрибути би трябвало да споделя с тях, госпожице Джеймс?

— Е... ти си забавен.

— Такъв съм — съгласи се той наперено.

— И си сръчен. Можеш да поправяш четириколесни и огради.

— Това определено е необходимо в адвокатска кантора — пошегува се той.

— И ти си наистина твърд... — Поех пенисът му в ръката си, който вече бе еректирал, и бавно го разтрих, докато удължавах последната си дума. — ... задник, който наистина знае, как да свърши работата.

Той изсъска тихо, преди да каже:

— Простете, госпожице Джеймс, но мисля, че вие сте пристрастна.

— Може би съм — отговорих тихо и се засмях, когато го пъхнах в мен.

— Наистина пристрастна — изстена той, докато ръцете му захлупиха мокрите ми гърди.

И точно така свърши нашата вечер заедно, преди да легнем на леглото и да се унесем в сън.

* * *

На следващия ден с Джоуи оправихме всичко, надявайки се, че в наше отсъствие, те щяха да се грижат за нещата. Беше ми трудно да напусна фермата за толкова време и то когато аз бях тази, която управляваше и беше отговорна за всичко, но Триш и Глен бяха с мен от дълго време и знаех, че ще се справят.

— Нервна ли си? — попита Джоуи, докато натоварвахме пикапа.

— Да — признах. — Но мисля, че той ще заеме място. — Кръстосах пръстите и на двете си ръце и вдигнах глава към небето. — Моля те, Боже, нека заеме място — помолих се аз.

— Той ще се справи добре. — Костюмарят се усмихваше, докато приближаваше отзад. Докато двамата с Джоуи вкарвахме нещата в ред, той бе почистил боксовете. Тениската му бе плувнала в пот, косата му бе разрошена и стърчеше на всички страни. Знаех, че мрази да работи

във ферма, но, по дяволите, изглеждаше доста добре, докато го правеше. Между краката ми се появи болка и той сигурно забеляза това, защото ми намигна. Това единствено накара болката ми да стане по-силна.

— Трябва да отида да взема седлата — извини се Джоуи и разбрах, че той все още беше ядосан на костюмаря. Нямаше причина да бъде, знаех, че се притесняваше за мен, но ми се искаше да смекчи отношението си.

— Все още не е най-големият ми фен — забеляза Костюмарят.

Усмигнах му се извинително.

— Просто е загрижен за мен. Ще го преодолее.

— Да, може би, когато си замина — изсумтя Костюмаря.

Повдигна ръка, прокара я през косата си и аз забелязах, че имаше голяма рана на палеца си.

— Какво се е случило?

Взех ръката му и я разгледах.

— Ъ, не знам. Добре е. Дори не боли.

— Ще отида да взема неоспорин и лепенки.

— Е, добре е.

— Не, трябва да го покрием, преди да се инфектира. *Ти* изравяш с лопата конски фъшкии, забрави ли?

— Имаш право — засмя се той.

— Сега се връщам.

Влязох в офиса единствено, за да открия, че комплектът за първа помощ се нуждаеше да бъде попълнен. Пробяхах до къщата, до шкафовете в банята за това, от което имам нужда, и точно когато сложих всичко на пода, някой почука на входната врата. Грабнах шише с пероксид и марля, защото това беше всичко, което успях да открия, и забързах да отговя вратата.

Когато я отворих, млада жена, около моята възраст, с руса коса и сини очи, се загледа към мен. Беше облечена в три четвърти къси панталони в цвят каки и синя риза без ръкави; безупречен идеален тоалет.

— Ъ, здравейте — каза тя. В идеалните си дрехи изглеждаше като модел на Дж. Крю, а аз изглеждах като някое от Уолмарт с мръсните си дънки и потник. Стиснах марлята и шишето с пероксид към гърдите си, чувствайки се неловко.

— Здравейте. — Усмихнах се с неудобство. — Мога ли да Ви помогна?

— Ъ, да. Аз съм Ейнсли. — Каза името си и замълча, сякаш изчакваше да види дали щях да разпозная името й, или не. Изобщо нищо в мен не зазвъня.

Несигурна какво да правя, аз се представих:

— Аз съм Еди.

Протегнах ръка и тя я загледа за момент, разтърси я и я пусна бързо, сякаш докосвайки ме щеше да се изцапа.

— Приятно ми е да се запознаем. — Тя кимна и се обърна да огледа фермата, преди погледът й да срещне моя. — Това ферма за коне ли е? — попита тя, сбръчвайки веждите си.

— Такава е. Тук тренираме коне.

— Това твоята ферма ли е?

— Да — кимнах.

— Съжалявам. — Тя поклати главата си, сякаш искаше да разсее някаква мъгла в нея. — Джон не би ми казал, че през лятото ще работи във ферма. Той тук ли е?

Страх започна да се надига в стомаха ми. Кое беше това маце?

— В момента е долу при конюшните. Искате ли да влезете? — предложих за, въпреки че не исках да го правя.

Отстъпих назад и й дадох път да мине покрай мен, а стомахът ми се присви. Възможно ли е това да е неговата приятелка? Възможно ли е да ме бе излъгал?

Внезапно всички тези съобщения, която беше получавал и той ги беше пренебрегвал пред мен или отговаряше бързо, получиха своето обяснение. *По дяволите*. Преглътнах обратно топката, която се формираше в мен и опитах да се успокоя. Привързвах с изводите и правих предположения. *Успокой се, Еди*.

След като затворих вратата, показах кухнята на Ейнсли и й предложих да седне около кухненската маса.

— Може ли да ти предложи кафе или студен чай? — попитах аз, докато слагах марлята и пероксида върху кухненския плот.

— Вода, моля — отговори тя и се усмихна. Извадих чаша от шкафа и когато тя ме видя, попита: — Имате ли бутилирана?

Устоях на желанието да извъртя очи. *Сериозна ли беше?*

— Страхувам се, че не.

— Тогава благодаря. Не искам нищо.

Оставих чашата и седнах с нея около масата.

— Е, значи Джон живее тук?

— Да — отговорих протичко.

— И това е твоята къща?

— Така е — отговорих, борейки се да скрия раздразнението си.

— Е... значи той живее тук? С теб? — попита тя и присви очите си към мен.

Игнорирах въпроса ѝ и попитах:

— Е, ти и костюмарят сте... приятели?

Това беше коварно, Еди. Не успях да се сдържа. Трябваше да знам.

— Костюмарят? — попита тя.

Поклатих глава.

— Съжалявам. Това е нещо като негов прякор. Вие сте приятели с Джон?

— Повече от приятели — кимна тя. — Но си взехме почивка за лятото, след като трябваше да замине и решихме да се срещнем отново, и да видим как са нещата. Предполага се, че ще се видим следващата седмица, но просто не можех да чакам. Толкова е трудно да съм далеч от него. Разбира се, говорим си почти всеки ден, затова имам чувството, че ще продължим точно от там, където оставихме нещата.

Сърцето ми буквално потъна от думите ѝ. *Беше* ме излъгал. Гняв и болка се завъртяха в мен, но нямаше да ѝ позволя да го види. Отказвам да го направя.

— Знам, че очаква с нетърпение да си тръгне, затова съм сигурна, че ще е щастлив да те има отново.

Защо казах това? Защото това беше шамар в лицето ми, такъв, от който очевидно имах нужда. Докато Костюмарят беше тук, правеше любов с мен, казваше ми, че си пада по мен, той е държал Ейнсли на заден план, за когато се прибере у дома. Не мога да повярвам, че е планирал да спи с нея следващата седмица, докато е в Райли. Как би могъл да ми причини това?

— Сигурна съм — тя се засмя, докато погледът ѝ оглеждаше кухнята ми, отвращението ѝ беше ясно изписано на лицето. — Това не е точно неговият начин на живот.

Трябваше да се усмихна самодоволно. Очевидно тя не знаеше, откъде идваше той или как беше израснал. Но хуморът бързо се стопи, когато осъзнах колко права бе тя. Костюмарят беше взел конкретно и прямо решение да се отдалечи от този начин на живот. Той искаше луксозна работа, луксозна жена и луксозен начин на живот, а това беше доста далеч от всичко, което бях аз. Мразех колко опустошена се почувствах в момента и най-лошата част бе, че можех да виня единствено себе си. Не трябваше никога да се забърквам с него по този начин. Знаех, че не бях от типа чукай-бягай, и сега бях наранена, защото се заинтересувах от него. Ако трябваше да бъде частна, бях *повече* от заинтересувана от него.

Входната врата се отвори и се изправих, столът ми изскърца по пода, докато го правех.

— Еди, скъпа! Къде е моят лейкопласт, жено? — пошегува се Костюмарят, докато идваше към кухнята, замръзвайки веднага, когато забеляза Ейнсли. На лицето му се изписа, *о, мамка му*, докато погледът му се движеше между двете ни.

— Джон. — Ейнсли буквално скочи от стола и го прегърна, отдръпвайки се веднага, когато осъзна колко потен бе. — Подгизнал си — посочи тя очевидното, докато оглеждаше ризата си, за да види дали не е полепнала по нея пот.

Костюмарят не каза нищо, вместо това се взираше в мен. Поклатих глава и се усмихнах горчиво.

— Беше ми приятно да се запознаем, Ейнсли — най-накрая успях да кажа аз. — Надявам се двамата да си прекарате добре времето, когато бъдете в Райли следващата седмица. — Погледнах към костюмаря, показвайки му, че знаех каквото знаех. Грабнах пероксида и марлята от плота и ѝ ги подадох. — Има наистина доста неприятно порязване на ръката си, може би, би могла да го превържеш? Трябва да се върна обратно в конюшната.

Тя взе нещата от мен и устата ѝ се присви. Не ѝ допадна идеята да се прави на медицинска сестра. Костюмарят прокара длан по лицето си, докато напусках.

Докато отварях входната врата, за да изляза, чух Костюмаря да казва:

— Какво правиш тук?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

КОСТЮМАР

Разбира се, че това ще се случи. Не мога да повярвам, че наистина бях изненадан. Ейнсли от седмици взривяваше телефона ми и предполагам, че моите по-малко ентусиазирани отговори бяха довели до този отчаян ход. Толкова силно исках да изтичам след Еди и да се опитам да обясня, но не можех. Първо тя трябваше да се успокои. Не можех да си представя в момента какво минаваше през главата ѝ. Второ, трябваше да приключа нещата с Ейнсли веднъж и завинаги.

— Какво правиш тук? — попитах аз, докато тя сядаше около кухненската маса, поставяйки пероксида и марлята пред себе си.

— Мислих да те изненадам — усмихна се широко тя. — Липсваше ми. Не знаех, че ще робуваш цяло лято във ферма. Каза ми, че си на стаж.

— Предполагаше се, че ще се видим след няколко дни — посочих аз.

— Знам, но вече бях планувала да те изненадам, преди да се уговорим.

— Откъде взе адреса?

— От Паркър, разбира се — изкикоти се тя. — Бих могла да те попитам, но тогава щях да разваля изненадата. Липсваше ми...

— Ейнсли, не трябваше да идваш тук — прекъснах я аз.

— По телефона ти беше толкова неясен и отчужден. Просто исках да те видя и да съм сигурна, че всичко е наред. Че ти си наред. — Тя леко се намръщи. — Добре ли си?

Не. Това беше истинският отговор. Не само, че се борех с онези чувства към Еди, за които и двамата се бяхме съгласи ли, че няма да доведат до нищо повече, а сега я бях и разстроил. Мисълта, че я бях наранил, ме убиваше.

— Може би е добре, че дойде — казах аз. — Слушай. Трябва да поговорим.

— Знаеш ли, баща ми каза, че можем да отидем в крайбрежната му къща за уикенда за Деня на труда. До тогава тук ще си приключил, нали? — пренебрегна ме Ейнсли.

Седнах до нея и взех ръцете ѝ в своите.

— Ейнсли, времето, което прекарахме разделени, ме накара да осъзная, че не сме съвместими. Точно затова поисках да се срещна с теб следващата седмица. Съжалявам, че не ти казах по-рано, но не исках да го направя по телефона.

Може би бях задник, че чаках толкова дълго да ѝ кажа, че няма шанс да се съберем отново, но не исках да го направя по начина, по който се бе отнесъл бившият на Еди. Заклевам се, че щеше да ми хареса да ритна този мъж в топките, заради това, че я бе наранил.

— Джо, нямаш предвид това. — Очите ѝ омекнаха. — Ние си прекарваме добре заедно. Чаках те цяло лято. Не съм била на нито една среща. А ти... срещнал ли си някого?

Поех дълбоко дъх. Нямаше да я лъжа. Вместо това я погледнах многозначително, тя кимна, докато на лицето ѝ се изписа отвращение.

— Това мръсно, конско момиче? Ти шегуваш ли се с мен?

Борейки се с желанието да я ударя, заради обидата към Еди, казах:

— Ейнсли, никога не сме се съгласявали, че няма да се срещаме с други хора. Всъщност, бях достатъчно ясен, че ако срещнеш някого ти *трябва* да излезеш на среща.

Твърдението ми попадна в глухи уши.

— Чукаш ли конското момиче? Белият боклук от конската ферма?

— Ейнсли. — Стиснах зъбите си, за да се опитам да задържа самоконтрола си. Не можех да ударя жена, но наистина исках да видя как Еди рита снобския ѝ задник. Еди беше най-красивата личност, която познавах и да чуя какво говори Ейнсли за нея, беше жестоко и невярно, което накара кръвта ми да заври. — Бих искал да приключим дружески и да си останем приятели, но ако те чуя да казваш още нещо обидно за нея, ще те изхвърля от къщата върху задника ти.

Очите ѝ се разшириха шокирано, изправи се бързо, бутвайки стола зад себе си.

— Избираш нея пред мен?

— Ейнсли, не прави това. Срецахме се само два месеца. Не е като да сме били заедно с години.

— Майната ти, Джон! — извика тя. — Надявам се раната ти да се инфектира, а ръката ти да изпадне! Пожелавам ти щастлив живот с твоята конска курва!

След тези си думи тя изскочи от къщата и влетя в колата. Наблюдавах я как изхвърляше чакъл надолу по алеята, вдигайки прах, откъдето минаваше.

— Е, това мина добре — въздъхнах аз, докато почесвах главата си. Ейнсли можеше в момента да ме мрази и в червата си, но най-малкото знаех, че това беше правилното нещо, което да направя. Тя не беше жената за мен. Сега беше време да се изправя пред Еди и не гледах с нетърпение на това.

* * *

Не си направих труда да се превържа. Нищо не беше по-важно от това да намеря Еди и да обясня шибаното недоразумение. Беше на пистата и упражняваше кобила. Достигайки до вратата, тя точно завършваше обиколката. Хванах юздите, задържайки коня, за да може да слезе.

— Еди, аз...

— Имаш ли нещо против да я върнеш в бокса й? — прекъсна ме тя. Беше бясна, но се преструваше, че не е.

— Слушай, моля те, може ли да поговорим?

— За какво да говорим, Костюмар?

— Знам, че си бясна и искам да обясня.

Тя поклати глава и се отдалечи. Дръпнах кобилата и я последвах, но тя влезе в офис стаята и затръшна вратата.

— Триш, може ли да ми помогнеш?

— Вие двамата сте такава бъркотия — каза тя, докато поемаше юздите и отведе коня. *Беше права за това.*

Когато влязох в стаята, Еди беше зад бюрото си, преструвайки се, че чете документи.

— Тя е хубаво момиче, Костюмар. Изглежда подходяща за теб.

— Какво означава това? — Потрепнах от гнева в гласа й.

— Тя е перфектна и красива, и скъпа. — Еди изговори всяка дума все едно я разболяваше. — Предполагам, че ти просто мизерстваш за лятото, нали?

Гневът ми се разгоря заради думите ѝ.

— По дяволите, Еди! — извиках аз. — Не смей, по дяволите, да казваш това!

— И защо не? — попита спокойно тя. — Искам да кажа, аз съм олицетворение на всичко, от което си избягал, а тя е точно типа жена, която искаш в своя *бленуван* свят.

— Нищо не знаеш за това, което искам — изсъсках гневно. Исках нея и никога не можех да я имам. Тя беше всичко. Исках да я вдигна и да я разклатя, докато дойде на себе си, но отстъпих назад, дистанцирайки се.

— Очевидно, тя не знаеше и едно шибано нещо за теб — каза тя и погледна към мен. — Не и откъде си или как си станал, такъв какъвто си. Кажи ми, изобщо някой познава ли те, Костюмар?

Беше права. Никога не бях казвал на Ейнсли за семейството си. Дори и Паркър знаеше неясни подробности. Еди беше първият човек, освен дядо ѝ, с когото бях говорил от години за миналото си.

— Да — отговорих честно аз. — Ти ме познаваш.

Погледите ни се срещнаха за момент, преди да отклони своите.

Тя поклати глава и въздъхна:

— Не съм сигурна в това.

Еди се зае с документите, които бяха разхвърляни навсякъде и си спомних, че трябваше да ѝ кажа нещо.

— Срещал съм се с нея два месеца и се съгласихме да се разделим през лятото.

— Намеквайки, че ще се съберете заедно след лятото. — Тя ми хвърли бърз поглед и се върна към документите в ръцете ѝ.

— Не. Съгласихме се, че ще говорим в края на лятото и да видим къде се намираме. Но скоро след като пристигнах тук знаех, че това никога няма да стане. Не исках да бъда с нея.

— Тогава защо тя продължава да мисли, че двамата ще се съберете отново? Тя каза, че си говорите всеки ден и че имате насрочена среща за следващата седмица. Тя ли е този, който ти изпраща съобщения и обаждания, които игнорираше пред мен?

Изправих се и разтърках лицето си. Справях се доста зле. Наистина зле.

— Да, но винаги тя се обаждаше и ми изпращаше съобщения.

— Защо не ѝ каза да спре? — изкрещя Еди, докато захвърли документите, които държеше и се отпусна назад в стола си. Мразех колко секси изглеждаше, когато беше ядосана. — Хайде, Костюмар. Или просто нямаш достатъчно топки, за да го направиш?

Внезапно и аз се ядосах. Зная, че трябваше да ѝ кажа, но с Ейнсли се опитвах да не бъда тотален задник.

— Заради теб! — изстрелях аз.

— Какво заради мен? — попита тя с отвращение.

— Защото това красиво момиче ми каза за онзи шибан задник, който е приключил нещата с нея с телефонно обаждане и как това я е смачкало. Не исках да бъда *този* задник. Затова, когато и да ми се обаждаше Ейнсли, аз ѝ отвърях, просто приятелски. Знаех, че ще я видя идващата седмица и да приключа с това.

Заради крещенето дишах тежко, но стоях пред бюрото ѝ, очаквайки я да каже нещо. Очите ѝ се стрелнаха към ръцете, които бяха склучени в скута ѝ, и почти можех да видя как гневът се оттичаше от нея. Думите ми я бяха достигнали.

С дълбоко вдишване тя се наведе напред и вдигна отново документите си, казвайки:

— Не биваше дори да разпитвам за това, Костюмар. Не е моя работа.

Думите ѝ ме смазаха и още веднъж разгоряха пожара в мен. Бях толкова уморен от това да танцувам около чувствата ни. Не можех да издържам повече. Заобиколих бюрото, издърпах я да стане, очите ѝ се разшириха, докато взимах документите от ръцете ѝ и ги пуснах на пода.

— Стига с тези глупости — изръмжах аз. — Знам, че си ми бясна, но недей се дръж така, сякаш не си наранена или не ревнуваш.

— Ревност? Какво право имам аз, за да ревнувам? — засмя се високомерно тя.

— Знаеш, че имаш — захапах я аз.

— И откъде знаеш, че ревнувам?

— Мога да го видя в очите ти. Бясна си, че друга жена ме желае, или ме е имала преди.

Тя повдигна брадичката си с негодуване.

— И какво те направи такъв експерт по отношение на ревността?

Ръцете ми все още държаха слабите ѝ ръце, но тя не се опита да се освободи хватката ми. Знаех, че не искаше да признае, че е дяволски бясна заради появата на Ейнсли. Да признае, че ревнува, означаваше да говорим за чувствата, които не се предполагаше, че имаме. Но тя *щеше* да го признае пред мен. Точно сега. Имах нужда да знам, че се интересува от мен толкова силно, колкото аз имам нужда от следващия си дъх. Наведох се, доближавайки устата си на милиметри от нейните и прошепнах:

— Не ме лъжи, Еди.

— Защо си мислиш, че лъжа? — прошепна тя, очите ѝ се взираха в устата ми. Отказът ѝ да ме погледне изпрати гнева през мен като куршум.

— Защото е така — наместих тялото си срещу нейното и дръпнах опашката ѝ назад, за да могат очите ѝ да срещнат моите. Не се бореше, вместо това тялото ѝ прилепна по моето. — Защото аз адски ревнувам всеки път, когато те видя с онзи задник Дирк. Всеки път, когато те докосне или ти се усмихне, аз искам да го убия. И тази глупост за това как не се предполага да ме интересува, е безумна. Интересува ме, Еди. По дяволите, адски ме интересува и повече не мога да се преструвам, че не е така. Точно сега, за това лято, ти си моя и аз съм твой. Ти го каза. Затова не се преструвай, че не те интересува, или не казвай, че нямаш право да ревнуваш.

— Костюмар — дишаше на пресекулки, а устните ѝ се разтвориха, сякаш ме приканваше за целувка.

Устата ми се разби в нейната и двамата се впихме един в друг. Пенисът ми беше толкова твърд, че болеше, и бях толкова ядосан от нуждата да я имам, да ѝ покажа как се чувствам. Имах нужда да почувства колко ядосан ме караше да се чувствам, мислейки, че не я интересува. Знаех, че е грешно и знаех, че е права относно границите, но майната му на всичко. Ние ще си съставим свои собствени правила. Това, което правехме не беше обикновено, и заради това не можеше да приеме обикновени правила или очаквания.

— Имам нужда от теб точно сега — изръмжах аз, докато я обръщах с лице към бюрото. Ръцете ми се пресегнаха и откопчаха дънките ѝ, преди да ги сваля. — Това ще бъде силно — обещах аз,

докато я бутах върху купа хартия, ръцете ѝ се пресегнаха към ръба на бюрото, за да се задържи на място.

След като откопчах дънките си, наместих главата на члена си на входа ѝ и разтрих перфектното ѝ дупе. Косата ѝ беше разрошена от работата и изпотяването от жегата през целия ден; кичури бяха залепнали по кожата ѝ. Гърбът на дрехата ѝ беше леко влажна от пот. Обичах колко красива беше, когато дори не се и опитваше.

— Кажи ми, че ме искаш — наредих ѝ аз, докато прокарах дължината си между краката ѝ, дразнейки влажните ѝ гънки.

— Моля те, Костюмар. Искam те. Моля те — каза тя.

— Кажи ми, че те е грижа — настоях аз. Имах нужда да чуя признанието, че тя подлудяваше също както и аз. Да, всичко това щеше да свърши, но точно сега, имам нужда да зная, че я убива да мисли за това. Убива я да мисли за мен с друга жена.

— Грижа ме е. Не искам, но е така — изхленчи тя и това бе всичко, от което се нуждаех.

Потопих се в нея, наслаждавайки се на нейната стегнатост, докато влизах в нея отново и отново. Ръцете ми хванаха бедрата ѝ, докато се тласках в нея и тя хвана бюрото, за да ни задържи. Старото дърво на бюрото скърцаше в знак на протест с движенията ни, докато стоновеите на Еди ставаха все по-силни и по-силни. Ударих дупето ѝ силно и това я освободи. Тя изплака високо, докато тялото ѝ се стегна, поглъщайки моето собствено освобождение, което я изпълни.

Тя се свлече на бюрото, дишайки тежко, а аз останах в нея. Виждайки я такава, току-що чукана и задоволена, накара члена ми отново да потрепне. Но зачервеното място на дупето ѝ, там, където я бях ударил, накара гърдите ми да се издуят. *Моя.*

Внимателно излязох и се закопчах, преди да ѝ помогна да стане, опитвайки се да вдигна дънките ѝ нагоре, което беше трудно. Не беше лесно да вдигнеш дънки над потна кожа. Когато беше напълно облечена, я обърнах с лице към мен.

— Съжалявам, че не ти казах за Ейнсли. Но ти се кълна не съм бил с нея и щях да сложа край следващата седмица.

Тя внимателно погали лицето ми и ми се усмихна тъжно.

— Да бъда с теб беше най-хубавото нещо, но колкото повече продължава, толкова по-трудно ще е да не позволявам на чувствата ми да вземат най-доброто от мен. Но дори знаейки това, не мога да спра.

Наведох челото си срещу нейното и вдишах:
— Знам.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

КОСТЮМАР

— Той се класира трети! — Еди на практика го изпя, когато вдигнах телефона. Извиках триумфиращо и си спечелих няколко лоши погледи от хората, които седяха около мен в ресторанта, в който бях.

— Знаех, че ще се класира, скъпа, това е страхотно!

— Искан ми се да беше тук, Костюмар — добави тя. — Имам чувството, че това беше победа и за двамата ни. Ти наистина ми помогна да продължа с това през последния месец.

— Всичко това е заради теб, Еди. И на мен ми се искаше да бъда там. — Мразех това, че го пропуснах. Щеше да ми хареса да видя лицето ѝ, когато Нощен ездач е пресякъл линията. Но трябваше да се подготвя за Бар, защото ако се провалях, щяха да минат месеци, преди да се явя отново.

— Ти готов ли си за... — Тя спря и чух мъжки глас отзад да я пита нещо. — Просто кажи на Джоуи и Ники, че си тръгваме след два часа — отговори Еди на някого, преди отново да се обърне към мен. — Съжалявам.

— Кой беше това?

Тя замълча за момент и с мек глас каза:

— Дирк. С Ники дойдоха на състезанието и да празнуваме.

Стиснах зъби при мисълта, че този задник беше с нея, когато аз не можех, но ухапах езика си. Когато напуснахме офиса и двамата оставихме ревността да спадне. И двамата знаехме как се чувства другият, но също така разбирахме, че трябва да сдържаме неприятните чувства.

— Да празнувате? Видя ли, всички са знаели, че Нощен ездач ще победи.

— Не за надбягването. — Тя замълча. — Днес е рожденият ми ден.

— Наистина ли? — Почувствах се като огромен глупак. Никога не бяхме обсъждали рожденият дни. — Не знаех, Еди. Съжалявам.

— Не съм ти казала. Всичко е наред.
— Това означава, че трябва да ти купя подарък.
— Да не си посмял, Костюмар. Сериозна съм. Без подаръци. Обещай ми.
— Наистина ли? Защо не?
— Защото, това би било... прекалено — отговори меко тя и сърцето ми потъна. Тя имаше предвид, че би станало прекалено сериозно. — Обещай ми.
— Обещавам — промърморих недоволен.
— Готов ли си за утре? — промени бързо темата тя.
— Да. Мисля, че ще се справя. Просто съм малко нервен.
— Ще се справиш страхотно — каза тя и можех да чуя, че наистина го вярва.
— Знам, че е в последната минута, но защо не дойдеш в Ню Йорк с мен? Искам да кажа, можем да празнуваме твоя рожден ден и успешно да се представя на двете интервюта.
— Ъ...
— Само за почивните дни, Еди. Триш и Джоуи може да се справят, докато се приберем и аз ще платя всичко.
— Добре — съгласи се колебливо тя. — Но ще платя за себе си. Може ли да поканя Ники? Разбира се тя ще плати за себе си.
— Да. Приятелят ми Паркър също ще бъде, така че тя няма да се чувства като трето колело.
— Добре. Звучи страхотно!

* * *

Когато пристигнахме в Ню Йорк една седмица по-късно, Ники и Еди вървяха ръка за ръка и ме наблюдаваха как събирах багажа.
— Остави ли нещо в Холи Спрингс, Ники? — попитах аз, докато измъквах един от нейните големи куфари от лентата за багаж.
— Знаех, че слагам багаж за двама — каза небрежно тя, а очите ми се стрелнаха към Еди, която се взираше с широко отворени очи към Ники.
— О, Боже, Ники! Ти си бременна? Кой е бащата? — Еди буквално извика, докато удряше рамото на Ники.

Ники веднага даде на заден и направи няколко крачки далеч от Еди.

— Какво, по дяволите? Кой е казал нещо за бременност?

— Ти каза, че слагаш багаж за двама. — Еди вдигна два пръста, за да акцентира думите си.

Ники извъртя очи драматично и се засмя.

— Не съм бременна! Имах предвид, че нося багаж за теб и мен, Еди. Знам, че няма да донесеш почти нищо, в това малко ръчно нещо. А това, което си донесла, вероятно няма да е подходящо за никой клуб.

Еди издиша шумно и раменете ѝ се отпуснаха, когато напрежението я напусна.

— Слава Богу. Изкара ми ангелите — отговори тя и започна да се кикоти.

— Момиче, трябва да бъде канонизирана, ако бях бременна. Искам да кажа... кой да си помисли? — засмя се Ники, докато се обръщах към лентата на конвейера, за да взема другия ѝ куфар.

— Един ден ще бъдеш прекрасна майка, Ник, просто сега...

— Знам, Еди. Знам — прекъсна я Ники.

Точно тогава, телефонът ми иззвъня, показвайки ми, че бях получил съобщение. Отворих го и видях съобщение от Паркър, който ми даваше да разбере, че е отвън и ни очаква.

— Превозът ни пристигна — казах аз, докато слагах и последния багаж в количката и я забутах към изхода.

Когато излязохме, видях Паркър да стои до черен Линкълн, ръцете му бяха кръстосани и се взираше в пространството.

— Задник! — извиках и той веднага се обърна. Забърза към мен, за да ми помогне с количката, но когато ме достигна, очите му попаднаха на Еди и Ники.

— Тх — успя да каже. Не можеше да откъсне очи от тях.

— Хей, здрасти, как сте, обикновено това служи за поздрав — казах сухо.

— Забрави „задник“ — отговори той и двамата се засмяхме, здрависвайки се.

— Паркър, това са Еди и Ники. Дами, това е задник.

— Благодаря — изсумтя той. — Приятно ми е да се запознаем, дами.

Ники изглеждаше също толкова заинтригувана от Паркър, както и той от нея. Получи се неловък мълчалив момент, докато двамата просто се вираха един в друг. Еди ме погледна с кос поглед, затова прочистих гърло, за да разруша транс им.

— Тръгваме ли? — попитах аз.

— Ъ, да. Оттук.

Паркър поклати глава и ми помогна да закарам количката до колата.

След като Паркър ми помогна да натоваря багажа в багажника, ни закара до апартамента на чичо си. Той бе приличен размер, две спални, със страхотна гледка. Грег Хейс, чичото на Паркър, пътуваше много. Беше специалист по международно право и рядко си беше у дома, затова нямаше нищо против да ни позволява да отсядаме в апартамента му, когато бяхме в града.

Изпихме няколко питиета, преди да се разделим, за да се преоблечем. Еди и Ники щяха да споделят една стая, а аз щях да съм на дивана, докато Паркър ще заеме голямата спалня. Мразех това, че нямаше да спя с Еди, но не можех да оставя Ники върху дивана.

Докато с Паркър чакахме момичетата... *за цяла вечност...* изпихме по шот текила.

— Е, Ники изглежда доста приятна — отбеляза небрежно той, докато гледахме през прозореца към небето над Ню Йорк.

— Леко — казах сухо.

Той ме сръза с поглед, който казваше *какъв си глупак*.

— Добре. Тя е адски секси. Каква е работата при нея?

— Не мисля, че се среща с някого и Еди мисли, че е страхотна. Участва в конкурси за красота и подобни — измъкнах се аз.

— Значи е сама?

— Да — кимнах. — Доколкото знам.

— Значи, ти казваш, че имам шанс? — усмихна се самодоволно той.

— Вероятно не, но може да опиташ. Просто бъди честен. Не искам Еди да ми се ядоса, защото си се забъркал с най-добрата й приятелка — изясних аз.

— Благодаря за вратата ти, човече — каза сухо той.

— Винаги.

— Как са нещата с Еди? — попита тихо той.

Докато се подготвяхме за Бар, аз му споделих за уговорката ни с Еди. Не му дадох всички мръсни подробности, като например какво „мръсно“ момиче бе Еди, защото знаех, че вероятно щяха да се видят и не исках той да си я представя по този начин. Тя беше моя. Така или иначе поне за сега.

— Млъкни, човече! — изсъсках аз. — Тя не знае, че съм ти казал.

— Спокойно — той вдигна ръце, сякаш се предаваше. — Между другото, добра ли е?

— Пич, наистина съм сериозен за това да те ударя — изръмжах, свивайки отстрани една от ръцете си в юмрук.

— Охлади страстите, човече. Имах предвид като треньор. Добра ли е?

След думите му веднага се успокоих, въпреки че ги намерих за странни.

— Не се засягай, но какво те интересува?

— Ъ... чичо ми. Той притежава доста коне. Навсякъде в страната са. Има някои и в Европа. Ако е добра, мога да му спомена за нея.

— Абе, мамка му, ти шегуваш ли се с мен? — попитах малко по-високо.

— Какво? — смръщи вежди Паркър.

— Никога не си ми казвал, че чичо ти притежава коне. Защо не си споменал за това, когато ти казах за нея преди седмица?

— Не разбирах, че трябва. Искам да кажа, не е като да зная, че си бил шибан треньор на коне, Джон.

Направих гримаса заради думите му. Докато учехме за Бар, също така казах на Паркър и за миналото си.

— Предполагам, че бях изненадан, когато открих, че моят най-добър приятел е имал и друг живот, за който не съм знаел нищо. Прости ми, не мислих в онзи момент да говоря за бизнес. Просто ми хрумна преди няколко дни.

— Съжалявам, човече. Не беше лично. Между другото, не съм треньор. Дядо ми и баща ми бяха.

— Всичко е наред, човече. Разбирам. — Той кимна и отпи от бирата си. — Искаш ли да спомена нещо пред него? Ако смяташ, че наистина е добра, ще го направя.

За момент се загледах отвъд прозореца, несигурен какво да кажа. Дали Еди ще ми се ядоса, ако поискам от Паркър да говори с чичо си в нейна полза?

— Предполагам, че можеш да му споменеш, но само, ако той търси отличен тренъор, но не като услуга към мен, става ли?

— Добре, чов...

Точно тогава Ники излезе от спалнята, която споделях с Еди, облечена с тъмносиня рокля, чиито презрамки минаваха зад врата, и черни токчета. Беше красива жена и можех да кажа, че Паркър определено беше заинтересован. Преди някой от нас да можеше да й направи комплименти, Еди излезе от спалнята облечена в къса червена рокля без презрамки, разкриваща невероятните й крака. Токчетата й отиваха на роклята, а косата й беше завързана в бъркотия от къдрици върху главата. Момичетата стояха едно до друго и ни гледаха, както ние гледахме тях. Няма думи, с които да опиша колко адски секси изглеждаше в този момент Еди. Очевидно с Паркър се бяхме превърнали в нервни тийнейджъри, защото на никого от нас не му дойде нищо на ума да каже.

— Ще приема мълчанието ви като комплимент, момчета — засмя се Ники, преди да се завърти и огледа себе си в огледалото в коридора.

Тръгнах към Еди, която ме наблюдаваше изпод клепачите си. Навеждайки се към нея, прошепнах:

— Изглеждащ невероятно.

Бузите й се зачервиха, докато приближаваше устните към ухото ми и каза:

— Не съм обула бикини. — Очите ми се разшириха заради думите й и преди да можех да отговоря, Еди щипна бузите ми и извика:

— Да се махаме оттук!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

ЕДИ

Последните две седмици бяха нереални. Нощен ездач се класира трети, изпълнявайки две от условията, които дядо ми беше оставил, за да мога да запазя фермата, и костюмарят ме покани да отида с него в Ню Йорк. Толкова съм доволна, че Ники се присъедини, след като и Паркър бе тук. Мога да забележа, че тя мисли, че е сладък. И тя пускаше въдицата; например, докато ходеше, поклащаше дупето си малко по-забележимо, когато знаеше, че той я наблюдаваше. И Паркър захапа. Силно.

Вечеряхме в някакъв елегантен ресторант, където костюмарят поръча заради мен. Предполагаше, че прекарвайки тези седмици с мен, бе научил какво харесвах и какво не.

— Е, Еди, имаш ли някакви планове за след края на лятото, когато ще изхвърлиш този задник? — прекъсна мислите ми Паркър, докато посочваше с палец към костюмаря.

— О... ъх — Погледнах към костюмаря, който изглежда избягваше да ме погледне. — Не, всъщност не. — Присвих рамене и отпих от виното си. — Предполагам, че просто ще се върна към живота си.

— Джон ми каза за дядо ти и съжалявам за загубата ти — призна искрено Паркър и аз му се усмихнах леко. — Сигурно трябва да си корава дама, за да управляваш ферма сама.

— Бих пила за това. — Ники повдигна чашата си и всички я последвахме. След като чукнахме чашите си и отпихме, Ники проговори отново:

— Като говорим за това, Еди, това ще бъде твоят първи Ден на благодарността сама. Искам да дойдеш у баща ми с мен. Всъщност по празниците се държи наистина бащински.

Малко бях зашеметена от посоката, по която пое разговора. Първо, Паркър ми напомни, че скоро костюмарят си тръгваше, и тогава Ники добави към нещастieto ми, припомняйки ми, че бях напълно

сама. Можех да усетя как очите ми се навлажниха от тези мисли и бързо се извиних, за да отида към тоалетната. Забързах през лабиринта от маси, побутвах столовете на другите посетители в опита си да стигна до тоалетната, преди наистина да се разплача. Точно завивах покрай ъгъла към коридора, който водеше към тоалетната, и усетих как една ръка хвана кръста ми и се стегнах.

— Шшт, Еди — прошепна костюмарят, докато ме водеше надолу по коридора към стаята за жени. За щастие нямаше никого и той заключи вратата след нас.

Стиснах със зъби и нокти, за да не се заплача пред костюмаря като свидетел, но мисля, че очевидно беше заради треперещите ми устни и плувналите ми очи. Хващайки ме, костюмарят ме приближи към себе си и ме прегърна. Отпуснах глава на рамото му, докато си поемах няколко пъти дълбоко въздух. Топлината на тялото му срещу моето, неговото равномерно сърцебиене и неговият аромат изглежда ме успокоиха и сълзите ми пресъхнаха.

— Съжалявам. — Отдръпнах се, докато слагах усмивка върху лицето си. — Не знам какво ми стана.

— Мисля, че знам — той въздъхна, докато погали с опакото на дланта си моята топла буза.

— Благодаря, Костюмар.

— Нека да отидем да се повеселим и да се опитаме да забравим какво е надвиснало над нас, става ли?

Знам, че говореше за това как и двамата се ужасявахме от идването на края на лятото. Поне не бях единствената, която се чувстваше така.

Когато се върнахме отново на масата, Ники и Паркър бяха доста приятелски настроени и двамата с костюмаря се спогледахме, докато Ники и Паркър флиртуваха безсрамно. Преди да приключим с вечерята, с Ники отидохме отново до тоалетната, за да се огледаме, преди да отидем в някакъв клуб, за който настояваше Паркър да ни заведе.

— Е, вие двамата наистина се спогодихте — отбелязах аз, докато Ники не наведе над мивката. Тя се приближи до огледалото и оправи червилото си.

— Той е сладък — отговори тя и сви рамене равнодушно.

— Той *наистина* е сладък — добавих аз. — Мисля, че те харесва.

— Какво на мен да ми харесва? — каза тя, докато се обръщаше към мен и държеше червилото си показвайки, че искаше да сложи от него на мен. Повдигнах главата си, за да го направи.

— Да не се опитваш да играеш сватовница, Еди Джеймс?

Притиснах устните си и казах:

— Не. Вие двамата се справяте и сами много добре.

Тя пхна червилото си в чантичката си и обви ръката си около моята.

— Ние просто се забавляваме. Никога не бихме излезли на среща. А аз не харесвам връзките от дистанция.

— Просто внимавай, става ли?

— Да, мадам.

Скоро след като влязохме в клуба, в който Паркър ни доведе, всички се насочихме към дансинга. Музиката бе оглушителна и костюмарят не се поколеба да ме придърпа към себе си, сложи ръката си точно над дупето ми, докато се движихме в едно с ритъма. Обичах начина, по който ме докосваше. Караше ме да се чувствам толкова желана; сякаш бях негова. Вечерта определено стана по-приятна. Докато с костюмаря танцувахме, пот покри кожата ми и аз затворих очи, наслаждавайки се на усещането на твърдото му тяло, движещо се с моето. Когато отворих отново очи, срещнах тъмния поглед на костюмаря, който бе изпълнен с желание. Басът пулсираше; вибрациите засилваха болката между краката ми. Привлякох лицето към моето, захапах долната му устна, обичайки ръмжането, което излезе от него, докато ме притискаше по-силно. *Имах нужда от него да е в мен сега.* Изглежда, че Ники и Паркър бяха заети един с друг, затова реших да направя още една от моите фантазии с костюмаря. Идеята ми дойде от моя любим любовен роман, *По всяко време*. Да бъдем някъде, където никой не ни познаваше, ме накара да се почувствам малко по-безразсъдна.

Когато костюмарят ме изведе от дансинга, аз бързо се проврях между няколко други двойки и тръгнах към бара. Не погледнах назад да видя дали ме следваше, защото знаех, че ще го направи, стигнах до бара и зачаках. След минута костюмарят беше до мен и ръката му погали рамото ми. Имаше загрижен поглед в очите, без съмнение се чудеше защо избягах от него.

— Познавам ли Ви? — попитах, дръпвайки рамото си далеч от докосването му. Главата му се повдигна назад, но бързо продължих. — Съжалявам. Това е първата ми вечер, след като скъсах с приятеля си и съм малко нервна. Аз съм Валери.

Протегнах ръка, докато той ме наблюдаваше любопитно, преди да я приеме и да кимне разбиращо.

— Аз съм Мак Хенри — каза той.

— Мак Хенри? — присмях се аз. — Бих казала, че сте повече като Джон, или Джони. — Ухилих се и той изсумтя, докато и двамата се обръцахме към бармана, който току-що ни беше попитал какво да ни донесе.

— Аз ще взема уиски, чисто, а за дамата...

— Водка Cranberry, моля — довърших.

— Е, Валери — каза той, преди да се прокашля. — Съжалявам да чуя, че си скъсала скоро. От колко време ти и твоят приятел бяхте заедно?

— Пет години. Беше трудна раздяла — казах.

— Може ли да попитам какво се случи?

— Ами, беше сбор от малки неща. Но в крайна сметка, той просто не можеше да ме задоволи. — Кимнах „благодаря“ към бармана, докато той плъзгаше към нас питиетата ни и Костюмарят му подаде картата си.

— Това е лошо. Не беше ли достатъчно упорит?

— Беше доста упорит. Искам да кажа, да бъде благословено сърцето му, опита се, но в края на краищата осъзнах, че няма това, от което се нуждая. — Отпих от питието си и погледнах крадешком към костюмаря.

— И, от какво се нуждаеш, Валери? — той се наведе и практически изръмжа в ухото ми. Ароматът му ме обгърна и трябваше да се боря с желанието си да го целуна. Можех да видя, че той наистина се вживя в тази ролева игра, която бях започнала, и започнах да съжалявам, че не носих бикините си. Собствената ми възбуда започна да се стича по бедрата ми.

— Предполагам, че търся мъж, който може да ме заведе у дома... и да ме накара да се почувствам добре. Голям мъж — добавих аз, като нарочно славих погледа си към чатала му. — Мислиш ли, че би могъл да ми помогнеш с моя малък... проблем?

С вълча усмивка, която прекоси лицето му, той каза:

— В интерес на истината, мисля. — Пристъпвайки по-близо до мен, той ме придърпа към себе си, за да мога да усетя ерекцията му, притисната към бедрото ми. — Просто ми кажи къде да те заведа, Валери — издиша в ухото ми той.

— Тоалетната — отговорих бързо.

Без да каже и дума, той отстъпи, изпи питието си, грабна картата си от бара и хващайки ръката ми, ме поведе отзад. Сърцето ми биеше и краката ми трепериха, докато го следвах. Докато наближавахме тоалетната, разочаровано забелязах дългите опашки. Но костюмарят ме дърпаше през коридора, подминавайки мъжете, които подсвиркваха и жените, които ме гледаха злобно.

— Къде отиваме? — попитах аз, но той не ми отговори. Вместо това завихме около още един ъгъл към друг коридор, където той спря пред една врата. След като веднъж опита да я отвори и разбра, че е заключена, той извади кредитната си карта и я пъхна между вратата и рамката, усуквайки бравата. Докато го правеше, за мои пълен и абсолютен шок вратата се отвори.

Държейки бравата, той се огледа наляво и надясно по коридора, за да се увери, че никой не ни гледаше, преди да ме бутне вътре и да затвори зад нас. Беше голям гардероб, който беше с обикновени тухлени стени, с четки, метли и други неща за почистване, сложени върху големи метални стелажи. Стаята миришеше на дезинфектанти и аз сбърчих нос. Винаги съм мразила тази миризма.

— Това ще направим, Валери. — Той ми даде сексапилна усмивка. Костюмарят не ме разочароваше. Независимо с какво се опитвах, той винаги бе готов и благоразположен за игра. Казвах, че искам да ме чука в публична тоалетна и когато това не можеше да стане, той разбиваше санитарна стая само за да ме задоволи.

— Може ли да бъдем арестувани за това? — попитах, без наистина да ме интересува. Мисълта да бъдем хванати беше дори още по-вълнуваща. Точно сега го желях толкова силно, че не можех да издържа.

— Познавам добър адвокат, ако се случи — подразни ме той. — Сега, Валери, спри да говориш и сложи тази хубава малка уста около члена ми.

Гласът му бе дълбок и дрезгав и облизах устните си при нареждането му.

Не говорех. Не бях сигурна дали можех да формулирам някакви думи, вместо това започнах трескаво да разкопчавам колана му и да свалям панталона му. Той дръпна роклята ми надолу, излагайки гърдите ми и ги разтри, докато целуваше врата ми, хапейки кожата ми. Обвих ръка около дължината му, потрих я и той изсъска. Падайки на коленете си, аз го поех в устата си, колкото мога по-дълбоко в устата си. Костюмарят нямаше проблеми в тази част. Той беше голям. *Повече като огромен*. Толкова огромен, че не можех да го обхвана целия. Главичката на пениса му вече се удряше в задната част на гърлото ми, което накара очите ми да се овлажнят, и той все още не беше целият вътре. Използвайки свободната си ръка, аз то потривах в ритъм, заедно с движенията ми. Ръцете му почиваха отстрани на главата ми, напрегнати, но само внимателно ме побутваха, докато се занимавах с него.

— Мамка му, скъпа. Да. По дяволите, усещам твоята мръсна малка уста толкова добре върху члена си — изстена той и аз започнах да се движа по-бързо, окуражена от думите му. Не бях сигурна колко дълго го смучех, но в крайна сметка той ме издърпа и ме обърна така, че ръцете ми да се облегат на един от рафтовете, за да се подкрепя. Той повдигна роклята ми, излагайки голия ми задник, прокара едната си ръка върху една от бузите ми, предизвиквайки да настръхна.

— Ти си палаво момиче, Валери. Без бикини. — Пръстите му се плъзнаха от клитора ми към сърцевината ми и изстена. — Толкова влажна — измърка той.

Роклята ми беше около кръста ми, гърдите и задникът ми бяха изложени. Ако някой точно сега влезеше, щеше да ме види напълно гола, но не ме интересуваше. В момента се чувствах толкова еротично, като порнозвезда. Толкова разпусната.

Костюмарят се намести до входа ми, хвана ме за бедрата и се вмъкна в мен. Изстенах от изпълването, но той продължи, без да ми позволи каквото и да е време, за да се насладя на първоначалното усещане. Докато той се движеше в мен, рафтът, върху който се бях облегнала, изскърца и се раздвижи, а това причини падането на ролки хартиени рола и тоалетна хартия върху земята.

— По дяволите, усещам те толкова добре, Еди — изръмжа той, докато движенията му ставаха все по-бързи и по-силни. Той изговори истинското ми име, но не го поправих. Не и когато оргазмът ми беше само на секунди време. Толкова силно се удари в мен, че рафтът, върху който се бях облегла, се удари в стената зад него, издрънчавайки силно.

— О, Боже! — изплаках аз, когато оргазмът ме разкъса, а костюмарят ме последва, стискайки силно бедрата ми, изстена и ме изпълни с освобождението си.

И двамата се борихме за въздух, докато главата му се облегна на гърба ми. Все още не беше излязъл от мен, а аз все още се държах за рафта с цената на живота си, когато звук от прочистване на нечие гърло не ни стресна и двамата подскочихме.

Двама огромни мъже, облечени в черни тениски, на които пишеше, ПЕРСОНАЛ с бродирани букви, се взираха в нас. Костюмарят се измести, за да ме закрие, докато вдигаше панталоните си, а аз отчаяно се опитвах да оправя роклята си.

— Мисля, че двамата трябва да дойдете с нас — каза по-големият, докато ни наблюдаваше как се обличаме.

— Всъщност, оправете се. Виждал ли си такъв женски задник? — добави другият и точно тогава осъзнах, че и двамата ме гледаха. Сякаш, *наистина* ме гледаха.

— Спри да се взираш в нея, копеле — изръмжа костюмарят. — Веднага ще излезем.

Той задържа самото си като импровизиран параван, за да мога да оправя роклята си. Усещах как лицето ми гореше; бях толкова разгорещена. Това беше унижително. *Забавно как идеята някой да ни хване направи такъв обрат от преди десет минути.*

Биячът хвана яката на самото на костюмаря и го дръпна, но костюмарят се изви и го удари в челюстта.

О, мамка му.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

КОСТЮМАР

След като се подписах да напусна затвора, излязох навън, видях Паркър облегнат срещу тухлената стена на сградата, с ухилена усмивка на лицето.

— Как спа, боксьоре? — смееше се той. Очевидно се беше прибрал обратно в апартамента, защото беше облечен в дънки и тениска.

— Не съм. Къде е Еди?

— С Ники са в таксито.

— Добре ли е? — попитах аз. Последния път, когато я видях, беше когато бях натикан на задната седалка на полицейска кола, а тя ми се извиняваше непрестанно.

— Леко разтърсена. В по-голямата си част, тя се чувства зле. Но, хей, биячът няма да повдигне обвинение. Дължиш ми петстотин долара.

— Ти ли му плати?

— Да. И ти си в черния списък на клуба. Очевидно не харесват хора, които се чукат в техните санитарни килери. — Паркър се ухили. — По дяволите, човече. Откъде я намери? Ударил си джакпота. Изглежда толкова невинно, но дълбоко в себе си тя е леко откачена.

— Не говори за нея — изръмжах аз.

Паркър се засмя високо и потупа гърба ми.

— Добре, човече. Да вървим.

Отидохме до таксито и когато Паркър отвори вратата, се наведе вътре.

— Ник, защо не се разходим малко и да им дадем на тези двамата малко време.

Ники се съгласи ентусиазирано и излезе навън, намигвайки ми.

— Опитай се да го държиш в панталоните си, любовнико. Имате на разположение апартамента за себе си за няколко часа. Надявам се, че няма да ви е скучно.

— Ники! — изписка Еди, чувайки я от вътрешността на таксито.

— Забавлявайте се! — Тя игнорира Еди и двамата с Паркър се отдалечиха.

Влязох вътре и затворих вратата. Еди веднага се впусна към мен, целувайки навсякъде лицето ми.

— Костюмар, съжалявам.

— За какво? — прегърнах я.

— За къде? — попита шофьорът и аз бързо му дадох адреса.

— За това, че те поставих в такава ситуация. Моята малка фантазия доведе до това да те арестуват.

— Еди. — Целунах леко устните ѝ. — Аз направих така, че ме арестуваха. Аз бях този, който удари онзи мъж. Не ти.

— Да, но...

— Нищо. Снощи беше невероятно. Ти беше толкова секси. Разбира се, краят беше гаден, но това беше, защото не исках онези идиоти да те гледах гола.

— Е, благодаря ти, че защити честта ми — засмя се тя. — Не че в онзи момент имах много, което да се защитава. Но *беше* невероятно. — Тя кимна и очите ѝ се замъглиха, сякаш го обмисляше. — Знам, че си имал тежка нощ. Би ми харесало да се погрижа за теб — измърка тя и целуна врата ми. — Кажи ми какво би ти харесало да направя.

— Честно, гладен съм. Би ли ми приготвила закуска?

Тя се отдръпна и се усмихна. Бих казал, че бе разочарована. Надяваше да помоля за нещо палаво. Боже, обичах тази жена.

Леле. Трябва да спра да мисля подобни неща.

— Става — съгласи се тя с повдигане на рамене. — Всичко, което поискаш.

— Е, би ми харесало да бъдеш гола през цялото време, докато готвиш, и би ли харесало да ми говориш с френски акцент — добавих аз.

Усмивка се разпростря върху красивото лице на Еди, а очите ѝ засияха. Откъде се появи тази жена? Тя беше като излязла от всеки мъжки сексуален сън, възплътен в невероятно тяло.

— Oui, Monsieur — прошепна тя.

И просто така, ние отново се върнахме на позната територия.

Сутринта беше невероятна и ми беше лесно да забравя нощта в затвора. Как можех да мисля за затвора, когато Еди ми сготви... гола? Тя изпълни своята част и дори добави в своя обичаен стил сексуални закачки, като ми каза, че наистина искаше да бе имала някакъв колбас вместо бекон, като междувременно галеше члена ми. Наистина знаеше как да влезе в главата на мъжа.

След като правихме секс, два пъти, подремнахме и се събудихме някъде около пет вечерта. Паркър и Ники все още не се бяха прибрали, затова се облякохме и излязохме сами. Честно, надявах се нещата да се случат по този начин. Планирах да изненадам Еди и бях подготвен и четиримата да сме там, но така щеше да е още по-добре. Може би Ники и Паркър знаеха това и нарочно стояха далеч.

След като разгледахме няколко забележителности и се разходихме през града, си взехме бърза вечеря и я заведох на разходка през Сентръл парк, пръстите ни бяха преплетени, докато вървахме през парка.

— Мога да си те представя тук, Костюмар — призна Еди.

— В града?

— Да. Бих казала, че тук ще си щастлив — добави тя, но тонът ѝ не съвпаднаше много с думите ѝ.

— Може би би идвала да ме посещаваш. Тук есента е красива — предложих аз. Бях в неизгодно положение, питайки я това. Не исках това лято да свършва. Не исках да я пусне да си тръгне.

— Може би — кимна тя с малка усмивка. — Какъв би бил животът ти тук?

— В случай че си намеря работа и премина Бар — добавих аз.

— Знам, че ще изпълниш и двете. — Тя стисна ръката ми.

— Е, оценявам вярата ти в мен, госпожице Джеймс.

— Лесно ми е да я дам, Костюмар.

— Нека да видим. Ще трябва да ставам наистина рано и вероятно да спирам в Старбъкс на път за работа. Първата ми година ще бъде наистина заета. Много целуване на задници и поемане на малки случаи, но това ще ми се отплати. Мога да ти обещаю, че ще ям много готова храна и ще пия много бира. Може би с Паркър ще намерим

някакъв приличен апартамент, който да споделяме, което би означавало, че винаги ще е разхвърлено.

— Звучи наистина привлекателно — пошегува се тя.

— Знам. Ще си скъсам задника, но евентуално ще прокарам своя път и ще имам всичко, което някога съм искал. — Някакви деца на ролери профучаха покрай нас и придърпах Еди към мен, за да не я ударят. — А какво ще правиш ти, госпожице Джеймс? Какво ще правиш веднъж, щом се отървеш от мен?

— Виждал си дните ми, Костюмар. Знаех какво ще правя — засмя се тя.

— Ще изживееш мечтата си.

— Мда.

Но там трябваше да има нещо повече за нея. Зная това. Еди беше прекалено добра, за да остане сама. В крайна сметка някое щастливо копеле щеше да се появи и да я грабне. Ще я притиска към себе си всяка нощ, ще наблюдава как светват очите ѝ, когато се смее, и ще се чувства горд да има жена като Еди. Вероятно това ще бъде задникът Дирк. Преди да мога да се сдържа, казах:

— Няма да мине много време, преди някой да се появи и те укроти. Може би... Дирк?

Еди изсумтя:

— Не, не Дирк.

— Той е привлекателен и има пари. — *И е тотална торба с лайна.*

Главата ѝ се извъртя към мен, а очите ѝ се присвиха.

— Да не би да ме мислиш за толкова плиткоумна, костюмар?

По дяволите! Обидих я.

— Не! — казах, защитавайки се. — Изобщо не е така, просто казвам, че той те желае.

— Той желае всяка, но мисля, че при него преобладаващото е идеята за мен. — Тя ме придърпа на една пейка и седнахме.

— Идеята за теб?

— Да. Той е бил с всяко момиче в града, с изключение на мен и Ники и мисля, че той е посял своя див овес, както казваме ние, и иска да се установи с т.нар. „добро“ момиче. Следователно, той се интересува от мен. — Тя положи главата си на рамото ми, а ръцете ни все още бяха преплетени.

— Значи не го харесваш?

— Не и по този начин — засмя се тя и погледна нагоре към мен.

— Знам, че ревнуваш от него, но няма нужда.

Погледнах напред.

— Не просто от него, а от всеки мъж, който ще тръгне след теб. Знам, че не трябва, но дори и без невероятния секс, който имаме, ти в момента си нещо като моята най-добра приятелка. Трудно ми е да мисля, че който и да е мъж, може да те заслужава. — Когато погледнах отново към Еди, очите ѝ бяха изпълнени със сълзи. — Не плачи. Съжалявам. — Придърпах я към себе си и я прегърнах.

— Това е най-романтичното нещо, което някой някога ми е казвал — подсмръкна тя. — На мен също ще ми е трудно да те пусна.

— Може да продължим да поддържаме връзка, Еди. Знам, че връзките от разстояние понякога са трудни да се задържат, но бихме могли да опитаме.

Тя се отдръпна и ми се усмихна:

— Мислих за това, Костюмар, но за какво? Твоята мечта е тук, а моята е в Холи Спрингс. Няма начин как тези неща да се обединят. Дори и да стане, ти мразиш конете и фермерския живот. Беше прав онази първа сутрин, пред офиса на Карл. Ние сме много различни. Ще бъде по-добре просто премахнем връзката като лейкопласт.

Думите ѝ бяха трудни за слушане. Беше толкова трудно да се разкъсваш между мечтата на живота си и любовта. Искях ги едновременно, но тя беше права. Нямах начин да имаме най-доброто от двата свята.

— Тогава нека получим всичко, което можем от това лято. Знам, че никога няма да имам същото лято в живота си, и имам нужда от тези спомени да ме задържат, когато напусна.

Еди кимна и с пръсти изтри изпод очите си.

— Съгласна съм.

— Имам изненада за теб.

— Така ли? — Тя погледна към мен.

— Оттук — насочвайки я да се изкачи по малък хълм, тя го направи колебливо. На върха на хълма имаше разгънато одеяло с кошница за пикник. Млад мъж ни очакваше и аз му пяхнах петдесет долара в ръката и с кимване с благодарност го освободих.

— Какво е това? — попита Еди, докато местеше поглед от кошницата към мен.

— Ти не ми позволи да ти взема подарък за рождения ден, затова ти взех торта. Е, чийзкейк — отговорих с присвиване на рамене.

Очите ѝ се разшириха, когато осъзна какво съм направил. Точно това беше реакцията, на която се надявах и гърдите ми се издуха, когато очите ѝ светнаха.

— Не си! — Тя засия в огромна усмивка.

— Чийзкейк „Малки червени кокошки“, нали? — усмихнах се.

— О, Боже мой! — Тя обви ръце около мен, дарявайки ме със силна целувка по устните. — Това е невероятно! Благодаря ти!

— Е, помислих, че ще ти хареса. Освен това, трябва да опитам от този чийзкейк, който е твоето най-любимо нещо в Ню Йорк. — Ухилих ѝ се и бързо я целунах, преди да се наведе и да започна да изваждам всичко, което трябваше да изядем.

— Сега той ще стане и твоят фаворит — добави тя, докато се присъединяваше към мен.

— Ще видим това.

Когато седнахме долу извадихме няколко парчета с различен пълнеж. Единият беше с шоколад, друг с ягоди, и т.н. Направихме като старомодните двойки и смеейки се, се нахранихме един друг.

— Ще ми кажеш ли едно нещо от твоето минало, което те кара да се засмееш, Костюмар?

Преглътнах трудно, докато обмислях въпроса ѝ.

— Откъде дойде този въпрос?

— Ти ми каза нещата, от които те боли. Искам да знам нещо, което ще те накара да се засмееш, припомняйки си го. — Тя избърса устата си със салфетка, преди да вземе една бутилка с вода до себе си.

Поех си дълбоко въздух и се отпуснах назад върху одеялото, взирайки се нагоре към нощното небе.

— Хълк? — казах най-накрая.

— Хълк? — ухили се глупаво тя, докато гледаше надолу към мен.

— То беше моето пони, когато бях малък — засмях се някак си. — Яздих го навсякъде, по цял ден, без седло.

— Харесва ми как си нарекъл малкото пони, Хълк — подсмихна се тя.

— И обичах да гледам как дядо ми тренираше конете. Беше толкова добър и наистина ги обичаше.

— Какво друго?

— Звукът на копитата, когато удряха земята, докато конете препускаха. Предполагам, че нещо подобно на това как някои хора обичат звука на дъжда върху ламаринен покрив. Винаги ме отпуска.

— А нещо свързано с родителите ти? — попита плахо тя.

Погледнах я за кратко. Трябваше да се преборя с желанието да превъртя очи. Беше толкова по-лесно да заключа всяка определена мисъл за баща ми някъде дълбоко в мен, но ако трябваше да бъде честен, имаше някои хубави спомени с него.

— Харесваше ми, когато баща ми ме взимаше с него на пистата, за да гледаме надбягванията. Той проклинаше и ми купуваше боклучива храна, и ми казваше да не казвам на мама — засмях се аз. — Понякога ми даваше и пет долара, за да направя залог. Искам да кажа, той ги даваше, но аз избирах коня.

— А майка ти?

Усмихнах се при мисълта за майка ми. Спомените ми с нея не бяха лоши. Проблемът беше, че мислих ли за нея, трябваше да мисля и за баща си. Беше по-лесно, ако заключех спомените си за нея, заедно с тези за него.

— Начинът, по който галеше косата ми, за да ми помогне да заспя. — Докато образът на майка ми се завръщаше, леко се засмях. — Бях малко пакостлив като дете. Винаги се закачах с пилетата или бягах, за да изследвам, без разрешение. Тя започваше да вика „Джони Елис Уилсън, най-добре ще е да бъдеш тук, преди да изгоря скривалището ти“. — Прокарах ръка над лицето си. — Никога не ме е удряла. Нито веднъж. Но винаги ме заплашваше с това.

Топлината, която се зароди в мен, ме хвана неподготвен. Имаше много тъпи неща, които не исках да си спомням, но имаше също така и много добри.

Еди се усмихна меко.

— Тези звучат като страхотни спомени.

— Такива са — съгласих се тъжно.

— Знаеш ли, Костюмар? Всичко е наред и трябва да им простиш. Знам, че си ядосан на баща си, но изживявайки живота си по този начин, може да ти струва скъпо. Дядо Бъд казваше, че това, за което най-много съжаляваше в живота си бе, че позволил на майка ми да живее с мисълта, че той се е отрекъл от нея. Те си бяха толкова много

ядосани, че когато тя почина, той осъзна, че гневът му му е струвал повече, отколкото е осъзнавал.

Усмихна се леко, вгледан в небето.

— Той ни предаде — измънках аз. — И най-лошата част е... *той* се провали лесно. Умря, преди да оправи фермата. Не той трябваше да изнесе къща, пълна с неща на четири поколения, или да наблюдава как нашата земя бива продадена на някакъв богат шибан сноб, който единствено искаше да добави басейн, и да го използва като ваканционно място. Аз трябваше да го направя. Аз трябваше да загубя всичко, което бе означавало нещо за мен; семейството ми, земята ни, дори и нашата репутация. — Почесах главата си и си поех дълбоко въздух.

— Знам — тя взе ръката ми и я целуна. — Но само защото е свършило по този начин, не означава, че не може да се гордееш с постиженията, които семейството ти е постигнало.

— Може би не — промърморих аз.

— Знаеш ли, обзалагам се, че те биха били наистина горди с теб. Виж всичко, през което си минал, и всичко, което си постигнал.

Усмихнах й се леко. Искаше ми се да знаех дали това бе истина. Част от мен вярваше, че ако те знаеха, че бях обърнал гръб на наследството ни, щяха да приключат с мен, но друга част се надяваше, че щяха да разберат. Бях просто колежанско момче, което беше изгубило всеки, когото обичаше, и не знаеше как да се справи с всичко.

— Може би — отговорих аз.

— Благодаря ти, че сподели с мен. — Еди се усмихна надолу към мен и знаех, че тези няколко мимолетни спомени от миналото ми, и потвърждаваха, че тя беше повече от флирт. Бях я допуснал до себе си и дори и нещата да свършат на края, тя щеше да знае, че е означавала нещо за мен.

Имайки нужда да прочистя мислите си от миналото си, аз повдигнах пред нея една чиния.

— Най-добре е да изядеш този чийзкейк — заплаших я аз.

— Или какво? — засмя се тя.

— Или аз ще го направя заради теб.

— Не се притеснявай. Няма шанс да похабя дори една хапка от това лакомство. — Тя си взе още една хапка и аз се изправих да целуна ъгълчето на устата ѝ.

— Честит рожден ден, Еди Джеймс — прошепнах аз, тя отпусна чинията и придърпа устните ми към нейните.

* * *

Добре, чийзкейкът беше наистина адски невероятен. Трябваше да ѝ го призная. Погледът на лицето ѝ, когато видя изненадата си, беше дори още по-добър. Ядохме, говорихме и се смяхме. Когато се върнахме в апартамента, вратата на спалнята на Паркър беше затворена и през нея чухме няколко стона.

— О, Боже мой! — прошепна Еди шумно, докато очите ѝ се разширяваха. — Те се чукат!

— Това лошо ли е? — попитах аз, несигурен дали Еди щеше да одобри една нощ между тях.

— Не. Просто съм изненадана. Ники обикновено е много... избирателна. — Челото ѝ се набръчка от безпокойство, но това бързо отмина и отново се усмихна.

— Е, сигурна съм, че на Паркър му харесва всяка минута от това.

Решихме да спим заедно в другата спалня, решавайки, че Паркър и Ники щяха да останат заедно в неговата стая. Не правихме любов; просто се държахме един друг, докато не се унесохме в сън. Това беше един перфектен ден, дори и двамата да осъзнахме, че независимо колко силно искахме да бъдем повече един за друг, не можехме.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

ЕДИ

Пътищата ни с Паркър и костюмаря се разделиха, тъй като те не можеха да ни последват до изхода. Прегърнах Паркър и му казах, че ми беше приятно да се запознаем. Прекарах малко време с него, след като двамата с Ники очевидно се спогодиха и прекараха остатъка от уикенда заедно. Очаквах с нетърпение тя да ми каже подробностите.

Усмихнах се на костюмаря, несигурна какво би трябвало да бъде нашето сбогуване. Но нямах много време за размисъл, когато той ме придърпа и ме целуна силно. За момент стоях изумена, преди да отвърна на целувката му със същия плам. Когато се отдръпна, бузите ми горяха, а той се усмихна.

— Ще се върна след два дни.

— Успех утре. Знам, че ще ги отвееш.

— Ще видим. Обади ми се, когато се прибереш, за да знам, че си пристигнала, става ли?

— Да — отговорих и отново го целунах.

— Кхм — прочисти гърлото си Паркър, докато двамата с Ники се наблюдаваха неловко усмихващи се.

— Съжалявам, приятели — извиних се аз и поклатих глава.

— Е, Паркър, беше ми приятно да се запознаем. — Ники подаде ръка на Паркър, за да разтърси неговата, сякаш напускаха работна среща. Костюмарят ме погледна странно и двамата се разсмяхме като идиоти. Сякаш ние не знаехме, че бяха прекарвали заедно палава нощ.

Паркър взе ръката ѝ, но отказа да я разтърси, а я целуна.

— Беше прекрасно да се запознаем, Никол. *О, не, той не го направи.* Той използва истинското ѝ име... сладкият бърбарец. Ники се опитваше да задържи игривото си изражение, но я познавах достатъчно добре, за да знам, че вътрешно, в момента, беше по-мека и от масло.

Ники поклати глава и издърпа ръката си, обръщайки се към мен:

— Еди, готова ли си?

— Да — кимнах, без да мога да спра да се усмихвам.

— Довиждане, момчета — помахах. — Бъдете добри и бъдете добри в това.

Сдържах се да разпитам Ники, докато не седнахме в самолета. Тя веднага извади списание. Знаех, че се надяваше да не я питам нищо.

— Свали това евтино клюкарско списание и говори, *Никол* — подразних я аз.

— Наистина ли? — въздъхна тя.

— О, боже, курва такава! Накараме да ти дам пълни подробности за мен и костюмаря, когато се чукахме в клуба събота вечер.

— Да, защото той разби носа на бияча и беше арестуван за нападение и побой! — извика тя.

— Добре — свих устни аз. — Не ми казвай. Това си е твоя работа. — Повдигнах рамене и се облегнах назад в седалката.

Отмина един дълъг момент на мълчание, но накрая Ники го разруши:

— Очевидно правихме секс — тя въздъхна пораженчески, но не ме погледна, а продължи да прелиства списанието.

— Харесваш ли го?

— Ами, той е приятен мъж, но не би могло да бъде нещо повече от секс. Той се премества в Ню Йорк, а аз съм в Холи Спрингс.

— Той знаеше ли, че си девствена, преди да правите секс?

Ники изкриви устни:

— Не.

— Защо не му каза?

— Защото, ако знаеше, той нямаше да бъде толкова нетърпелив да откъсне черешката ми или изобщо нямаше да иска. Затова, това бе изненада. — Тя стисна устните си, за да потисне усмивката, която се опитваше да се изпише на лицето. Предположих, че това означаваше, че Паркър е бил доста шокиран.

Наблюдавах я втрещено.

— Ники, защо той?

— Защо не той? — контрира тя.

Изсумтах и скръстих ръце. Знаех защо, просто ми се искаше да го признае. Ники охраняваше сърцето си със стоманена крепост. Винаги са ме натъжавали историите, които съм слушала за хора, които са физически или сексуално малтретирани в детството си. Но Ники

беше изоставена. И по някакъв начин тези белези бяха по-лоши. Най-добрата ми приятелка се страхуваше да даде сърцето си на някого, защото бе изплашена, че щяха да я изоставят. Тя даде девствеността си на Паркър, знаейки, че разстоянието щеше да ги предпази от това да бъдат някога заедно. По този начин Паркър нямаше да я изостави, всичко бе косвено. Той не можеше да бъде с нея, защото той живееше доста далеч.

— Беше ли добър? — не се сдържах да попитам. Тя бе получила всички подробности за мен и костюмаря.

— Беше невероятен — въздъхна тя. — Искам да кажа, че първия път болеше малко, но от четвъртия издуха мислите ми.

— Леле. — Помислих си, че веждите ми може би докосваха линията на косата ми. — Четири пъти от първия ти път. Впечатлена съм.

— Но беше нещо за един път. Искам да кажа, след като Джон си тръгне, ти никога няма да имаш причина да го видиш отново.

От думите ѝ усмивката ми спадна, но се насилих мислите за края на лятото и костюмаря да напуснат главата ми. Казахме си, че трябва да изживеем лятото, и щях да прекарам следващите седмици, правейки точно това. — Съгласихме се да се разделим като приятели.

Погледнах я, но тя все още гледаше в списанието си. Какви двойки образувахме. Аз си паднах по мъж, с когото нямах никакъв шанс да остана, а тя даде девствеността си на мъж, с когото не можеше да бъде, защото знаеше, че никога нямаше да я напусне.

— Това е хубаво. Радвам се, че пътуването ни до Ню Йорк беше запомнящо се по повече от един начин.

— Да... аз също.

* * *

Костюмарят се обади, когато кацна два дни по-късно, за да знам, че е на път. Когато пристигна у дома, беше след като се стъмни и влезе сам. Криех се в банята, очаквайки го.

— Еди — повика ме той.

Излязох от банята и тръгнах надолу по коридора към мястото, където стоеше, пред входната врата. Когато ме видя лицето му светна

от изненада и вълнение.

Преди две години, на Хелюин, Ники беше стюардеса, затова ми даде костюма. Нека просто кажем, че костюмът нямаше да може да покрие стандартите на авиокомпаниите за дрескод.

— Вие ли сте Джон Уилсън? — попитах аз със сериозно изражение.

— Аз съм.

— Моето име е Хайди и работя за авиокомпанията. Изглежда, че сте изгубили част от багажа си и съм тук, за да го върна.

— Е, много мило от тяхна страна да Ви изпратят, Хайди — измърка Костюмарят, докато гладните му очи пируваха с тялото ми.

— Много съжаляваме. Казаха ми да Ви предложи всякакъв стимул, за да летите отново с нас, след като сте изпитали такова сериозно неудобство. — Пръстите ми танцуваха около дълбоко изрязаното деколте на сакото, което бях облякла.

Костюмарят свали сакото си и разхлаби вратовръзката си. Захапах устна и издишах шумно, докато ме приближаваше.

— Какво имате предвид?

И просто така, с костюмаря отново бяхме заедно.

* * *

Седмица по-късно освободихме Джоуи и Триш по-рано и сами довършихме работата. Когато погледнах към конюшните, видях костюмарят да оседлава два коня.

— Какво правиш? — попитах.

— Ти си треньор на коне. Какво мислиш, че правя?

Присвих очи към него.

— Ще яздим ли?

— Следобедът е чудесен. Мислих, че една езда е хубава идея. — Той ме погледна с широка усмивка и почти се разтопих. За един дълъг момент просто го гледах и той ме попита: — Какво?

— Просто не съм те виждала да яздиш, откакто си дошъл. Колко време е минало?

Той се взираше за момент в небето замислен и каза:

— Почти четири години.

— Наистина ли? Защо сега?

— Може би се почувствах сантиментален. — Той присви рамене и дръпна юздите на двата кастрата, които беше оседлал. — Готова ли си?

— Да.

Кимнах и се качих на коня си.

Препускахме покрай пасището за около километър, където реката правеше завой и минаваше откъм гърба на имота. С Ники идвахме тук да плуваме, когато бяхме в гимназията. Никога не съм водила компания. Дядо Бъд никога не би ми позволил.

Сумракът се спускаше и кратките премигвания на светулки започваха да се извисяват към небето. Тревата беше висока, може би до коляното и звукът на щурците и жабите разбиваха тишината.

Когато достигнахме реката, слязохме от конете и костюмарят извади бутилка шампанско от чанта върху седлото. Седнахме върху меката зелена трева. Косата му беше по-разрошена, по-дълга, отколкото обикновено я носеше, сенки покриваха лицето му. Обичах да го наблюдавам такъв; мъж след тежък работен ден.

— Шампанско? — попитах аз.

— Празнуваме — отговори костюмарят, докато отвиваше фолиото около корка.

— И какво празнуваме? — повдигнах въпросително вежди.

— Получих една от позициите. Тази в Ню Йорк. — Той се усмихна леко, но погледът му остана съсредоточен върху това да махне корка от бутилката.

— Това е страхотно! — Скочих върху него и го съборих по гръб. Целувах го навсякъде, докато го поздравявах. Няма да излъжа, имаше егоистична част от мен, която намрази чутите думи, но никога не бих отнела това от него, като разваля щастливите новини с моя собствен егоизъм.

Той се смееше, докато продължавах да го целувам и това продължи, докато той не започна да ме гъделичка и паднах от него, потънала в смях.

— Милост! Милост! — извиках. Най-накрая се успокоих и казах: — Сериозно, толкова съм щастлива заради теб. Знам колко усилено работеше за това.

— Благодаря — каза той, но имаше тъга в тона му.

— Не си ли щастлив? — Седнах и го наблюдавах как се върна към това да се опитва да отвори бутилката.

— Да. Искам да кажа... разбира се — присви рамене той. — Ти си първата, на която казвам.

— Е, това са страхотни новини.

— Има и още — добави той.

— Така ли?

— Чичото на Паркър е собственик на коне. Разпръснал ги е навсякъде из страната с различни треньори. Паркър е споменал за теб и той попита за някои твои статистически данни. Затова накарах Джоуи да ми даде цялата информация и му я изпратих. Той се съгласи да ти изпрати шест млади коня, които да тренираш, и да ги подготвиш. Дотогава са твои.

За момент замръзнах. Шокът ми може би беше явен, защото той попита:

— Какво не е наред?

Почувствах се ужасно, че не бях по-благодарна, но усещането беше сякаш отново костюмарят се беше погрижил за отговорността ми. Бях се обаждала, опитвайки се да заздравя бизнеса си, но няха много късмет. Все още разполагам с четири месеца. Въпреки че това, което беше направил бе мило, се чувствах така, сякаш още веднъж постигах успех, който ми бе даден от някой друг.

— Просто, единствената причина да задържа Нощния ездач бе заради репутацията на семейството ти и сега, още едно условие на дядо Бъд ще се изпълни, защото ти си пуснал някакви връзки. Благодарна съм ти за помощта, но искам да успея основно с *моята* усилена работа.

— Еди — каза твърдо името ми той. — Това е твой успех. Ако той не беше харесал статистиката ти, той нямаше да ти ги изпрати. Аз просто бях посредник. Не го прави като услуга към мен. Всичко това е заради теб.

— И шест млади коне ще вдигнат със седемдесет и пет процента бизнеса, който имахме преди дядо Бъд да почине.

— Точно така. — Той се усмихна. — И точно затова празнуваме.

Може и да не бях напълно щастлива с това, но все пак бях благодарна. Костюмарят наистина се интересуваше от мен. И сега

можех да се отпусна. Фермата ми беше спасена и нямаше да ми бъде отнета.

— Прав си. Трябва да празнуваме!

Скочих и изритах ботушите си. Костюмарят ме наблюдаваше, но ръцете му продължаваха да работят за отварянето на бутилката.

— Мисля, че изпитвам желание да поплувам. — Намигнах му, докато изхлузих дънките си и съблякох потника си. — Ще се присъединиш ли към мен?

Подхвърлих му потника си към него и го улучих по лицето. Точно в този момент коркът изхвъркна и ме накара да подскоча. Пяната изскочи от бутилката и надолу по ръката, а ние се разсмяхме, докато той се изправи и събу своите ботуши.

— Защо не.

Прекарахме известно време, плувайки и отпивайки от бутилката шампанско, което доведе до преплитането на топлите ни крака в студената вода. Костюмарят ме поведе извън водата и ме положи върху тревата. Докато ме целуваше навсякъде, усещах тялото му твърдо и влажно, измъчвайки ме с малки захапвания тук и там. Водата се изцеждаше от разрошената му коса по устните и гърдите ми, докато той шепнеше думи за това колко красива и невероятна бях аз. Сърцето ми искаше да експлодира.

Не беше останало много шампанско, но изстенах от сладко удоволствие, когато той изсипа малко от пенещото се питие върху мен. То изсъска срещу кожата ми, събирайки се пред гърлото ми и в пъпа ми. Затворих очи, докато костюмарят бавно го изсмукваше от мен, облизвайки с дълги протяжни лизвания. В момента бях толкова възбудена, че исках да изкрещя. Но бе сладко изтезание. Такова, което исках да свърши, е, което исках да продължава вечно.

— Еди — прошепна той. — Искам да оближа и ухапя всеки сантиметър от теб. Да вкуся всяка част от теб.

Докато той се придвижваше надолу по тялото ми, потреперих в очакване на невероятното усещане на езика му. Когато главата му застана между краката ми, той духна леко, преди да излезе остатък от шампанското над мен. Бях изпълнена с такова желание, че когато шампанското се изля върху плътта ми, почти щях да свърша.

— Всеки сантиметър от теб е толкова красив — каза ми той, точно преди да завърти езика си върху клитора ми.

Той смучеше, хапеше и ближеше, докато краката ми не се разтрепериха и се превърнах във възел нарастващо напрежение. Той нямаше да ми позволи да свърша, въпреки че го умолявах:

— Моля те. Моля те, Костюмар.

Най-накрая той чу молитвите ми. Надигайки се над тялото ми, той целуваше краката ми, корема ми, врата ми и когато застана над мен, главата на пениса му беше срещу входа ми. Целувайки ме нежно, той се тласна в мен и двамата изсъскахме. Всичко се усещаше толкова интензивно, че исках да се разтопя в него. Не бързахме, отдръпвахме се и се притискахме един в друг, докато и двамата не се загубихме в екстаза на освобождението.

След известно време се облякохме с доволни усмивки върху лицата. Нямаше как да се отрече, че това, което се случи тук, бе великолепно. Не беше написано или планирано. Беше най-красивият акт на любовен. Бяхме ние.

След като се качихме на конете, закачливо попитах:

— Е, ти си син на треньор на коне... или не си? — попитах шеговито.

— Предполагам, че е така — отговори тихо.

— Какво ще кажеш за надбягване?

— Искаш да се състезаваш с мен? — Той присви очи, а аз изсумтях.

— Какво? Страхуваш се, да не би да те победи момиче?

— Пф — бе отговорът му.

— Не мислиш, че ще те победи?

— Не — отговори категорично.

— Добре, умнико. Да тръгваме!

Сръчках коня си отстрани и ние се изстреляхме като куршум. Костюмарят тръгна на секунди, след като го оставих да ни диша праха, но започна да набира скорост. Смеех се толкова силно, добре, може би малко повече заради алкохола и секунди по-късно бях на земята, с парещ болка в глезена.

— По дяволите! — изсъсках аз. Конят ми беше изчезнал, докато костюмарят слезе от своя и дойде до мен.

— Нека видя — каза спокойно той, докато разгъваше крака ми. Изстенах от болка, когато изви глезена ми, но можех да съм сигурна, че не беше счупен.

— Да вървят по дяволите ти и твоят сексапил върху кон, за дето ме разсеяхте — ухапах го аз.

— Мисля, че това може да се брои за моя победа — подразни ме той.

— Съгласна съм. Единственият начин да ме биеш, е, ако съм ранена.

Той се засмя и се наведе, целуна ме по челото. — Нека те върна обратно в къщата.

Докато той оправяше конете, седях върху стол и наблюдавах как ги разседлаваше и ги прибираще в боксовете. Изглеждаше толкова естествено, когато вършете такива неща, че изсумтях, когато си припомних първото ми впечатление от него. Мислих, че е сноб, юпи с бяла якичка, което не знаеше какво е да работи с ръцете си. Бях сгрешила.

— Хайде. Ще се погрижа за теб. — Той ме повдигна и въпреки болката в крака ми, въздъхнах и се отпуснах върху него. Беше толкова хубаво да съм в ръцете му. — Ще си вземем вана.

— Така ли? — попитах, без да съм изненадана, просто поддържах разговора.

— Да. Харесваше ми да правя любов с теб извън реката, на полето, но получих, нещо като един паунд мръсотия и трева в задника си — каза той с безизразен тон.

Избухнах в смях и скоро усетих как гърдите му се тресяха, докато се смееше с мен.

— Тогава съм съгласна за ваната — казах аз.

* * *

На следващия ден, след като приключихме работата, костюмарят се извини и тръгна към къщата. Глезенът ми днес беше по-добре, леко наболяваше, когато отпусках върху него тежестта си, затова го давах по-леко. Снощи костюмарят наистина добре се погрижи за мен, изкъпа ме и сложи лед на глезена ми. Въздъхнах, докато го наблюдавах как вървеше към къщата. Беше почти перфектен. С изключение на това, че той мразеше всичко, което обичах.

След като ни беше видял с костюмаря онази сутрин, Джоуи се държеше леко резервирано с мен. Предположих, че се чувстваше неудобно. Аз също... малко.

— Имаш ли планове за уикенда? — попитах го, опитвайки се да разбия напрежението между нас.

— В петък ще изведе Шарлът Милър.

Половин усмивка се появи на лицето му, докато сядаше на любимото ми място в стаята със седлата. Бейзболната му шапка беше обърната назад и косата му стърчеше от дъното. Джоуи беше привлекателен мъж, по един слаб и ръбест начин.

— О, тя е красива — кимнах одобрително. — Също така и приятна.

— Да, е, от известно време чаках да я покана и най-накрая намерих смелост да го направя.

— Браво на теб, Джоуи. Надявам се да бъде страхотна среща.

— Ами ти? Ти и любовникът имате ли планове за уикенда?

Исках да повярвам, че се опитваше да се пошегува с мен, но тонът му не се връзваше много с приятелската усмивка върху лицето му.

— Джоуи, трябва да ти се извиня — започнах аз. — Съжалявам за това, което видя. Знам колко неудобно е било това за теб. — Когато не каза нищо, продължих, неспособна да издържа мълчанието. — Знам, че се притесняваш за мен да... бъда с него.

Погледът му срещна моя и той си позволи една въздишка.

— Ти си зряла жена, Еди, и можеш да правиш каквото поискаш. Но аз съм ти приятел и просто не искам да те видя наранена.

Усмихнах се на думите му. Джоуи винаги ме е наглеждал.

— Знам, но знам какво правя. И двамата знаем, докъде ще си заведе това и че това ще приключи, когато си тръгне.

Джоуи ми се усмихна леко и каза:

— Мисля, че и двамата знаете, че това не е истина. — Той се изправи и ме прегърна. — Но, когато той си тръгне, аз ще бъда тук и ще ти помогна по всякакъв начин, който мога. За това са приятелите.

Когато се върнах в къщата, намерих костюмаря в стаята на дядо ми, да размества мебелите към центъра и да ги покрива с найлон.

— Какво правиш? — попитах.

Той се обърна към мен и се усмихна. Все още беше облечен в работните си дрехи от днес, потта бе намокрила плата на тениската му.

— Мисля, че за теб вече е време да боядисаш тази стая и да я направиш своя. Казах, че ще ти помогна.

За момент го наблюдавах. Искях ли да променя спалнята на дядо Бъд? Виждайки тъжния отговор на неговата изненада, той се спря и се приближи към мен.

— Хей. Съжалявам. Първо трябваше да те попитам. Не е нужно да го правим...

— Не — прекъснах го аз. — Време е. — Усмихнах се леко. — Благодаря ти, Костюмар.

Той въздъхна облекчено и ме прегърна.

— Да отидем до града и да вземем малко боя.

Той взе ръката ми и тръгнахме към града.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

КОСТЮМАР

Не можех да повярвам, че получих работата. Мислих, че бях напълно объркал интервюто. На Паркър също му беше предложена работа, което се получи добре, след като щяхме заедно да наемем апартамент. И двамата трябва да преминем Бар за Ню Йорк, което щеше да гарантира запазването на работата ни през есента.

Когато получих обаждане, което ме информира, че ми е предложена позицията, бях изпълнен с противоречиви чувства на щастие и страх. На някакво ниво, мислих, че ако не получа работата, може би това беше знак от Бог, насочвайки ме в различна посока. Може би ще ме насочи към Еди.

Когато й казах, че съм получил новини, тя избухна с вълнение, но имаше един кратък момент — с едно премигване на времето — когато помислих, че съм видял разочарование в очите ѝ, но тя го прикри. Знаех, че и двамата се борехме с чувствата, които имахме един към друг. Да си падна по нея беше най-лесното нещо, което някога съм правил в живота си. То просто се случи. Сега се разкъсвах между това да остана с жената, която обичам, или да преследвам мечтата си.

Еди също се бореше. Можех да го видя. Тя отказваше да обсъжда възможността да бъдем нещо повече, защото мислеше, че ще бъда нещастен и по-късно ще негодувам към нея, ако остана. Мразех да го призная, но и аз се притеснявах за същото. Затова засега, щях да замина. Това щеше да е най-трудното проклето нещо, което някога ще направя, но трябваше.

Седмиците летяха и трябваше да напусна вдругиден. Изглеждаше нереално. Това лято с нея беше невероятно. Бяхме приключили с боядисването и преобзавеждането на стаята на Бъд, но Еди каза, че все още не е готова да спи там. Бях доволен, че направих това с нея. Не бях сигурен, дали някога щеше да го направи, без някой, който да я побутне да го стори. Най-малкото знаех, че може би, по някакъв начин съм ѝ помогнал.

— Пени за мислите ти? — попита Еди, докато лежахме преплетени в леглото.

Не исках да разваля момента или да я натъжа, но не исках също така и да я излъжа:

— Просто не мога да повярвам, че лятото свърши.

Имаше дълъг момент на мълчание, преди тя да се надигне и да целуне брадичката ми, преди да положи главата си отново върху гърдите ми. Не си казахме нищо повече и не след дълго почувствах как тялото ѝ се отпусна напълно, докато заспиваше. Но сънят не ме откри. Вместо това лежах буден, мислейки за всички тези — *какво ако*.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

КОСТЮМАР

Прекарах по-голямата част от следобеда, събирайки си багажа, за да напусна утре. В главата ми плуваха съмнения какво трябва да направя, което ми подсказваше, че трябваше да си тръгна и всичко ще се оправи. Нямаше абсолютно никакво съмнение, че Еди беше момичето на мечтите ми... най-малкото на мечтите на Джони, но не можех да си позволя да спра практическата част от мен. Бях ли готов да захвърля години упорит труд и планове, заради нещо, което можеше да е просто летен флирт?

При тази мисъл поклатих глава. Бях влюбен в нея. Не можех да залъгвам себе си. Бях влюбен. Тя притежаваше всичко, за което някога съм мечтал, и бе диаметрално противоположна на това, което мислих, че искам. Но част от мен знаеше, че ако остана и пропусна тази възможност, недоволството ми към нея, щеше да нарасне.

Когато влязох в кухнята, Еди сервираше лазаня в чиниите. Беше облечена в черна лятна рокля с малки цветя по нея. Обгръщаше я на всички правилни места и за момент само я наблюдавах, опитвайки се да се изпълня с нея.

Може би беше усетила присъствието ми, защото погледна нагоре и ми се усмихна срамежливо. Днес не си бяхме говорили много. Предстоящото ми заминаване беше като слон в стаята. Утре се сбогувахме. На това се бяхме съгласили. Нямах представа какво минаваше през ума ѝ, но за мен, аз се чудех дали щях да ѝ липсвам. Чудех се дали щеше да съжалява за лятото, което споделихме в ръцете един на друг. Тогава се запитах дали нямаше да излезе на среща с онзи лайнар, Дирк.

Когато сложи чиниите ни върху масата, съзнанието ми се насочи към спомена, когато тя лежеше върху нея, докато аз я взимах. Никога нямаше да забравя онази нощ, докато бях жив.

— Лазанята е от магазина. Надявам се, че няма да имаш нищо против. Тази вечер не ми се готвеше — разби най-накрая тишината

Еди.

— Мирише страхотно — уверих я аз и седнах срещу нея. Поговорихме неловко, а след като приключихме, ѝ помогнах да измие съдовете. Когато и последната чиния беше подсушена и сложена на място, тя застана до мивката, хапеше устната си, а несигурността беше изписана на лицето ѝ.

— Е — най-накрая каза тя. — Може да избереш книга за последната ни нощ, или да играем стрийп покер? — Тя повдигна вежди към мен и ми се усмихна.

Не проговорих, само сложих ръката си върху бузата ѝ, преди да я целуна нежно. Когато се отдръпнах, погледнах в очите ѝ, тя се взираше в мен, несигурна какво ще кажа:

— Тази вечер без книги и ролеви игри. Тази вечер, аз съм Джони, а ти си Еди. Не искам да бъда някой друг и не искам да правя любов с някой друг, освен с теб.

Дъхът ѝ изсвистя.

— Аз също го искам — прошепна в отговор.

Ръцете ми я подхванаха за бедрата и я притиснах към себе си, повдигнах я и краката ѝ се увиха около кръста ми, докато я слагах върху плота. Целувките ни не бяха огнени и страстни, изпълнени с нужда. Вместо това, те бяха бавни и вкусуващи и двамата се опитвахме да направим всяка от тях последна, знаейки, че те бяха някои от последните.

Отдръпнах се, поклатих глава и я погледнах:

— Ужасно ми се иска да бях твоя господин Правилен, Еди Джеймс.

Веждите ѝ се свъсиха, но преди да може да отговори, я целунах отново. Ръцете ми трепереха, докато свалях роклята от раменете ѝ, надолу по ръцете. Целувките ни се прекъснаха достатъчно, за да може тя да откопчае ризата ми, да я съблече и пусне на земята. Бързо ѝ помогнах да слезе от плота, сложих я на краката ѝ, за да може роклята ѝ да падне на земята до ризата ми. Не носеше сутиен и аз хванах бикините ѝ, и целувах корема и краката ѝ, докато ги свалях, а после ѝ помогнах да излезе от тях.

Когато се изправих, я вдигнах отново и тя инстинктивно се уви около мен, и тръгнах към спалнята ѝ. Почти бяхме там, когато тя спря да ме целува и каза:

— Не. Да отидем в моята нова стая.

— Сигурна ли си? — попитах аз.

— Да. Заедно я ремонтирахме. Мисля, че трябва да прекараме там последната ни вечер заедно.

Знаех, че тя не искаше да се случва, но гласът ѝ леко потрепери и трябваше да преглътна своята собствена тъга.

Занесох я до голямата спалня, леглото беше застлано с нейните нови бели завивки и я поставих да легне. След като съблякох панталоните и боксерите, се отпуснах върху нея. Продължихме да се целуваме, езиките ни се впускаха в устата на другия, ръцете ни жадно търсеха тялото на другия. Ръката ми се спусна между краката ѝ и разбрах, че беше готова за мен. Моето сладко момиче винаги беше готово за мен. Боже, никога нямаше да я преодолея. Никога няма да бъда толкова луд по някоя друга жена.

Когато вкарах два пръста в нея, тя изстена:

— Джони.

Почти изгубих ума си. Тя винаги ме наричаше Костюмар. Използвайки името ми, ме накара да почувствам, че тя ще ме запомни, не само като адвоката, който прекара лятото с нея, а като мъжа, с когото сподели нещо невероятно. Някой от плът и кръв, за когото ще мисли с голяма привързаност.

— Не спирай — умоляваше ме тя. Не можех, не и когато знаех, че ще свърши за мен. Искях да я наблюдавам, да я видя, когато се освобождава, за да мога да запамеля момента. Тази красива жена ме умоляваше да я накарам да се почувства добре. Оргазмът ѝ се разкри и лицето ѝ светна, докато стенеше отново и отново името ми.

Когато се успокои, тя се преобърна и сега беше отгоре и ме възседна. Лунната светлина струеше през прозореца, осветявайки нейната загоряла кожа, и отнемаше дъха ми. Бързо седнах и я целунах, преди внимателно да навляза в нея. И двамата изстенахме, когато тя напълно ме възседна, удоволствието беше прекалено много. Тя сграбчи косата ми, бузите ни се притиснаха заедно и когато започна да ме язди, почувствах мокрота. Плачеше ли? Отдръпнах се, за да мога да я погледна, но тя не спираше да ме язди. Очите ми казваха това, което не можех, и Еди го чу.

— Моля те. Просто ме накарай да се почувствам добре. Накарай ме да забравя, че утрешният ден идва.

Кимнах и бързо я извъртях, за да мога отново да бъда отгоре, оставяйки по-голямата част от тежестта ми да се облекне на нея. Искях да я почувствам близо, под мен, нейната топлина да се увие около мен. Сълзите се стичаха по лицето ѝ, разкъсваха сърцето ми на парчета всеки път, когато падаха. Движех се бавно в нея, целувайки всяка перла тъга, която падаше от очите ѝ, шептейки привързаността си към нея по всеки един начин, който можех.

— Благодаря ти, Еди, че ми позволи да споделя това лято с теб, че сподели смеха си, и твоите притеснения, и твоето тяло с мен. Ти си най-невероятният човек, който някога съм срещал. Благодаря ти, че ми помогна да си припомня миналото по един добър начин. Благодаря ти, че ме накара да се почувствам като човек. Благодаря ти, че ми даде привилегията да бъда твой мъж за този кратък момент. Грижливо ще пазя спомените за това лято до края на живота си.

Тя ме целуваше навсякъде, докдето устата ѝ можеше да ме достигне, а аз продължих движенията си, докато се приближавах до собствения си оргазъм. Стенанията на Еди ставаха по-високи и точно преди оргазмът ми да се освободи, тя свърши отново. Когато приключихме, тя обви ръцете си около мен и така цялата ми тежест падна върху нея.

След известно време се превъртах от нея и я притиснах до себе си, така че да сме лице в лице. Тя все още плачеше:

— Убиваш ме — казах аз, собственият ми глад трепереше. По дяволите, това беше мъчение.

Не каза ѝ дума, само целуваше рамото ми, докато аз галех косата ѝ. След малко, тя заспа и аз просто продължих да я наблюдавам. Утре, докато си взимаме сбогом, щеше да е истински ад. И тогава моята страхлива част от мен взе превес. Не можех на дневна светлина да стоя и да я видя разбита. Трябваше да тръгна сега. Знаех, че това беше ход на страхливец, но може би така щеше да е по-лесно и за двама ни. Трябваше да тръгвам.

С внимателно движение издърпах ръката си, така че да не я събудя, тя леко се раздвижи и в съня си тя промълви:

— Обичам те, Костюмар.

Замръзнах. Някои думи не бяха звучали по-красиво и по-ужасно за мен.

Тя ме обичаше.

Нямах време да го обмисля. Знаех какво трябва да направя.

Слязох от леглото ѝ и събрах дрехите си от пода. Веднъж облечен ѝ написах писмо, взех багажа си и си тръгнах. Бях прав. Еди заслужаваше мъж, много по-добър от мен. Не страхливец, който я напускаше в смъртния час на нощта, защото беше прекалено слаб, за да каже сбогом.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА

ЕДИ

Когато на следващата сутрин се събудих, не исках да отворя очите си. Костюмарят си тръгваше днес. Също така не исках да се изправам пред него след снощния ми емоционален срыв. Не мога да повярвам, че се разплаках. Знаех, че този ден ще настъпи и имах достатъчно време, за да се подготвя за тръгването му от живота ми. Но снощи осъзнах, че той за последен път правеше любов с мен. За последен път щеше да спи в леглото ми с мен и не можех да се сдържа. Чувствата ми бяха по-силни от мен.

Протегнах ръка, за да го почувствам, но не открих нищо. Очите ми се отвориха и осъзнах, че бях сама в леглото. Сърцето ми затупка. *Успокой се, Еди.* Той не можеше да си тръгне, без да се сбогува. Скочих от леглото, побягнах по коридора към спалнята ми и взех халата си зад вратата. След като го облякох, тръгнах към кухнята, но я намерих празна. След това бавно тръгнах към спалнята му не исках да изглеждам паникьосана, ако го откриех там. Но стаята беше празна, нямаше нищо, което да подсказва, че той е бил там. С изключение на сгънат жълт лист върху леглото, стаята беше мистериозно изоставена.

Не се занимавах да взема писмото, просто се върнах в спалнята си, за да се облека за поредния работен ден пред себе си.

Когато отидох до конюшната, Джоуи беше свършил по-голямата част от работата, но аз взех лопатата и започнах да изривам боксовете:

— Еди, добре ли си? — попита колебливо Джоуи.

Всички знаеха, че костюмарят си тръгваше днес, затова бях сигурна, че очакваха от мен някакъв срыв.

— Никога не съм била по-добре. — Повдигнах рамене, отказвайки да срещна погледа му.

Джоуи не настоя, а просто се върна отново към работата си. Когато сутрешната работа беше свършена, се върнах в къщата, решавайки, че имах нужда от душ. Триш и Джоуи казаха, че ще се погрижат за останалата работа, докато чувствах, че се държах

отвратително, позволявайки им това, осъзнах, че в момента не бях състояние да бъда сред хора.

Бях такава глупачка, позволявайки си да се привържа към него. Знаех, че сърцето ми ще бъде разбито, но послушах Ники. *Наслади се на лятото*, каза тя. — *Поживей малко*.

Знаех, че вината не беше нейна, но беше по-лесно да не виня себе си.

Когато отидох до старата си спалня, събух ботушите и дрехите си и отворих долното чекмедже, за да взема пижамата си. Нямах други планове, освен да седна на дивана и да ям лукови кръгчета и сладолед, докато гледам *Гордост и предразсъдъци*, за хиляден път. Гневно ровейки в чекмеджето си, открих тениската на костюмаря, която носех онази нощ, когато ме прибра пияна у дома. Паднах върху коленете си, държейки плата в ръцете си, и започнах да плача.

След тридесет минути плач върху пода на спалнята си, най-накрая се насилих да се изправа и изкъпя. И сякаш все още не бях достатъчно изпаднала в дълбокото царство на самосъжалението, облякох тениската на костюмаря и се свих върху дивана. Заспах някъде около полунощ, по време на второто завъртане на *Гордост и предразсъдъци*.

Изминаха две седмици и аз планирах всеки ден така, че да не оставам без работа. Джоуи и Триш не можех да носят и моя товар, само защото сърцето ми беше разбито. Поех упражненията на конете. Ездата винаги ми помагаше да изчистя ума си. Наехме нов треньор, слаб мъж на име Джеремая, който беше невероятен и нещата бяха добре. Чичото на Паркър, Уилсън, докара преди седмица конете си и реши да ми докара кобила на име Розевелт, готова да бъде тренирана. Джоуи, който ме познаваше достатъчно добре, за да знае, че се заравях в работа, за да се скрия от болката си, ме завлече за един уикенд в Колониал Даунс, където участваше в родео. Опитах се да се измъкна, но той настоя, затова отидох, защото той беше един от най-добрите ми приятели и трябваше да отида там заради него. Приятелката му, Шарлот, дойде с нас и мисля, че той бе открил идеалното момиче. Тя яздеше и тяхната страст към конете и към родеото изграждаше силна връзка между тях.

След като се прибрах отидох само веднъж до града; Карл Уейуърд ми се беше обадил, за да ми каже, че има някои документи,

които трябва да подпиша, преди да ги изпрати на костюмаря. Взех със себе си малък пакет, който бях приготвила да дам на костюмаря, когато си тръгне, но никога не получих възможност да му го предам. Карл се съгласи да му го изпрати вместо мен.

Всяка нощ, докато се обличах за лягане, слагах същата тениска и се свивах на дивана, наблюдавайки глупави романтични филми. Вероятно бях мазохист, защото всеки филм ме караше да плача и нямаше начин да ме накара да се почувствам по-добре.

— Еди — събуди ме мекият глас на Ники. Дори не отворих очите си. Сигурно бях заспала по средата на *П. С. Обичам те*. Вместо да й отговоря, дръпнах юргана, който баба ми беше ушила, преди да се родя над главата си и изпъшках.

— Справяш се точно така, както предполагам — засмя се Ники. — Колко килограма сладолед си изяла?

— Четири — признах роптаейки. — И торба с маршмелоу и пастърма.

— Здравословно — каза сухо тя.

Ники ми се обаждаше всеки ден и през по-голямата част я игнорирах, но предполагам, че това повече нямаше да ми върши работа.

— Ники, обичам те, но наистина не съм в настроение за компания.

Юрганът беше измъкнат от мен и Ники се вгледа отгоре към мен, поклащайки глава:

— Е, тази вечер излизаме. Стоях настрани, опитвах се да ти дам малко време, но времето свърши. Джоуи каза, че се държиш като зомби.

— Е, Джоуи трябва да си гледа работата — казах рязко, докато се изправях и тръгнах към спалнята си. Спях в старата си спалня не в голямата. Дори не бях ходила там да оправя леглото. Споменът за последната ми нощ с костюмаря все още беше пресен и не бях в състояние да се изправя пред него.

— Той просто се опитва да помогне, Еди. — Замълча, преди да ме попита. — Чувала ли си се с него?

Знаех, че имаше предвид костюмаря и замръзнах. Очите ми се насълзиха, но отказах да се разплача.

— Напусна, преди да се събудя. Правихме любов и скоро, след като съм се отнесла, той напусна, без да каже и дума. — Спрях, въздишайки тежко.

Ники въздъхна продължително, а очите ѝ се затвориха разочаровано.

— Леле. Без дори едно писмо? Не смятах, че той толкова безчувствен.

— Е, той остави писмо... върху леглото си. Но не към го прочела.

— Защо?

— Защото ще пише, че си взема сбогом и се извинява, че е такъв страхливец.

— Трябва да го прочетеш, Еди. Може би има нещо повече.

— Не. Приключих. Няма да понеса да чета извинението му, че избяга от мен по средата на нощта.

— Добре. Ох, разбрах. — Пристъпи към мен колебливо, сякаш бих могла да скоча към нея с ноктите си и да изтръгна главата ѝ. — Знам, че си наранена, но ти знаеше, че този ден ще настъпи и имаше няколко дни, за да тъгуваш. Сега е време да продължиш.

— Не мислиш ли, че не знам това? — извиках аз и се завъртях. — Не мислиш ли, че не знам колко съм жалка?

— Не си жалка. Ти си влюбена в него и той си тръгна. Адски боли, но ти не може да се криеш завинаги в тази ферма. — Наблюдавах я как мина покрай мен и отвори вратата на гардероба ми. — Днес е рожденият ден на Дирк и ние ще излезем. Вероятно трябва да си вземеш душ.

С преувеличена въздишка казах:

— Не искам да излизам.

— Лошо. Отиди се изкъпи.

— Ники...

Исках повече да споря с нея, но знаех добре. Ники щеше да получи своето по един или друг начин. Затова се завъртях и отидех да се изкъпя. Когато приключих, Ники направи косата и грима ми и ми извади малка черна рокля, която да облека, въпреки че единственото място, на което щяхме да отидем беше Ърл и никой не се обличаше специално за там. Напускайки къщата, Ники ме увери, че тази вечер

ще се забавляваме много, но не можех да се сдържа да не се зачудя къде е костюмариът и какво прави.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И СЕДМА

КОСТЮМАР

— Пич. Какво става с теб? Държиш се странно — попита Паркър, преди да отпие от кафето от Старбъкс.

— Така ли? — попитах, въпреки че знаех за какво говори. Изминаха две седмици и не бях чувал нищо от Еди. Бях сигурен, че до сега щеше да ми се обади, но може би не й липсвах толкова, колкото си мислих.

— Добре. Ще се преструваме сякаш не разбираш за какво говоря. Това е супер — изсумтя Паркър.

Поклатих глава, докато той се съсредоточи върху лаптопа си. След като си изнесохме багажа от апартамента ни в Райли, го сложихме на склад и заминахме направо за Ню Йорк да огледаме апартаменти. Чичото на Паркър ни позволи да останем при неговото място, докато намерим нещо, но всички свободно беше или твърде малко, или твърде скъпо.

— Приятелката ти Ники ми е изпратила покана във Фейсбук.

— Така ли?

— Е, технически аз й изпратих. Около пет пъти и тя току-що прие поканата ми.

Изсумтях.

— Тя не е само моя приятелка. Мисля, че след като ти я заби, можеш спокойно да я наречеш и твоя приятелка, Паркър — добавих аз.

— Истина е. Това момиче е като студена каменна лисица, пич. Искане ми се да живеех по-наблизо, защото щях да се пробвам.

— Тооооочннноооо — засмях се аз.

— Изглежда сякаш с Еди снощи са имали дамска вечер навън.

Той обърна лаптопа към мен, за да мога да видя албума от снимки, които Ники беше публикувала. Албумът се наричаше: *Подобрение*. Какво, по дяволите, е това?

На първите няколко снимки, Еди позираше с Ники, полуусмихната. На доста от тях и двете държаха шотове и на петата

можех да видя блестящия поглед в очите на Еди, сякаш беше сънena. Косата ѝ беше спусната, дълга и лъскава, гримът ѝ бе драматичен, подчертавайки звездните ѝ очи. На следващата снимка момичетата танцуваха и почти щях да загубя ума си. Еди беше облечена във впита черна рокля, която беше високо изрязана, разкривайки невероятните ѝ крака. Кликнах върху следващата снимка и трябваше да се отдалеча от масата, преди да счупя лаптопа на Паркър на две. На снимката Еди целуваше Дирк по устните.

— Какво? — попита Паркър и обърна компютъра отново към себе си. Виждайки снимката, той отвори устните си в безгласно „О“.

Крачех около масата, несигурен как да отговоря. Предположих, че не е моя работа да отговоря, все пак тя не беше моя, но, по дяволите, ако не усещах вътрешностите си като в огън.

— Мисля, че си подмамен, човече. — Паркър се подсмихна, когато забеляза държанието ми.

— Какво?

— Ники прие поканата ми за приятелство в деня, когато е публикувала снимки на двете ѝ с Еди, нагласени като за излизане в града и е добавила снимка как Еди целува мъж? Мисля, че тя е знаела, че ще ти ги покажа.

— Но защо? За да ме измъчва? — Нямах намерение да звуча бесен, но така се получи.

Паркър ме наблюдаваше за момент.

— А ти да не си, нещо като, влюбен в нея? — попита той, сякаш мисълта за това току-що му беше хрумнала. — Мислих, че ти каза, че това е просто случайна връзка.

Изстенах и се отпуснах върху стола си, прокарвайки длан над лицето си.

— Беше. Или се предполагаше, че ще бъде, но...

— Не се притеснявай, човече. Тя е прекрасно момиче и е адски секси.

— Не съм притеснен. Просто съм объркан. Тя не се обади.

— Двамата обсъждали ли сте да поддържате връзка, след като си тръгнеш? Може би си мисли, че искаш да прекъснеш всички връзки.

— Но аз ѝ оставих писмо.

— И какво точно пише?

Когато в онази нощ изоставих Еди в леглото, думите ѝ „обичам те“ се въртяха постоянно в мислите ми. Знаех, че да бъда с нея беше всичко, което съм искал. Но исках тя да е сигурна. И защото бях прекалено изплашен да ѝ го кажа в лицето, изплашен, че тя може да ме отхвърли, отново, аз ѝ оставих писмо.

— Написах ѝ писмо и го оставих върху леглото в гостната, в което писах да си даде ден или повече да помисли за това дали иска да ни даде истинска възможност. Казах ѝ да ми се обади, ако е така.

— И тя не се обади?

— Не.

— Може би това е работа само на Ники. Може би ме използва, за да те накарам да опиташ и да ти каже нещо.

— Като какво? Еди е продължила?

— Или може би, Ники се опитва да те накара достатъчно да ревнуваш, че да се върнеш там.

— По дяволите, жените са адски объркващи! — казах прекалено високо, спечелвайки си няколко мръсни погледи от дамите от съседната маса.

— Друг вид, човече — съгласи се Паркър.

— Трябва да тръгвам, човече — промърморих, докато хвърлях чашата в боклука.

— Ще се видим — отговори Паркър, докато повдигаше рамене и продължи да гледа влюбено снимките на Ники от Фейсбук.

Оставих Паркър в Старбъкс и тръгнах към апартамента на чичо му. Там, на рецепцията, ме чакаше пакет от Карл Уейуърд.

След като влязох вътре го отворих и намерих малка кутия и последните документи, които посочваха, че дългът ми към Бъд беше уреден. Малката кутийка беше опакована здраво, затова трябваше да взема нож от кухнята, за да я отворя. Отгоре имаше писмо, което отворих веднага.

Рос,
Благодаря за нощта.
Никога няма да я забравя.

Джесика

Беше от Еди. Рос и Джесика бяха тези, които изиграхме в нощта, когато се целунахме. В нощта, когато се съгласихме за нашия без последствия ангажимент.

И ако това не се превръща в катастрофа.

Отново проверих вътрешността на кутията и открих вратовръзката си, червената, която тя взе от мен онази нощ и си я сложи за бара. Така и не бях разбрал, че я е взела. Тя ми даваше нещо за спомен; нещо, което да ми напомни за нея.

Знаех, че звуча като голям женчо, но тя адски ми липсваше. Имах чувството, че ще полудея без нея. В този момент щях да изоставя всичко; работата, Ню Йорк, всичко — за да бъда с нея. Потупах документите, за да ги подредя, когато един плик изпадна от тях. На него беше изписано името ми, и го отворих:

Джони,

Надявам се лятото във фермата ми да не е било прекалено ужасно. Надявам се Еди да е била любезна и да те е приветствала с цялото си сърце.

Затворих очи. Беше писмо от Бъд. И тя определено бе любезна.

— Влюбих се в нея, копеле! — извиках към тавана. Напомних се, че беше мъртъв и той нямаше нищо общо с това, че се влюбих във внучката му. — Съжалявам, Бъд — извиних се тихо.

Животът не е лесен. Зная, че ти обичаше семейната ви ферма. И зная, че когато загуби родителите си и откри, че нещата не бяха идеални, като в твоите детски спомени, в устата ти остана горчилка. Мога да разбера защо поиска да преследваш друг живот. Но знам, че виждам в теб това, което виждам в моята Еди, буболече. И двамата сте родени да отглеждате коне и да се състезавате. Това е в кръвта ти. И само, защото баща ти се провали, не означава, че си се провалил, или ще се провалиш.

Аз не съм сватовник и вероятно Еди ще изкопае гроба ми, и ще ме удари, но се надявам вие двамата да

намерите утеха един в друг. Рядкост е да се намери някого, който обича това, което обичаш най-много. Ако това не проработи, може вие двамата да се превърнете в добри приятели.

Така или иначе, Джони, надявам се да откриеш щастието в живота си, и знам, без сянка на съмнение, че дядо ти щеше да се гордее с теб.

Пази се,

Бъд

Оставих писмото и се взирах в него объркан. Старият мъж се е опитал да ме събере с Еди? Но той ми каза да стоя далеч от нея. Погледнах към тавана и казах:

— Приложил си ми обратна психология, а, Бъд? Казвайки ми, че не мога да я имам, това ще ме накара да я искам повече?

Не можех повече да правя това. Трябваше да говоря с Еди. Отворих лаптопа си и запазих място за първия полет до Северна Каролина. Можех да бъда в къщата на Еди около седем вечерта. Ако ме отрежеше, щеше адски да боли, но най-малкото щях да знам, че е приключило и щях да се измъкна от агонизиращото *какво ако*.

Наистина се надявах, че тя няма да не ме отреже.

Пукайки оптимистично ръцете си, отворих отново лаптопа и клигнах върху Microsoft Word.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ОСМА

ЕДИ

— Мразя те — измънках на Ники, докато лежах на леглото ѝ. Беше седнала пред бюрото си, взирайки се в компютъра си. Засмя се, но не се обърна към мен.

— Забавляваше се — отвърна тя.

— Но сега не се забавлявам. Чувствам се като задник.

— Мразя, че ти го казвам, но и изглеждаш като него — изсумтя тя. — Не се притеснявай, Джоуи и останалите ще се погрижат за всичко тази сутрин. Ще трябва да работиш през следващите две недели и да упражняваш конете, за да им се отплатиш. Тогава и те ще могат да си вземат ден почивка.

Претърколих се бавно на гърба си, а докато го правех, главата ми туптеше.

— Колко изпих снощи?

— Спрях да ги броя около шестия шот.

— Мисля, че съм припаднала. Какво, по дяволите? Какво се случи?

— Е, ти целуна Дирк.

Изстрелях се веднага нагоре.

— Какво? — изкресях аз.

— Е, и двамата бяхте пияни, но с Джоуи ви разделихме, преди нещо да се случи.

— Целунала съм го. Нещо очевидно се е случило.

— Стига, Еди. Това беше само малка приятелска целувка. Не сте правили френска. Той помоли за целувка за рождения му ден и ти му я даде.

— Знаех, че за Дирк няма нищо приятелско. Би ли спряла да гледаш проклетия компютър, за да се обърнеш и да говориш с мен?

— Преглеждам фейсбук страницата на Паркър.

— Паркър? — Любопитството ми официално се раздразни. Може би беше споменал костюмаря.

— Да, чуй последния пост: *Необходимо е да изведе съквартиранта си навън тази вечер и да му помогна да си удави меланхолията си в бутилка с уиски.*

— Мислиш ли, че става дума за костюмаря?

— Той е неговият съквартирант — каза сухо тя.

Отпуснах се отново върху леглото.

— Защо костюмарят е меланхоличен?

— О, за Бога! — изстена Ники. — Вие двамата сте напълно безнадеждни!

Тя скочи от стола си, прекоси стаята и се хвърли върху мен на леглото.

— Какво правиш? — изгрухтах, докато тялото ми се срещна с цялата ѝ тежест.

— И двамата се обичате! Това е тъпо! — изкрещя тя, докато ме обкрачваше.

— Луда ли си? — изпищях, докато се опитваше да се бори с ръцете ми над главата ми.

— Ще те задържа долу и ще ти набия малко акъл! — изкрещя, докато се борехме.

Отблъснах я от мен, опитах се да сляза от леглото, но паднах на пода.

Надигайки се изкрещях:

— Той си тръгна! Той се спаси по средата на нощта, без да каже и дума!

— Оставил ти е писмо! — Тя се изправи и ме фиксира с погледа си от другата страна на леглото, сините ѝ очи бяха широко отворени; лицето ѝ бе червено.

— Писмо за сбогом — отрекох аз.

— Не е писмо за сбогом, Еди.

Взирах се в нея объркано.

— Ти си го прочела?

— Да — призна простичко тя. — Докато беше под душа. — Тя се обърна и взе чантата си от бюрото. Отвори я и извади листа жълта хартия. — Прочети го. Сега! — нареди ми тя, бутайки ми писмото.

— Не мога — поклатих главата си аз.

— Добре — изпухтя тя. — Аз ще ти го прочета.

Тя ме погледна остро, преди да прочисти гърлото си нарочно, отвори писмото и започна.

Еди,

Когато четеш това, аз ще съм си заминал. Съжалявам за начина, по който си тръгвам, но не мога да понеса на сутринта да те видя да плачеш. Да те напусна, е най-трудното нещо, което някога съм правил. Напускайки те, имам чувството, че напускам отново дома си.

Животът ми беше планиран за няколко години напред. Знаех точно какво искам и къде исках да бъда. Нищо не можеше да ме отклони от моя път.

Но когато те срещнах, плановете ми изглеждаха толкова глупави и егоистични. Ти ми напомни за нещо, което веднъж обичах, нещо, за което бях живял и бях дишал. Ти ми напомни за мъжа, който веднъж бях.

Истината е, че съм влюбен в теб, Еди. Знам, че не те заслужавам, но не мога да спра това, което чувствам. Затова си тръгвам, но ще се върна, ако ти ме искаш. Искам да ти дам известно време и да не се чувстваш притисната да вземеш решение.

Имам мечти, Еди, големи, за които трябва да работя усилено, но нито една от тях, не може да се сравни с желанието ми да бъда мъжът до теб.

Ако не се обадиш, ако решиш, че аз не съм този, когото искаш, знай, че винаги ще ценя спомените, които споделихме през това лято.

Костюмар

Взирах се в Ники в зашеметено мълчание. Какво, по дяволите, се предполага, че трябваше да направя с това?

— Той иска да бъде с теб — най-накрая каза тя, разбивайки тишината.

— Или искал — отговорих сковано.

— Какво?

— Минаха почти три седмици, Ники. Той вероятно ме мрази за това, че не му се обадох, или не отговорих на писмото му.

— Минаха почти три седмици — повтори тя. — Не са три години.

Със стон се отпуснах назад в леглото.

— Добре. Какво ще се случи, ако му се обадя? Може би ще изостави всичко заради мен и тогава какво? Ще ме мрази до края на живота си, че е дошъл тук, и е нещастен?

— Изобщо чу ли какво казва писмото? Ти си неговата мечта, Еди! — Гласът ѝ се повиши и аз я погледнах. — Той е влюбен в теб. Защо ти е толкова трудно да го повярваш?

— Мога да го повярвам! — извиках ѝ аз. — Но това, което не мога да повярвам, е, че това е достатъчно за него, за да изостави плановите си. Той иска Ню Йорк и градския живот. Сега той мрази конете!

— Значи просто ще го оставиш да си тръгне?

Думите ѝ ме срязаха дълбоко. Не исках да го оставя да си тръгне. Исках да е с мен всеки ден до края на живота ни.

— Какво да направя?

— Обади му се — каза тя и грабна мобилния ми от нощното шкафче. — Сега — нареди тя, докато хвърли телефона в лицето ми.

Взех го и прегледах контактите си, докато открия неговия номер. Поемайки се дълбоко въздух, зачаках, докато телефонът му звънеше. Когато се включи гласовата му поща, реших, че така е по-добре. Върнах топката отново в неговото поле и щях да го оставя той да се свърже с мен, ако все още иска това.

— Костюмар, Еди е. Слушай, току-що прочетох писмото ти и... — Замълчах и погледнах към Ники. Тя раздвижи ръцете си, подканяйки ме да продължа. — Обичам те и те искам. Обади ми се. — С тези си думи затворих телефона си и стиснах очите си.

— Това беше...

— Достатъчно — казах аз. — Казах достатъчно. Сега всичко зависи от него.

* * *

Върнах се у дома около четири и си приготвих гореща вана. Веднага след като се потопих в горещата вода, спомените изплуваха как костюмарят беше зад мен, къпеше ме и караше кожата на врата ми да настръхне от целувки. Преглътнах сълзите си и се опитах да потисна страховете си. Ами ако той не се обади? Ами ако бе предположил, че не го желая и вече е срещнал някоя друга?

Не можех да понеса повече това, затова дръпнах тапата на ваната и излязох от нея. Влязох в спалнята си и извадих тениската му. *Все още не я бях прала, защото все още миришеше на него.* И след това отидох във всекидневната, където се свих на дивана. Върху масата имаше снимка на дядо Бъд, взех я и се вгледах в очите му.

— Искан ми се да беше тук и да ми кажеш какво да направя — прошепнах аз. — Липсваш ми адски много.

Пуснах телевизора и прескачах през каналите, докато не открих *Петият елемент* и придърпах юргана на баба над себе си. Не знам кога бях задрямала, но в един момент се събудих от звука на някого, който чукаше на вратата.

Станах от дивана и се насочих бавно към вратата. Едва бях будна, когато осъзнах, че костюмарят стоеше на предната веранда и ме гледаше. Всичкият ми въздух от дробовете излезе с голямо свистете. Той беше тук. Сънувах ли?

— Здравсти — каза нервно той, ръцете му бяха пъхнати в джобовете. Бе облечен в дънки и тясна черна тениска и изглеждаше адски секси. Аз от своя страна изглеждах като току-що събудена и вероятно имах ужасен дъх.

— Здравсти — отвърнах аз, преглъщайки буцата в гърлото си. Не можех да повярвам, че е тук. Бяха минали само няколко часа, след като му се обадих.

— Харесвам тениската ти — кимна той в моя посока. Погледнах надолу и осъзнах, че бях облечена с неговата тениска. Жега запълзя от гърлото към лицето ми, затова се вгледах в пода.

— Само това намерих да облека — излъгах аз. Какво се предполага, че трябва да му кажа? Че бях обличала всяка вечер тази тениска в продължение на почти един месец, и тя все още миришеше на него?

— Изглежда добре върху теб — каза той и очите ми литнаха нагоре срещайки неговите. — Може ли да вляза?

— О, да, разбира се.

Отстъпих, за да може да мине. Той влезе, носеше куфар, който остави до вратата на кухнята.

— Слушай. Вероятно първо трябваше да се обадя, но имах нужда да го направя лице в лице. Трябваше да направя това лице в лице в деня, в който напуснах, но бях... — Думите му заглъхнаха, докато прокарваше ръка през косата си. — Не искам да те притискам или да те поставя натясно — продължи той, — но има нещо, което трябва да ти кажа и имам нужда да го чуеш.

Кафявите му очи изглеждаха уморени; липсваше им обичайната светлина. Изглеждаше уморен. Всяка част от мен искаше да се пресегне и да го докосне, да обвия ръцете си около него, да притисна устните си в неговите, но изчаках. Може би беше дошъл до тук, за да ме отреже спокойно. Да ми каже, че съм пропиляла прекалено много време и той е продължил напред. Затова скръстих ръце и кимнах.

— Продължавай.

Той направи няколко крачки към мен и сложи топлите си ръце върху раменете ми. Само това обикновено докосване изпрати спираловидно желание по вените ми. Желаех го толкова много. Той се наведе леко, сякаш искаше да ме целуне, но се спря и сърцето ми се присви, разочаровано, че не го направи.

— Имам сцена, която искам да изиграем.

Той прочисти гърлото си и се извърна от мен. Наблюдавах го как откопчава куфарчето си и извади няколко листа напечатани на принтер хартия. Когато се върна до мен, погледът му срещна моя и ми даде несигурна усмивка. Подаде ми единия лист на мен и аз го взех.

— Ти ще четеш тази вечер — каза той, докато отиде до дивана, облегна се на гърба му, скръсти ръцете си, докато държеше другия лист с една ръка. Боже, изглеждаше дяволски секси, че не можех да го понеса.

— От коя книга е? — попитах аз, надявайки се взирането ми в него да не беше толкова очевидно.

— Не е от книга, аз го написах.

— Ти си го написал? — попитах объркана.

— Да — потвърди той.

— Е, какви са имената на героите?

Той меко се засмя.

— Ами, ти си това красиво фермерско момиче, които си няма на представа колко невероятно е то. Името на твоята героиня е Еди. Аз играя този идиот, мъжът, който я изоставил и се надява, че може да си я върне отново. Името на моя герой е Джони.

Бучка започна да се оформя в гърлото ми. Той е тук, за да си ме върне? Преди да имам някакво време да задам друг въпрос, той каза:

— Просто го прочети, моля те.

Погледът му все още беше върху мен, тялото му бе сковано. Можех да видя, че е нервен.

Погледнах надолу към листа и прочистих гърлото си. Ръцете ми трепериха поради някаква причина, но се опитах с всички сили да ги задържа спокойно, когато започнах.

Еди беше опустошена, когато Джони я напусна по средата на нощта, без да каже и дума. След като вечерта бяха правили любов, тя не можеше да повярва, че той е бил толкова страхлив, че да се измъкне от нея по този начин, но той го бе направил.

Е, това го беше заковал.

Когато Джони напусна Еди, мека, топла и гола, в леглото онази вечер, той знаеше, че жената притежаваше сърцето му. Тя беше най-добрият човек, когото някога бе познавал; неговата най-добра приятелка. Нямаше да има друга за него, но той се страхуваше да ѝ каже как се чувства. Ако тя го отблъснеше, той не беше сигурен, че ще може да го приеме. Затова, преди да напусне, той ѝ написа писмо, в което ѝ казваше, че я обича, че я желае, и ще се завърне при нея, ако тя го искаше.

Сълзи започнаха да напират в очите ми, погледнах нагоре към костюмаря и той махна с ръка, подсказвайки ми да продължа:

Той чакаше със седмици да чуе нещо от нея, но не се случи нищо. Най-накрая, той реши, че трябва да се върне и да се изправи пред нея. Да чуе веднъж и завинаги, че тя не го желае. Това беше единственият начин, по който той би могъл да продължи напред. Затова той резервира билет за първия полет до Северна Каролина, за да ѝ каже всичко, което трябваше да ѝ каже в нощта, когато си тръгна.

Нямаше повече нищо написано върху страницата, затова погледнах и видях костюмаря да стои с отпуснати от двете му страни ръце и да ме наблюдава. Направи една голяма стъпка към мен и тялото ми потрепери в очакване. Моля те, Боже, нека ме целуне. Когато ме наближи, а топлината на тялото му опари кожата ми, казах:

— Няма нищо повече за четене.

— Има, но зависи какво ще кажеш, след като аз кажа това, което трябва да кажа — отговори той.

Ръката му се повдигна и внимателно погали бузата ми с пръстите си. Усетих докосването му като електрически ток, който премина през мен, леко се наведох напред, затваряйки очи и наслаждавайки се.

— Съжалявам, Еди. Не трябваше да си тръгвам по този начин. Като мъж не съм горд да призная, че бях изплашен от това, че може да ме отхвърлиш, но беше така. Изминалото лято беше най-хубавото в живота ми. Знам какво започнахме, нашата уговорка трябваше да бъде случайна, без чувства или уговорки, но аз се влюбих в теб. Имам чувството, че за първи път от много време, отново открих дома си и отчаяно искам да се прибера у дома.

По лицето ми се стичаха сълзи и той ги изтри с палците си. Толкова много ми беше липсвал и бях опустошена, вярвайки, че всичко между нас беше свършило. Това, че той нямаше да бъде мой, и ето той е тук, обяснявайки любовта си към мен, казвайки ми, че аз съм домът му. Думите на дядо Бъд се повториха в съзнанието ми: *Домът е място, където живее любовта и отдъхва лесно. Любовта винаги трябва да е лесна.* Костюмарят също беше моят дом. Исках го тук с мен, ами ако ме обвини, че съм го спряла от преследването на другите му мечти?

Сложих една от ръцете си върху неговата и зарових лице в нея, притискайки ръката му към бузата си.

— Влюбена съм в теб — прошепнах аз, срещайки погледа му. Той се усмихна и малко от яркостта се върна в очите му, неговите красиви ще-се-изгубя-в-тях очи. — Не искам нищо повече от това да бъдеш тук с мен, да ме обичаш, да бъдеш до мен. Ти ме правиш по-добра, правиш ме по-силна и ме караш да вярвам в себе си. — Отдръпнах ръката му от лицето си и я пуснах. Очите му се присвиха, докато гледаше надолу към мен. — Но в края на краищата ще ме намразиш. Ти мразиш фермерския живот и мечтаеш за Ню Йорк и това да бъдеш адвокат. Ако ги изоставиш заради мен, някой ден ще ме обвиняваш за това.

Той поклати глава и въздъхна:

— Да. Това бяха нещата, които мислих, че искам, но нещата се промениха, Еди. Хората се променят. Аз се промених. Освен това, работя по нещо, което ще ми позволи да имам най-доброто и от двата свята.

Веднага отстъпих крачка назад от него. Това беше прекалено много. Ако той предложеше връзка от разстояние, нямаше начин да се съглася на това. Нямаше да се виждаме и аз винаги щях да се чудя какво прави и с кого е.

— Няма да вляза във връзка от разстояние, Костюмар — заявих, взирайки се в обувките му. Не можех да го погледна в очите и да видя болката, че съм го отхвърлила.

— Не, съгласен съм.

Очите ми се върнаха отново върху него.

— Така ли? Тогава какво предлагаш?

— Карл Уейуърд ми предложи работа, заедно с последните документи, които ми изпрати. Следващата година иска да се пенсионира и помислил, че може да се заинтересовам от това да поема клиентите му.

— И ти го обмисляш?

— Да. Мисля, че би ми допаднало. Все още не съм приел. Най-важното парче все още не е паднало на мястото си.

— Аз? — посочих гърдите си.

— Ти — потвърди той. — И само, за да знаеш, повече не мразя фермерския живот. Ти ми напомни всичко, което съм обичал. Колко много се наслаждавах на тази топлина и на тази утеха. Напомни ми за

щастливото време със семейството ми, преди всичко да отиде по дяволите.

Взирах се в него напълно шокирана. Той изоставяше работата си и Ню Йорк заради мен? Той наистина ме обичаше. *Той наистина, наистина ме обичаше!*

— Сигурен ли си, че точно това искаш?

— Никога не съм бил по-сигурен в нещо в живота си.

— Ще изоставиш всичко, всичките си мечти, заради мен? — попитах с благоговение в гласа си.

— Не изоставям нищо, Еди. Ти си мечтата ми, скъпа. Ти си моето всичко.

Вътрешностите ми се разтопиха при думите му. Той ме унищожаваше.

— И ти си моето всичко — прошепнах и той веднага ме дръпна към себе си, разбивайки тялото ми в неговото, устата му докосна моята в най-невероятната целувка, която бях получавала. Ръцете ми трескаво го докосваха навсякъде, отчаяна да почувствам всеки сантиметър от него.

Той отстъпи и изхленчих от отдръпването му.

— Чакай, трябва да довършим историята — каза той.

— Какво? — практически извиках аз. — Не мога точно сега да чета. Имам нужда от теб. Имам нужда да те почувствам върху мен.

Очите му потъмняха и той си пое дълбоко дъх, сякаш си напомняше да остане силен.

— Имам нужда да прочетеш това. — Той вдигна листовете, огледа ги, остави един върху дивана, подавайки ми другия. — Би ли го направила? — попита меко той.

Изстенах и го взех от него. Исках да го направя щастлив, но, по дяволите, точно сега не исках да чета. Току — що си го върнах. Но поех дълбоко въздух и зачетох.

Джони знаеше, че е най-щастливото копеле на лицето на Земята. Еди го искаше, искаше да бъде с него. В този ден той даде обед на Бог, обещавайки, че ще прекара живота си правейки я щастлива, грижейки се за нея и карайки я да се усмихва.

Сега тя беше негова и той знаеше, че така е трябвало да бъде. Тя беше единствената. И въпреки че бяха минали само няколко месеца откакто я срещна, в съзнанието му нямаше съмнение, че те си принадлежаха. Затова с голяма смелост и надежда, той коленичи пред нея на едно коляно и каза...

Довършвайки абзаца, аз премигнах бързо и погледнах от листа към него. Вместо това, трябваше да сваля погледа си надолу; костюмарят се взираше нагоре към мен, коленичил на едно коляно и държеше в ръката си отворена кутийка за пръстен. В кутийката имаше най-красивият пръстен, който бях виждала; пръстен от платина и диаманти като за принцеса.

Задъхах се от гледката пред мен.

Той ми предлагаше.

— Еди, ти си моята най-добра приятелка, моят дом, моето сърце. Би ли ми оказала честта да станеш моя съпруга, за да мога да прекарам остатъка от живота си, обичайки те във всеки един начин, който заслужаваш?

Сърцето ми заби диво, докато се взирах в пръстена. Точно сега костюмарят ме помоли да се омъжа за него. По дяволите!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА

КОСТЮМАР

Облизах пресъхналите си устни и наблюдавах Еди, която изглеждаше така, сякаш беше на път да превърти. По дяволите, може би беше лоша идея. Може би я притиснах твърде много. Миговете, които усещах като цяла вечност, отминаваха и тя не казваше нищо. Добре, това определено беше лоша идея. Точно отворях уста, за да се извиня и тя каза:

— Да.

— Да? — поисках потвърждение, едва сдържайки щастието, което се разбушува в мен.

— Да. Искам да прекарам остатъка от живота си с теб.

Тя се усмихна широко и аз бързо извадих пръстена от кутийката и го сложих около пръста ѝ. Скочих и силно я прегърнах, завъртайки я наоколо.

— Благодаря ти. Ти ме направи най-щастливото копеле върху лицето на Земята.

— Тогава ми покажи. Покажи ми колко щастлив съм те направила — измърка тя и захапа врата ми.

Тя отстъпи назад и съблече тениската си. Не носеше нищо друго, освен дръзки дантелени бикини и веднага се втвърдих. Гърдите ѝ бяха пълни и перфектни, малките твърди зърна умоляваха за докосване. Повдигнах я и я занесох до спалнята ѝ; тази, която ремонтирахме двамата.

Когато я положих на леглото, тя веднага се изправи и се захвана с колана ми, да откопчава панталона ми, докато аз събличах тениската си. Беше изпълнена с желание, нещо, което обичах. Обичах това, че тя се нуждаеше толкова много от мен. Отне ѝ секунди, за да свали панталона и боксерите ми надолу, да вземе пениса ми в ръката си, и да започне да го търка.

— Толкова много ли липсваше — изстена тя.

— И на мен ми липсваше — изсъсках през зъби, а движения й караха пениса ми да нараства и нараства, докато несръчно събувах обувките си.

— Не говорих на теб — изръмжа тя, докато се взираше в пениса ми, концентрирайки се над движенията си.

Тази жена наистина знаеше как да ме унищожи. Току-що каза на пениса ми, че й е липсвал. Наистина ли си бях мислил, че можех да й позволя да си тръгне? Изтръсках тези мисли от главата си. Сега тя беше тук на практика гола и търкаше пениса ми. Нищо от онова вече нямаше значение.

Най-накрая събух напълно панталоните и боксерите си и веднага, след като го направих, Еди се изхлузи от ръба на леглото на колене и ме пое в устата си.

В името на всичко свято, усещането беше божествено и адски хубаво. Сложих ръцете си върху главата й, насочвах я нежно, докато тя ме поемаше, и започна да ме засмуква. Оргазмът ми нарастваше и трябваше да я спра. Имах нужда да бъда в нея. Сега!

— Еди, имам нужда да те чукам. Точно сега — казах, докато усещането за устата й около твърдия ми член ме накара да подлудея.

Тя веднага спря и без да губя време я изправих и я хвърлих върху леглото. За секунди дантелените й бикини ги нямаше и аз се взирах надолу към голата й красота. Тази жена преди малко ми каза, че ще се омъжи за мен. Тя искаше да бъде моя. Защо тази мисъл толкова много ме възбуждаше?

Еди се усмихна дръзко към мен:

— Цяла нощ ли ще се взираш в мен или ще ми покажеш колко щастлив те направих преди малко?

Легнах върху нея, целунах я от прасеца към бедрото. Исках да я вкуся, да я измъча, но тя повдигна главата ми. Тонът й беше отчаян, когато ми каза:

— Нямах намерение да бъда толкова нетърпелива, но ако не вкараш члена си в мен веднага, ще експлодирам.

Не можех да чакам повече, имам нужда от нея. Наместих главата на пениса си срещу входа й; беше влажна. Тласнах се в нея и спрях, опитвайки се адски силно да запазя някакъв контрол. Тя изстена името ми и обви краката си около мен.

Бузите ми се допираха до нейните, и когато отново се раздвижих почувствах мокрота.

— Плачеш ли? — паникьосах се аз и започнах да излизам.

— Недей! — извика тя и дръпна задника ми, затова се зарових надълбоко в нея.

— Защо плачеш? — Гледах я в очите ѝ, а сърцето ми биеше диво и разтревожено.

Изражението ѝ омекна, докато друга сълза се стече надолу по лицето ѝ.

— Защото съм толкова щастлива. Ти се върна при мен.

Сърцето ми се сви в гърдите ми.

— И никога няма да си тръгна отново.

— Моля те — помоли тя, докато дръпна бедрата ми към нейните.

Не се поколебах. Започнах да се движа в нея, твърдо и бързо. Тя стенеше името ми, казваше ми, че ме обича, драскаше кожата ами, докато се движех. Гърдите ѝ подскачаха, докато отново и отново се тласках в нея, а кожата ни заблестяха от пот.

— Джоннниии! — изстена тя и аз почувствах стягането ѝ, докато свършваше. Стенейки името ми, наблюдавайки я как свършва, ме довърши. Собственият ми оргазъм експлодира и я изпълних, и дишайки тежко се срутих върху нея.

Тя с удоволствие пое теглото ми, обви ръцете си около мен и погали гърба ми.

Лежахме така за известно време, преди да се отместя от нея и да я придърпам към себе си така, че гърбът ѝ се опря в гърдите ми.

— Това беше...

— Знам — каза тя и можех да чуя усмивката в гласа ѝ.

— Дойде бързо след телефонното ми обаждане. Как го направи?

— Ти си ми се обаждала?

— Тази сутрин. Оставих ти съобщение. Не си ли го получил?

— Какво казва?

Тя въздъхна, докато раздвижваше дупето си срещу мен, карайки пенисът ми да потрепне.

— До днес така и не прочетох писмото ти. Всъщност, аз така и не го прочетох. Ники го направи.

Вдигнах се на лакътя си и я бутнах така, че да легне на гърба си, за да мога да гледам лицето ѝ:

— Защо е било у Ники?

— Намерих го на сутринта, когато си тръгна, но помислих, че просто се извиняваш, че си тръгваш по този начин и ми казваш, че се надяваш да имам щастливо бъдеще. Не можех да понеса да го прочета. Прекарах седмици наоколо унила, а ти ми липсваше. Сега е първият път, когато влизам отново в тази стая, след нощта, която споделихме тук.

Гърлото ми се сви, докато говореше. Бях такъв шибан идиот. Защо я напуснах по този начин?

— Ники дойде снощи и ме накара да излезем.

— Видях снимките — направих гримаса аз.

— Какво?

— Тя прие поканата на Паркър за приятелство във фейсбук в деня, в който публикува твои снимки, облечена убийствено, и целуваща Дирк.

— Това беше за рождения му ден. Бях пияна. Съжалявам, че е трябвало да видиш това.

— Знам, че не го харесваш по този начин. Но все още ми се иска да го убия.

Усещайки ревността ми, Еди реши да продължи:

— Тя видяла писмото и тази сутрин ми го прочете. Обадох ти се скоро, след като чух какво пише.

— След като се качих на самолета телефонът ми беше изключен. Не съм го получил.

— Предполагам, че е съдба, а? — въздъхна тя, докато галеше ръката ми.

— Предполагам — съгласих се аз, наведох се надолу и я целунах. — Сега, нека направим нещата хубаво и бавно. Искам да се позанимавам с красивото тяло на моята бъдеща съпруга.

Направих пътечка надолу по тялото ѝ, докато тя се разтрепери.

— Обичам те, Джони.

— И аз те обичам.

ГЛАВА ЧЕТИРИДЕСЕТА

ЕДИ

На следващата сутрин мястото до мен беше празно. Разтревожена скочих от леглото, забързах към стаята си и грабнах халата си. *Успокой се, Еди. Той не си е заминал.*

Докато вървах към всекидневната, чух чуване на тигани и цвърченето на пържен бекон. Отдъхнах си с облекчение.

Той беше тук.

Той ми правеше закуска.

Животът беше идеален.

Очите ми уловиха листа, който той пусна снощи върху дивана и тихо пристъпих към него. Вдигнах го и започнах да чета.

Джони знаеше, че имаше възможност Еди да го отхвърли, да му каже, че не могат да бъдат заедно. Той знаеше, че адски щеше да боли, така и беше. Беше ужасно. Бивайки отхвърлен от Еди, беше трудно за преглъщане. Но той я обичаше и не би посмял да си тръгне. Вместо това той събра всяка частица самоконтрол, заглуши гордостта си и я целуна дълго и силно. Това беше последната истинска целувка, която щеше да има. Той можеше да обича това момиче, това красиво невероятно момиче, до края на дните си. Щеше да се моли за щастието ѝ, дори то да не беше с него. Той винаги щеше да се надява на най-доброто за нея, защото тя го заслужаваше. Тя заслужаваше всичко, за което сърцето ѝ копнееше.

Джони я целуна нежно за още един последен път и прошепна:

— Благодаря ти за всичко, което ми даде. Никога няма да го забравя.

И тогава той взе куфара си и напусна жената, която щеше да обича до края на живота си.

Защо плачех? Костюмарят се беше подготвил да му кажа „не“? За това, че няма да се съглася да бъда с него? Беше го написал за всеки случай. Идеята да го видя как си тръгва от живота ми, я усещах като удар в стомаха ми.

— Хей, красавице — прошепна той, докато отзад обвиваше ръцете си около мен. Той видя хартията в ръката ми, отстъпи назад и ме обърна с лице към него. Челото му се набразди, като ме видя със зачервени очи и плачеща.

— Играта се обърна срещу мен. Откакто съм се върнал не съм направил нищо друго, освен да те карам да плачеш.

— Това разби сърцето ми. Просто идеята за това... — Избърсах носа си с ръба на халата си.

Той се усмихна меко и взе листа от мен.

— Бих те напуснал, ако това беше желанието ти. Твоето щастие означава повече за мен, отколкото моето.

Видяхте ли това? Заради думите му просто се разтопих на пода.

— Толкова съм щастлива, че се върна — изплаках аз, докато притисках тялото си към неговото.

— Защо не се откъснем от това и забравим, че изобщо е съществувало.

— Не! — казах високо. — Искам да го задържа.

— Защо? — попита объркан той.

— Защото искам да си напомням колко трагичен и ужасен щеше да бъде животът ми, ако бях казала „не“.

— Звучи малко болезнено, но добре — подсмихна се леко.

Взех листа от него и го сгънах внимателно. Костюмарят беше написал наша собствена история.

За мен.

Ние имаме своя собствена луда любовна история. Погледнах към него и въздъхнах:

— Знаеш ли какво обичам в тези любовни романи, които чета?

— Като изключим горещия похотлив секс? — попита той.

— Да — засмях се.

— Добре. Какво?

— И заживели щастливо завинаги.

Той ме гледаше, хапейки устните си, опитвайки се да не се разсмее. Тялото му започна да се тресе, докато смехът напираше да се освободи от устата му.

Метнах се към него и го ударих по гърдите.

— Присмиваш ли ми се?

Забелязвайки обиденото ми изражение, той най-накрая позволи на смеха си да излезе, а лицето му стана червено.

— С теб, скъпа. Винаги с теб — насили се да каже той, след секунди, веднъж щом успя да си поеме въздух.

— Не беше смешно, идиот — престорих се на засегната.

— Да, беше. И по някакъв начин също така и сълзливо.

— Добре, аз съм сълзлива и сантиментална, но това е истината. Харесва ми частта „И заживели щастливо завинаги“ — казах аз и скръстих ръце. Отдръпнах се от него, гордостта ми се изпаряваше, но той ме сграбчи бързо и ме целуна силно. С изчезването на гнева ми, позволих на тялото си да се разтопи в неговото.

Когато той се отдръпна се вгледа в очите ми, целият смях беше изчезнал и каза:

— Сега ние имаме свои собствен и заживели щастливо завинаги.

И тогава той отново ме целуна.

Животът беше идеален.

Издание:

Автор: Бранди Толър

Заглавие: Костюмарят

Преводач: readlife.eu

Година на превод: 2016 (не е указана)

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо (не е указано)

Издател: Читанка

Година на издаване: 2020

Тип: роман

Националност: американска (не е указана)

Редактор: Татяна Петкова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/14086>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.